Анастасия НОВИХ

СЄН СЄЙ

II

Изконният от Шамбала

Анастасия Новых
СЕНСЕЙ
II

АНАСТАСИЯ НОВИХ

СЕНСЕЙ - II

ИЗБОРНИЯТ ОТ ШАМБАЛА

трета редакция

"Лотос"
Киев

Н 73 **Новых А**. - Сэнсэй II. Исконный Шамбалы. – К.: ЛОТОС, 2007
ISBN 978-966-96863-0-5

От истината не ще се скриеш, а **Мъдростта** не ще измамиш. На Земята няма нищо **тайно**, което някога да не е станало явно. Животът и смъртта човешки са поток от процес единен. **Да разбереш** миналото **— означава** да се научиш да преодоляваш опасностите на настоящето, а **да изплуваш** от него е възможно, само тогава, когато станеш Човек.

Книгата е написана по записките от личния дневник на бившата десетокласничка, отразяващи събитията от лятото на 1991 година.

©Анастасия Нових, 2007
Превод и редакция: Вита, 2015

Пролог

— Е, не всичко е толкова лошо. Още повече, щом си решил да останеш, дай им още един шанс и ми позволи...

В този момент лек ветрец се понесе над морето, карайки лунната пътека да затрепти с искрящите сребристи тонове, примамвайки към тайнствената далечина. Природата сякаш нарочно дразнеше Съществото, от една страна обгръщайки го със своята вечност, а от друга радвайки го с естествената си земна красота. Видимо в този ненатрапчив порив се таеше някаква съкровена, известна само на нея тайна.

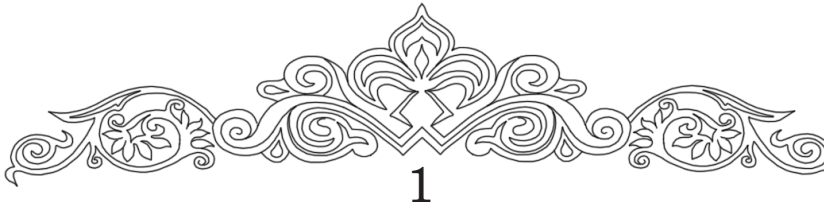
— Ако толкова много искаш, моля, опитай. Докато сме тук време има... Но нивата отдавна е узряла. И неуморно множащите се плевели взеха много да дотягат на земята... Посевите се оказаха слаби, независимо че за тях се полагаха толкова грижи, секундите илюзия затъмниха реалността на вечността.

— И все пак се надявам да открия...

Поредния порив на вятъра отнесе думите в своето безбрежно пространство. Двете части на Съществото отново се съединиха в своята единна същност. За кратко настана тишина. Единствено огъня тихичко попукваше в догарящите съчки. Подхвърлените изящни клонки бързо се превръщаха в купчина пепел. Странно, бе изминал само миг, все едно тази чудна материя никога не е съществувала.

Падналият камък в пясъка — шумолене на песъчинки.
Плискащата се вълна — шумолене на песъчинки.
Твоят стремителен бяг,
Стъпка в пясъка — шумолене на песъчинки.
Животът — е само крачка,
А годините в него — шумолене на песъчинки.

Ригден Джаппо

1

Всички хукнаха да се къпят. Най-накрая настана момента, когато Сенсей остана сам. В този момент той стоеше на плиткото и свикваше с водата. Възползвайки се от отсъствието на другите около нас, започнах да му разказвам своя странен сън за Червеният Конник, който ми се присъни снощи. Това необикновено видение ме порази със своята реалистичност, яркост и емоционалност. След като му разказах съня, споделих, че никак не мога да си спомня неговия смисъл, единственото, което си спомнях бе, че е много важно за мен. И въпреки очакванията ми за пълно тълкуване от физиологическа и философска гледна точка, Сенсей само се усмихна и някак загадъчно поглеждайки към мен, произнесе:

— Ще дойде време и ще разбереш всичко.

Думите му силно ме заинтригуваха, но Сенсей не каза нищо повече. Оставяйки ме в пълно недоумение, той се присъедини към къпещите се, които се вихреха сред вълните, опитвайки се да ги спират с телата си. „Странен сън. Странен отговор. Какво би могло да означава всичко това?“ — отново се замислих аз.

Наблюдавайки Сенсей от страни, не спирах да се възхищавам колко естествено се държеше в различните сфери на реалността. По нищо не се отличаваше от цялата ни компания, като изключим издържливостта и великолепното му

чувство за хумор. Но докосвайки струните на неговия духовен живот бликваше прекрасна мелодия, пленяваща със своята необикновена извисеност, простота, изтънченост и в същото време с дълбока мъдрост, която теглеше така силно към него...

Изключително загадъчен Човек. Анализирайки миналото, се натъкнах на интересен факт: всичко — с каквото и с когото да се бе сблъскал Сенсей, започваше постепенно да се променя. За мен оставаше пълна загадка, как успяваше да го прави? Ето, например да вземем моята съдба. Само преди половин година моето тяло, независимо от своята крехка седемнадесет годишна възраст се намираше на косъм от смъртта. И тъкмо в този труден момент, когато навсякъде витаеше пълната безизходица и очите на моите близки бяха изпълнени със скръб и съчувствие, именно в този „последен момент" срещнах майстора по източни бойни изкуства — Сенсей, чийто познания и възможности видимо излизаха извън границите на обичайното. Сенсей в буквален смисъл промени не само моята съдба, но и целия ми мироглед. Сега вече съм напълно сигурна, че тази среща изобщо не бе щастлива случайност, както смятах по-рано. Събирайки в едно всички „неочаквани случайности", които ме доведоха до тези определени последствия от моя живот, аз придобих увереност, че дадената среща е по-скоро закономерност, проявление на нечия по-висша воля. И щом благодарение на Сенсей останах жива, това означава, че на Някого това е било нужно.

Но защо? И за какво? Кое е това в моите сили, заради което са ме оставили? Трудно е да гадаеш за това, което сам не знаеш. И въобще как може да се постигне до край замисъла на Висшите сили? Та нали една случайна среща, дума или обикновено действие може да породи такава верижна реакция от събития, която по някакви неведоми пътища да доведе до глобални промени, било то в някой обикновен човек или в мащабите на цялото човешко общество. Но обикновеният човек извършил този първоначален тласък, сигурно така и остава в неведение за общия резултат на своето действие, тъй като живее в своя ограничен свят на мисли и заобикалящата го „персонална реалност". И най-удивителното е това, че все-

ки човек ежедневно, дори без да подозира, благодарение на своята воля и избор внася скромната си лепта в това нарастващо снежно кълбо от предстоящи събития.

Интуитивно чувствах, че разгадаването на истинския смисъл на съдбата ми се крие в този тайнствен сън. И като всеки любопитен човек ми се искаше да науча всичко веднага и ако е възможно по-подробно. Но тайната си оставаше тайна.

2

След приятната закуска голямата ни дружина блажено се излегна на пясъка, подлагайки на ласкавото утринно слънце своите тела. Нашата дружина — това бе група от ентусиасти на различна възраст, обединени от общото увлечение към източните бойни изкуства (и не само), а също така и с искреното си уважение към своя треньор Игор Михайлович, когото приятелски нарича-хме Сенсей.

Сенсей действително е една невероятна личност. На външен вид по нищо не се отличава от групата — млад русокос мъж със спортно телосложение. Единствено необикновено проницателните му и умни очи бяха нещото, което можеше да направи впечатление от пръв поглед. А иначе... със своя-та 40 годишна възраст и солидност най-много се отличаваше нашият психотерапевт Николай Андреевич. По сериозност — Володя, най-стария приятел на Сенсей от всички ни, кой-то оглавяваше някакъв специален отряд, както се казва сред народа — „барети“. Със своя командирски глас се отличаваше Виктор, нашия старши семпай, млад мъж, работещ в полици-ята. С безкрайните си закачки и шеги — Женя и неговия при-ятел Стас, високи момчета с атлетично телосложение, уче-ници от по-старшата група в школата. А със своята младост — Руслан, Юра, а също така и нашата весела групичка, която нагледала се на филми по източни бойни изкуства и впуснала

се в търсене на добър Учител, се натъкна на невероятен извор на знания като Сенсей, без да предполага дори и в мислите, че такива уникалнаи личности може да съществуват на белия свят. Нашата весела групичка се състоеше от Андрей, Костик, Славик, Татяна и аз. А тази година бе и нашата последна учебна такава, заедно с отминалите годишни изпити. Училищните години вече бяха зад гърба ни, а пред нас се простираше целия ни бъдещ живот със своите радости и горчивини, победи и загуби, падения и възходи. И в момента се намирахме в тази неопределена „междинна позиция“, която ни се струваше най-доброто време за почивка и приключения.

Течеше едва третия ден от незабравимото ни морско летуване със Сенсей. Но за това пък само какви дни! Това беше същото златно време, когато имаш възможност не само да си починеш заедно със своите най-добри приятели, но и да събереш невероятни впечатления и мъдрости от това душевно общуване със Сенсей.

Славик и Юра начело с Володя, следвайки армейските порядки, се запътиха към морето да мият съдовете, тъй като днес бе техен ред. И за голямо учудване нямаше никакви мрънкания и възражения от страна на по-младите момчета. Стигаше им едно лекичко напомняне от басово-командирския глас на Володя — „Тръгваме!“, за да грабнат с ентусиазъм посудата и да тръгнат да я мият. Ситуацията предизвика цяла вълна от шеги по адрес на Володя, но той без грам смущение отговори по военному:

— Редът си е ред.

В ръцете на Николай Андреевич отново се появи книга, с която вече трети ден не се разделяше, четейки от време на време. Съдейки от въпросите, които повдигна по време на беседата със Сенсей, книгата най-вероятно беше свързана с неговата психоложка дейност. Той разсъждаваше за това, че психологията на ден-днешен е млада наука и добрия психолог е нужно да бъде и добър философ, тъй като в основата на психологията стои именно философията.

— Ето, вземете например един от родоначалниците на психологията — Сократ. Чуйте какви забележителни думи е

изрекъл. — Николай Андреевич отвори на отбелязаната страница и започна да чете на глас. — „Както не трябва очите да бъдат лекувани отделно от главата, а главата — отделно от тялото, така и не трябва да се лекува тялото, без да се лекува душата...“ И още един абзац: „А душата е нужно... да се лекува със съответстващите заклинания, които не представляват нищо повече от правилна реч, — Николай Андреевич натърти на последните думи, — от тази реч в душата се заражда разсъдливост, а с нейната поява и присъствие се заражда здравето, както в главата, така и в цялото тяло.“.

Николай Андреевич замълча, прегледа набързо страничката и продължи:

— Чувайки моите думи Критий възкликна: „Сократе мой, тогава главоболието за юношата щеше да бъде истински дар от Хермес, ако го бе накарало заради едната глава да усъвършенства и своя разум!“

— Много точно, — с усмивка произнесе Сенсей.

— Невероятно, написано е преди 14 века, а е актуално и днес.

— Безусловно, защото мъдростта не знае що е време.

— Да, колко добре го е казал Сократ.

— Сократ е предал само това, на което са го научили. Сократ никога нямаше да бъде Сократ, ако не бе срещнал по своя път Критон, който бил привлечен от неговата душевна красота, и който му дал съответното добро образование. Тъкмо за това грешите, смятайки, че психологията се е зародила от Сократ. Всичко, което било предадено на Сократ от неговия Учител, а по-късно предадено и на потомците е само далечен отглас от истинските знания на древните... Психологията е много по-древна наука, от колкото се предполага. И въобще не е нова. Нейни родоначалници и създатели изобщо не са Сократ, Уилям Джеймс, още повече Ле Бон, Зигмунд Фройд, Алфред Адлер и други. Тези хора посредством призмата на своя мироглед са се опитвали от малките частички, с които са разполагали, да възстановят това, което някога е било дадено на хората в целия му облик и което е било загубено така лекомислено с течение на времето... И изобщо корените на тази

наука ни водят към дълбоката древност.

— Психологията... като наука... в дълбоката древност?! — искрено се удиви Николай Андреевич.

— Да, именно като наука, — потвърди Сенсей. Древните владели такива знания, до които съвременните хора има да вървят ехе, още колко много. Ако днес психологията представлява изучаване структурата на личността, общите закономерности и законите за общуване между хората, то за древните това е било само повърхностна философия, защото притежавали много по-задълбочени знания в сферата на психологията и различни психо техники. Те изследвали дълбините на своето аз, своята душа, а не своето его. Науката психология започва именно с изучаването на самия себе си. И колкото човек по-добре опознава себе си, толкова по-добре започва да разбира не само другите, но и целия свят.

— Извини ме, но и в съвременната психология има достатъчно разнообразни психо техники.

— Да, но какви психо техники? Като правило, най-елементарните и забележи, повечето от тях са насочени към материалното начало. Нима съвременното човечество, при днешното ниво на развитие на психологията, може да се нарече духовно развито общество? Разбира се, че не. Защото съвременната психология засяга основно ниското ниво, опитва се да разреши проблемите на конфликтите породени от Егото на човека. Простичко казано тя ври в бульона на Животинското начало, независимо от факта, че се опитва да разбере човешката душа. При такова съотношение на теория и практика сам разбирате какво противоречиво бъдеще я очаква. Тоест до голяма степен съвременната психология се опитва да съгласува егоизма с манията за величие.

— Е, по принцип това е едно и също нещо, — акуратно отбеляза психотерапевтът.

— Тъкмо за това и говоря, — подчерта Сенсей, давайки възможност на Николай Андреевич да осмисли по-задълбочено казаното от него. — В никакъв случай не омаловажавам значението на психологията в съвременния свят. Това е добра, много полезна дисциплина и действително си струва да

се развива, тя помага на хората да свалят стреса, да се борят със своите страхове. Но в мен назрява следния въпрос, докторе. Моля ви кажете, защо всички психолози никак не успяват да въдворят ред в своята глава, а се опитват да се навират в чуждата?

— Е... как защо? — бавно произнесе Николай Андреевич и след кратка пауза оживено произнесе: — Нали трябва да се папа.

Двамата се засмяха, след което психотерапевтът продължи беседата.

— Ако древните наистина са притежавали тези знания, това означава, че е трябвало да живеят в златен век.

— Съвършено вярно. Така си е било.

Николай Андреевич се замисли и после попита:

— Коя древност имате предвид? В нашата цивилизация ли?

Забелязах, че Николай Андреевич общува със Сенсей ту приятелски на „ти“, ту преминавайки към уважителното „вие“.

— Не бих нарекъл и началото на нашата цивилизация древност. Нашата цивилизация съществува някакви си 12 хиляди години. Макар и в началото на своето развитие да й е била предадена определена част от знанията, в това число и в областта на психологията.

— Предадени знания? Интересно и на кого са били предадени?

— Тези знания били разпръснати по целия свят: в Европа, Азия, Африка, Южна и Северна Америка. Те били пазени като съкровени знания от мъдреците на племената в Древен Египет, Индия, Месопотамия, Сибир, Китай. Но независимо от широкото си разпространение, с времето тези знания били загубени. И сега на вас господа ви се налага отново да изобретявате колелото.

— И все пак е много странно. Как хората от различни континенти са могли да получат тези знания, още повече в племената? И най-интересното е, кой им ги е предал? До колкото ми е известно, преди океанът е бил непреодолимо препятствие, а да се прелети просто е нямало на какво.

— Просто във вашата представа, за преместването от едно място на друго задължително е необходима някаква техника

или в краен случай, някакво приспособление. Докато древните са си служели със своите способности. Ненапразно споменах за техните задълбочени знания за човешката психика. Та нали можели да управляват своите способности. И всичко, за което днес се спори — левитация, телекинеза, телепортация, телепатия и тем подобни — за древните е било съвсем обикновена реалност. Било е толкова естествено, както например за нас е карането на колело или плуването...

— Еха! — безпардонно се намеси в разговора Руслан, който, както и ние, се оказа случаен слушател на беседата на „умните глави“. — Да имахме и ние такива знания! Прииска ти се е — политаш. Та това е супер яко! Сенсей, а може ли да се научим на това?

Първоначално Сенсей погледна сериозно младежа, а след това на лицето му се появи лека усмивка.

— Разбира се, че може.

— А какво ще кажете да разгледаме въпроса по-подробно? — Руслан се опита да постави въпроса „умно“.

Сенсей помълча за миг, гледайки го, запазвайки на лицето си едвам забележима усмивка и добави:

— Елементарно. Разбираш ли, най-главното тук е твоят подход, твоето желание, вътрешната ти настройка и най-важното — твоята голяма жажда да изпиташ левитацията. Самия принцип на левитацията не е сложен. Основното зрънце се съдържа в твоето желание...

— Е, това е ясно, а по-конкретно... във физически план? — продължи с въпросите си Руслан, съсредоточено мръщейки своите вежди, все едно пред него стоеше непосилна задача.

— По-конкретно? Е добре, ще го кажа така. Всеки човек се явява генератор на строго индивидуално торсионно поле. Това торсионно поле въздейства на фотоните на заобикалящото го физическо пространство и взаимодейства с торсионните полета на другите индивиди. За да се задвижи ефекта на левитацията или казано по-простичко ефекта на увисване на твоето физическо тяло във въздуха е необходимо да се създаде необходимо възбуждане с помощта на психическата енергия и да се превърне кинетичната енергия в потенциал-

на и обратно. Това предизвиква мощен изблик на психическа енергия вследствие повишеното ниво на адреналина, и води към огромно възбуждане на торсионното поле на другия индивид, което неминуемо се отразява на значителното ускорение на твоя енергиен потенциал.

Тъкмо за това, когато се настройваш мислено, в твоята лабилна спинова система, тоест в твоя мозък възникват определени спинови структури, които имитират пространствено честотните структури на формирания образ. Тази информация на свой ред, се предава не само на целия организъм, но и на заобикалящата среда и по този начин въздейства на фотоните, тоест квантите на електромагнитното излъчване. При наличието на определени условия, а именно лична сила и пределна концентрация на мислите, произтича ефект позволяващ рязкото понижаване на твоето тегло. А по нататък, както се казва е въпрос на техника. Така че с каквато сила задействаш своя генератор за устойчивост на мислите, толкова ще трае и ефекта на левитацията. Проста физика, в която няма нищо сложно и свръхестествено...

Всички се опитваха с повишено внимание да вникнат във всяка изречена дума на Сенсей. А аз не разбрала и половината от казаното, се опитвах механично да запомня неговите думи, за да мога по късно да ги запиша в своя дневник. На Николай Андреевич направо му увисна челюстта от чутото, а погледа му издаваше тотален ступор, подобно студент първокурсник присъстващ на нечия докторска защита.

— ...Тоест, всичко зависи от силата на твоята воля. А тази сила е огромна. Ето например, хората в древните времена без проблем са издигали във въздуха „виманите“, тези огромни конструкции само със силата на своята воля, тоест с психическата енергия на концентрираната си мисъл, какво да говорим за техните собствени тела. Древните са можели да повдигат и преместват стотици тонове. Как им се е отдавало това? Просто защото са притежавали дисциплиниран ум... Най-главното е — пределната концентрация върху желания резултат, тогава произтича акумулиране на психическа енергия. В главата ти не трябва да има нищо, освен крайната цел, точна

и ясна. Трябва да почувстваш и да си представиш целият този процес реално...

По време на това обяснение у Руслан се появи целеустремен поглед. Очевидно младежът изгаряше от желание да въплъти на практика казаното от Сенсей.

— Сенсей, а това дълго ли се изучава? — въодушевено попита Руслан.

— Е, ако говорим сериозно, за да се научиш да левитираш с часове е нужно време. А да увисне за няколко секунди е способен почти всеки начинаещ.

— Еха! — с възхищение произнесе Руслан. — И може ли да опитаме направо сега?!

— Защо не? Всичко е възможно ако много искаш.

— А как? Какво е нужно да правя? — бързаше да попита Руслан.

— В дадения случай, при началното обучение е много важно ускорението. Естествено не обещавам, че още при първия опит дълго ще се задържиш във въздуха, но около минута свободен полет е напълно постижимо. Едва ли ще издържиш по-дълго. В краен случай, след като преодолееш критичната точка ще можеш за няколко секунди да тичаш по водата.

— Нима? По повърхността?! — радостно възкликна Руслан.

Естествено, тук е много важен елементът на скоростта, а също така и импулсната сила на откъсване...

И в този момент си спомних за водомерките, скоростта и лекотата, с която тези насекоми се придвижват по повърхността на водата. Веднага си припомних уроците по зоология и си рекох: „Ако отчетем ниското им тегло и напрежението на повърхностния слой на водата, тогава този процес би трябвало да е възможен“.

Цялата ни компания силно се възбуди. Руслан със съсредоточено лице, внимателно попивайки всяка изречена дума от Сенсей се готвеше за старта към морето. Останалите приятели с голям интерес наблюдаваха този процес. Женя и Стас започнаха да подсказват на Руслан как да осъществи добър старт. Андрей и Костик изявиха желание да бъдат следва-

щите участници в този експеримент, а ние с Татяна гледахме почти със завист към „късметлията“ Руслан, който първи от цялата ни група щеше да полети във въздуха.

И в този момент Костик с присъщият му ентусиазъм се обърна с предложение към Сенсей:

— А не може ли аз да опитам вместо Руслан, така да се каже за чистотата на експеримента. Все пак съм по-лек с цели два килограма от него.

— С два килограма, с два килограма, — подразни го шеговито Руслан. — Който попита първи, той и ще полети първи! Заставай на опашката.

— Какво значение има, — махна с ръка Костик. — Сенсей, може пък да опитаме двамата едновременно, че току-виж при него не се получило както трябва.

— Стой, та гледай при кого няма да се получи! — накокошини се Руслан. — И въобще вземи се разкарай от тук, че ми пречиш да се концентрирам...

Сенсей само се усмихна на това момчешко заяждане и продължи със своите наставления:

— Какво толкова има да го мислите, всеки, който има желание ще успее да опита. Повтарям още веднъж, главното е да постигнете добро ускорение, тоест добре да се засилите ...

— И ще усетя ли нещо... физически? — усърдно разпитваше Руслан, поглеждайки изпод вежди опитващия да се пристрои до него Костик.

— Безусловно ще изпиташ определени усещания. Например в момента на самия старт рязко ще се промени честотата на твоя пулс и ще се увеличи с около четиридесет единици. Също така ще се промени и кохерентността на вълновите процеси в твоя мозък. При самото отлепяне ще ти секне дъха, а след това ще се промени самия характер на дишането. Като цяло няма какво да се тревожиш за усещанията. Считай, че пълния букет от усещания ти е гарантиран. Главното сега е добре да се засилиш. Разбра ли?

Руслан стоеше в пълно напрежение, както се казва в пълна бойна готовност:

— Разбрах, разбрах, — израпортува той. — А после какво?

Как да се отлепя от земята?

Сенсей отговори:

— О, за това не се тревожи, от земята ще се откъснеш и още как. Главното е добре да се засилиш. И гледай да нямаш никакви странични мисли. Главната ти цел е — полета.

— Разбрах, разбрах! Така, целта е налична. Мислите отсъстват. Какво да правя по-нататък?

— А по-нататък, — промълви Сенсей, — засилваш се и... с всичка сила сритваш Володя отзад. — И посочи нашата барета, която в това време се намираше в подходящата поза и кротко миеше съдовете леко нагазил в морето. Да, Володя е в перфектна стартова позиция за твоя начален тласък. — И готово! Левитацията ти е гарантирана.

Възцари се тишина. Народът с пълно удивление насочи погледа си от Володя към Сенсей, опитвайки се да схване какво става, но тази застинала във времето няма сцена продължи не особено дълго. Първият, който загря какво всъщност се случва, бе Николай Андреевич. Той така започна да се смее, че чак му потекоха сълзи. Останалите загряха малко по-късно. И когато „прозрях“ и аз самата, целия плаж вече ехтеше от гръмкия смях на компанията и „любезните отстъпки“ на Руслан и Костик кой от двамата да бъде първи. Дори и тримата дежурни побързаха да се присъединят с недоизмити тенджери в ръце, привлечени от невероятния смях и разкъсвани от любопитство още десет минути не можаха да разберат какво се случва.

След като дружината се поуспокои и в по-голямата си част хукна да се къпе изпробвайки един на друг „новия метод на левитация“, тогава Николай Андреевич се върна към вълнуващия го разговор с Игор Михайлович, който толкова безцеремонно беше прекъснат от безсмисленото любопитство на Руслан.

— Никак не мога да схвана, първо — кой би могъл да предаде тези знания на древните, и второ — как онези първобитните племена със своето примитивно мислене са успели да възприемат тази наука?

— Работата е там, че тези племена изобщо не са били пър-

вобитни. Това са били останалите живи потомци от цивилизацията на атлантите. Тяхното мислене изобщо не е било примитивно, както смяташ. То било абсолютно такова, както и нашето, защото през цялото това време човешкия мозък не е претърпял никакви промени. Освен това, те използвали възможностите на главния мозък много по-пълноценно от нас.

— Тоест искаш да кажеш, че в интелектуално отношение са били много по-развити от нас?

— Може да ти звучи парадоксално, но това е факт. В процентно съотношение ние използваме около 10% от нашите възможности, а те са използвали повече от 50%. Сам си прави изводите. Получава се, че са били пет пъти по-умни, от колкото ние, независимо от цялата тази високотехнологична илюзия на нашето време.

— И как е възможно това?

— Работата е там, че ние едва започваме да разкриваме нашите възможности. А в началото на нашата цивилизация станало тъкмо обратното, хората деградирали, губели своите високи достижения. Това е нормално, тъй като онези разпокъсани групички са се явявали остатъци от някогашната високоразвита цивилизация. С времето техните потомци загубили натрупаните знания и способности, а после отново са започнали всичко отначало.

Целият проблем е в това, че високоразвитите цивилизации са силно зависими от външните фактори. — Сенсей погледна към небето. — Ето, например вземи Слънцето. Съвременните учени смятат, че неговите ресурси ще стигнат за милиарди години, след това може да се увеличи и да загасне, вследствие, на което целия живот на Земята ще изчезне. Но на първо място това са само техни предположения и догадки, защото учените все още знаят много малко за него. И на второ място, дори и сега, във всеки един момент на Слънцето е възможно да се случи гигантско изригване в посока към Земята. И ако такова нещо се случи, само след три дена на Земята няма да остане почти нищо живо. От човечеството, в най-добрия случай ще останат малки групички хора, които ще се сблъскат с острия проблем на своето оцеляване. Та нали

за да се храниш с растения, първо е нужно да ги отгледаш, а за това най-малкото е нужно да се намерят техните семена. Но ако изключим глобалната катастрофа, а само си представим, че изведнъж изчезнат електричеството, нефта, газта, с думи прости всичките блага на цивилизацията, тогава ще се окажем неспособни да оцеляваме. Тъкмо така се е получило и тогава...

— Да, точно по този начин са се появили „ловците“ и „събирачите“ в нашата история, — тъжно се усмихна доктора, — с редки проблясъци в астрономическите и математическите знания, присъщи на високоразвитите цивилизации.

— Абсолютно вярно. В началото е имало племенни общности, след това в тях започнала стремително да се развива религията, в резултат на което шепа индивиди, заинтересовани в понижаването на интелекта на масите, узурпирали властта. Тъпите е много по-лесно да бъдат управлявани. Тъкмо така драги ми Николай Андреевич сме стигнали до това, което сега имаме.

— М-да, — тежко произнесе психотерапевтът и след лек размисъл добави: — човек наистина се явява на първо място потребител на различни продукти на своята цивилизация и само една малка брънка във веригата на тяхното възпроизводство. Ами ако всичко това изчезне, какво ще правим? Дори и една къща няма да можем да си построим. Там, освен теоретичните познания е необходима и една камара изобретения на цивилизацията, тухли, цимент, гвоздеи и т.н. А иначе...

Николай Андреевич сви рамене.

— А така само колиба или землянка, — засмяно произнесе Сенсей.

— Е, да, в най-добрия случай пещера, — продължи с хумора Николай Андреевич, — ако се замислим реално какви умения притежава съвременният човек, ако остане насаме с природата. Реално ще е абсолютно безпомощен.

— Правилно... Някои особено мързеливи индивиди дори нямат понятие за елементарни неща, например как и какво да отгледат, — шеговито промълви Сенсей, — та нали техните продукти „растат“ в магазините, директно в найлоновите опа-

ковки. Какво още има да говорим?

Чувайки подобни неща, започнах да сравнявам казаното с моите познания. Опитах се спешно да си припомня опита на нашата фамилия от работата на село, какво и как мама садеше в двора. И въобще какво умея да правя в този живот и какво не. Липсата на познания в толкова много сфери се оказа толкова фрапираща, че направо се ужасих. И реших, каквото и да ми струва да наваксам пропуснатото. Отбелязах си, след като се прибера в къщи да разпитам по-възрастните поколения как са оцелявали по времето на войната, сред тези сурови условия. А също така реших да вземам активно участие в селскостопанските дейности на село и да се науча, както казва Сенсей, на най-елементарното. Нали когато те карат да правиш каквото и да било е едно, а когато сам изгаряш от желание да се научиш — съвсем друго.

Нашите „умни глави“ отново се посмяха на своите собствени шеги, а след това Сенсей предложи:

— Добре, докторе, стига толкова сме обсъждали трагедии, да отиваме да се изкъпем, — и поглеждайки разположението на слънцето в небето, философски добави: — докато все още имаме тази възможност.

3

След като се изкъпаха до насита, Стас и Женя решиха да попътешестват с надуваемата лодка, да се погмуркат с аквалангите и ако е възможно да уловят нещо. Към тях охотно се присъединиха Володя и Виктор. След като подготвиха надуваемата лодка и всички принадлежности, четворката се отправи покрай брега в посока рибния завод, а останалите започнаха волно да редуват продължително къпане с кратки почивки на горещия пясък. Сенсей и Николай Андреевич предпочетоха слънчевите бани, след което плуваха продължително време навътре в морето, където нашата млада компания не се осмеляваше да влиза.

Времето на пълноценната ни почивка отлиташе неусетно. След поредното къпане нашите момчета блажено полегнаха на брега забавлявайки се със сътворяването на малки пясъчни замъци и чрез усъвършенстването на своята творческа мисъл достигнаха до идеята да създадат пясъчна скулптура с елементи от човешки тела. „Жертвите“ на грандиозния замисъл станаха Костик, Руслан и Славик, по-точно техните глави, ръце и крака. В процеса на извайване, благодарение на разигралият се творчески апетит и фантазия, за украшения на това произведение на изкуството послужиха кухненските прибори: вилици, лъжици, чинии; елементи от дрехите; природните дарове: тръстики, водорасли, миди и друга растителност. Имайки предвид изключителната позиция на главите,

трябваше постоянно да бъдат поени и хранени, почесвани, да се отпъждат мухите и всички малки твари, които използвайки момента се опитваха да се катерят по тях, все едно любознателни туристи планината Килиманджаро. В края на краищата, след дълъг и упорит труд, съпровождан от неспиращи пристъпи на смях, вместо плануваната триглава ламя в съвременен вариант се получи, както се изрази Андрей, „мутант от неизвестна порода“. Когато внасяхме последните щрихи украсявайки нашия „хубавец“, една от главите му (носеща името Руслан) забеляза в далечината бягащите по брега Стас и Женя.

— А, къде им е лодката? — удиви се „най-зорката глава на ламята“. — Какво са намислили?

„Главата“ с име Славик с невероятното пособие във вид на „шапка“ с висящи от нея водорасли лениво се обърна в тази посока и добави:

— Сигурно са забравили нещо.

И накрая третата „глава“, най-мъдрата, на име Костя, разположена по средата между другите две и украсена от Татяна със супер чалма от руло тоалетна хартия и салфетки произнесе:

— Ако бяха забравили нещо, нямаше да летят с такава скорост.

Действително, съдейки по тяхната скорост, не можеше да се каже, че просто си тичат за здраве. Освен това отсъствието на Володя и Виктор, както и цялата екипировка, с която отплаваха явно показваха, че с тях се бе случило нещо. Цялото ни внимание се съсредоточи върху тях.

След като стигнаха до лагера, започнаха да възстановяват дишането си след спринта, гледайки с удивление нашия шедьовър.

— Случи ли се нещо? — озадачено се поинтересува „най-мъдрата глава“.

— Ама и вас си ви бива! — с усмивка добави Женя, съзерцавайки нашето грандиозно произведение.

— Сенсей къде е? — с въпрос отговори на въпроса Стас.

— Ей там. — Андрей посочи морето, където сред вълните

се мяркаха две глави. — плува заедно с Николай Андреевич.

Стас и Женя се загледаха в далечината. След лек размисъл Женя пъхна пръсти в устата и започна да свири в посока морето. Звука беше толкова пронизващ, че Андрей се отдръпна от него и започна да разтрива ушите си:

— Е, да беше предупредил. Така човек може да оглушее.

— Какво се случи? — включи се в разговора Юра.

— Някаква авария с вашия плавателен съд ли? Не успяхте да се справите с течението ли? — ехидно промълви „зорката глава".

— Надяваме се, че няма жертви, — завърши мисълта на своя „събрат" „умната глава".

— Нищо не се е случило, — отговори Стас на всички въпроси наведнъж, докато Женя продължаваше с музикалните си изпълнения. — Плавателният съд е наред. Всички са живи и здрави, което пожелаваме и на вас... — Стас с усмивка погледна на стърчащите в пясъка глави и безразборно стърчащите им крайници. — Просто намерихме един делфин на брега.

— Делфин?! — възкликнахме с Татяна почти едновременно.

— Да, не особено голям, — момъкът показа с ръце неговия размер, — около метър и половина.

Нашата компания възкликна с възхищение:

— Еха!

В това време плуващите в далечината Сенсей и Николай Андреевич се огледаха и Женя им махна с ръце. Двамата заплуваха обратно към брега.

— Жив делфин?! — попита Андрей.

Женя завършвайки своето задължение на „сигнална кула", веднага се включи в разговора.

— Не... измъчен с прободна рана от страни. При това съвсем прясна, от която все още тече кръв.

— Уф-ф-ф, — с погнуса отвърна Руслан.

— Да, — Женя продължаваше да нагнетява обстановката, — зрелището не е за хора със слаби сърца.

— Как са могли така да го...? — с нотка съжаление проговори Славик.

— Малко ли са „приятелите на природата“? — отговори Женя със своя черен хумор. — Където и да се обърнеш, едни маниаци бродят и търсят поредната си жертва... — и поглеждайки на своя скован в пясъка другар добави: — която колкото е по-безпомощна, толкова по добре.

— Да, разбира се, — усмихна се Костик заедно с нас, — ей сега ще ни светнеш по въпроса! Както се казва, добре си отворете ушите и попивайте.

Женя погледна неговата главата, намираща се в общата композиция на скулптурата с преценяващ поглед и в очите му пламна искра.

— Хей това е добра идея! — произнесе той и подобно на изкусен майстор на пясъчните скулптури започна да допълва със своите смешни измислици нашия комичен „мутант“

Когато Сенсей и Николай Андреевич излязоха от водата, групата вече се заливаше от смях, при това, както зрителите така и самите „жертви“ заровени в пясъка. Да си призная, последните се смееха най-силно от всички, тресейки се подобно на събуждащ се вулкан, вследствие, на което нашето „произведение на изкуството“ започна да се руши. И ако вземем предвид коментарите на Женя по този повод, можем да си представим в какво просълзено от смях състояние ни завариха Сенсей и Николай Андреевич. Те също бързо се присъединиха към нашата веселба, вкарвайки своята лепта от шеги по адрес на колективното ни творение. А Николай Андреевич наблюдавайки действията на Женя веднага му издаде категорична „диагноза“ с присъщите и симптоми.

След като смеха утихна и „жертвите“ бяха извадени от пясъка и отидоха да се къпят, Стас разказа на кратко на Сенсей и Николай Андреевич какво се е случило. В началото на разказа нашият психотерапевт стоеше леко напрегнат, но после се поотпусна и произнесе:

— А пък аз си помислих... Така свирихте от брега, все едно целия ви екипаж бе потънал на дъното.

— Ето заради онзи музикант разбойник, — с виновна усмивка кимна Стас към Женя.

— Точно така, — подхвана Андрей, слушайки разговора,

— опитваше се да ни оглуши.

Женя самодоволно се усмихна и махна с ръка по посока на Андрей.

— Ех, невежество! Абсолютно нищо не разбирате от нашето разбойническо акустично изкуство.

Всички отново се засмяха. Сенсей се усмихна и каза:

— Хайде, водете.

Стас, Женя, Николай Андреевич и Сенсей тръгнаха към мястото, а Руслан, който през това време излизаше от морето, попита Юра:

— Някога да си виждал делфин?

— Не.

— И аз не съм. Да отидем и да го видим тогава?

— Хайде.

Те побързаха да настигнат Сенсей, а след тях се помъкна и цялата наша компания, разкъсвана от не по-малко любопитство. След като Николай Андреевич забеляза този масов поход се спря.

— Ей приятели, А кой ще остане в лагера?

— И от кого да го пазим? — отговори Андрей вместо всички. — Все едно, наоколо няма и жива душа...

— Освен маниаците единаци. — със страшен „зад кадров“ глас добави Женя.

Всички се засмяха, а Николай Андреевич погледна с въпросителен поглед Сенсей.

— Нищо страшно, — отговори той на неговия мълчалив въпрос.

— А колите?

— Не се коси, това са само ламарини. В краен случай и пеша можем да стигнем до града.

— Така си е, — подкрепи го доктора с весел тон, — Освен това ходенето пеша е полезно за здравето!

След около двадесет минути пеша забелязахме надуваемата лодка, която беше извадена на брега, а до нея седяха Володя и Виктор и поливаха с морска вода видимо от съжаление неподвижния делфин, макар да бе съвсем очевидно, че това вече няма как да му помогне. Делфинът лежеше на земята с

глава обърната към брега, а плискащите се вълни едва докосваха опашката му.

Пристигайки, мълчешком заобиколихме това изключително същество. Първото, което ме порази, бяха неговите притворени тъмнокафяви очи, застинали в позиция изразяваща силна болка и страдание, все едно човек преживяващ някаква непоносима мъка. Неговият тъмен, почти черен гръб, овлажнен от човешките ръце отразяваше яркото слънце с блясък и пораждаше илюзията за тяло изпълнено с живот. Бялото коремче и красивите черно-бели ивици от двете страни контрастно се открояваха върху идеално гладката кожа. Около симпатичната муцунка с леко издадена долна челюст се откроявaха светли участъци. От страни на туловището, малко по-ниско от главата се намираше прободна рана, от която съвсем леко струеше кръв. „Вечната“ добродушна усмивка на делфина изглеждаше абсолютно нереално на смъртния му одър. Гледайки това безобидно и дружелюбно същество, сърцето ми се свиваше от мъка и невъзможност да помогна с нещо.

— Кой би могъл така да го...? — тъжно попита Андрей, гледайки делфина.

— Очевидно рибарите са го ударили с канджата, — отговори Сенсей, оглеждайки раната.

— Господи и за какво?! — С жалост в гласа промълви Татяна.

— Понякога делфините отмъкват улова на рибарите и им късат мрежите. Но делфините са само животни. Те плуват там, където има улов. А хората... — Сенсей въздъхна тежко, погледа му стана някак суров, — ги убиват за това.

Сенсей замлъкна, а у мен в този момент избухна цял поток от чувства. В гърлото ми заседна някаква буца, а в очите ми напираха сълзи. Коя твар, по друг начин не ще наречеш такъв човек, е вдигнал ръка срещу това прекрасно същество? Та това е делфин, пълноправен обитател на планетата Земя, жител на океана. И неговият дом е много по-голям от нашия. Ние хората трябва не да убиваме тези дружелюбни същества, а да се учим от тях и тяхната естествена радост и умение да

живеят хармонично. Макар и диви животни те никога не се опитват да вземат от природата повече, от колкото е нужно за тяхното съществуване, никога не се опитват да завладеят някого или нещо. Мирно си съжителстват с огромното видово многообразие на океаните, и при това не просто съществуват, а вземайки предвид тяхната жизнерадостност, без съмнение се наслаждават на всеки миг от живота.

Преследвайки нашия „цивилизован“ прогрес, изискващ все повече и повече жертви от природата ние губим своя човешки облик и Духовното в нас. Въздигаме своето Его с нашите ненаситни и безкрайни потребности, превръщаме се в уродливи и бездушни твари, унищожаващи не само Земята, но и всичко живо на нея, в това число и себеподобните. И приемаме това за нормално?! И за това ли сме се появили на бял свят? Животът е миг. И в този миг всеки иска да бъде щастлив. Иска, но не може. Защо? Природата ни дава своите мълчаливи отговори на тези въпроси в хармонията на своите делници. А ние правим всичко наопаки: Вместо да наблюдаваме — убиваме, вместо разумно да творим — разрушаваме. Да, всичко това е много страшно — да живееш с животински нрав и да притежаваш разум, където господства Егото. Вечни мъки... А щастието е толкова близо. Всичко, което е нужно е просто да се обърнеш в посоката на доброто и да станеш Човек.

Всички стояхме мълчешком над тялото на делфина, дори и Стас, който беше много сдържан човек, отведе своя поглед, скривайки едвам своите емоции:

— Само да ми падне това рибарче, за дълго ще загуби желание да взима в ръцете си тежки предмети...

— ...и глупави мисли в главата, — със същия тон добави Виктор.

— Ненавистта е лош съветник, — замислено произнесе Сенсей.

— А кой говори за ненавистта, — сви рамене Женя. — Ние просто ще го ступаме с „любов“... При това така, че не само да не вдига повече ръка срещу делфин..., а и изобщо да заобикаля водата от километри.

— Да, да, ти си самата „толерантност“, — с едва забележи-

ма усмивка проговори Сенсей и след малка пауза добави: — А ако говорим сериозно, донякъде си прав, **ако проявяваш снизходителност към злото, няма да забележиш, как ще станеш равнодушен към доброто. Но трябва да се знае, че наказвайки злото, трябва да умееш да се спираш на време. Само така ще можеш да избегнеш опасностите, които се таят вътре в теб. Този, който побеждава не се гордее, не насилва, не ликува. Той побеждава... при това на първо място самия себе си. Затова наказвайки злото, трябва да се помни и доброто.**

Нашата дружина изслуша Сенсей и отново наведе глави над делфина.

— Хайде да го погребем, — предложи Женя след кратко мълчание, очевидно опитвайки да се реабилитира някак пред Сенсей.

— Правилно, — предложи Андрей. — Ей сега, ще отида да взема лопатата...

— За какво ти е лопата? — Възрази Женя. — Виж колко сме много, за нула време ще изкопаем една дупка с ръце. Какво има да копаем толкова?

И за потвърждение на своите думи Женя направи няколко мощни загребвания в пясъка със своите ръце, все едно е екскаватор с множество гребла, показвайки ни колко бързо става. Сенсей гребна малко вода от трапа на Женя и поля делфина. После започна нежно да го погалва по главата и да му говори:

— Защо искате да го погребвате на сушата? Той е моряк. Неговата стихия е морето...

— И какво, ще го хвърлим така в морето?! — удиви се Женя. — Хайде по-добре да го заровим в пясъка, така и рибите няма да го изядат. Тук ще спи спокойно... — Сенсей, който бе застанал на колене го погледна и се усмихна, от което Женя разбра, че пак е изръсил някаква глупост и побърза да добави, — ...нашият скъп приятел.

С това си изказване той предизвика усмивките ни, които се опитахме да скрием, понеже момента не беше подходящ за

това. Сенсей не отговори нищо. Започна да повдига главата на делфина хващайки я с двете си ръце.

— Хайде, Николай Андреевич, помогни ми...

Веднага се втурнаха да помагат и другите момчета, в това число и Женя, но за пренасянето на делфина бяха напълно достатъчни Сенсей, Николай Андреевич и Володя. „Траурният ескорт“ се насочи към морето. Част от нашата група остана на брега, останалите, в това число и аз тръгнах с другите към морето. След като навлязохме до пояс, а делфина се потопи до половината във водата, Сенсей каза на своите помощници:

— Хайде, ще продължа сам. Във водата е по-лек...

Когато мъжете предаваха тялото на Сенсей забелязах, че той не просто го подхвана, а сложи дланта на лявата си ръка направо върху раната, все едно я скриваше от любопитните погледи. С дясната ръка го обгърна отгоре през гърба, след което го потопи на половина във водата и тръгна навътре в морето. Ние останахме да чакаме на място.

Сенсей вървеше бавно и внимателно, все едно в неговите ръце се намираше не мъртъв делфин, а малко детенце, което нежно придържаше и търпеливо учеше да плува. Сенсей постепенно навлизаше в морето. Едва, когато водата достигна гърдите му, той се спря. Помислих си, че сега ще изтласка тялото навътре в морето и то ще потъне на дъното. Стана ми безкрайно жал за него. Независимо от трагичните обстоятелства благодарение, на които успяхме да видим това невероятно творение на природата и краткото време на нашата „среща“, ние го почувствахме някак близко и родно. В мен се зароди необикновено чувство към него, което е трудно да опиша с думи, все едно неговото нещастие беше и мое нещастие, а неговата болка моя. Това невероятно усещане на невероятно единение започна да ме изпълва отвътре. Скрих очи, страхувайки се да гледам по-нататък. Тогава си помислих, че по-добре в паметта ми да остане картината на неговото „странстване“ със Сенсей. Но не след дълго неочаквано чух удивения глас на Татяна.

— Да не е жив?!

Аз отворих очи и с удивление видях, че моите приятели с любопитство наблюдаваха Сенсей и делфина, който продъл-

жаваше да стои в неговите ръце. Водата, където се намираше опашката му се раздвижи вълнообразно. Отначало си помислих, че ми се е привидяло, но след няколко секунди раздвижването отново се повтори, при това много по-силно. Това вече нямаше как да го объркам. Приятелите ми също забелязаха това и всички въодушевено възкликнахме:

— Вижте, вижте, той е жив!

Привлечени от шума момчетата останали на брега побързаха да дойдат до нас, а ние тръгнахме да се приближаваме към Сенсей, но Николай Андреевич ни спря.

— Тихо, не шумете. Стойте на място, ще го изплашите.

Нашата групичка замръзна, наблюдавайки с възхищение случващото се. В началото движенията на делфина бяха немощни, все едно бавно идваше на себе си след безсъзнание, но малко по-късно движенията му станаха по-смели и интензивни. Удивително бе и това, че този див ранен делфин, който едва не бе погубен от човешки ръце, дори и не се опита да се измъкне от ръцете на Сенсей. Тъкмо обратното, съдейки по оживените му движения, все едно се изпълваше с живителна сила. Изглежда разбирайки това, делфина не бързаше да се измъкне от грижовните добри ръце.

След известно време махна с плоската си опашка, която по форма приличаше на китовата, но в умален вид, смешно плесна по водата и се гмурна. Показвайки се от водата не далеч от Сенсей, той застана странично и известно време балансираше във водата гледайки своя спасител. Сенсей също замръзна, гледайки към него. След известно време, когато този безсловесен диалог завърши, делфинът се обърна и бавно заплува навътре в морето. Въпреки очакванията ни, не се гмурна, а опитваше да се държи на повърхността. Сенсей го изпрати с поглед, а след това потапяйки се за миг и приглаждайки своите коси, започна да излиза от морето.

Когато всички се събрахме на брега, Виктор забеляза:

— Нещо много немощно плува. До колкото ми е известно делфините са изключително бързоходни създания.

На което Женя отговори със своя любим селски диалект:

— Ако те бяха подредили така с канджата, интересно как

тогава щеше да плуваш... Добре е, че поне някак успява да се придвижва.

— Да, доста е немощен, — произнесе замислено Сенсей, гледайки как тъмния силует с плавник приличащ на полумесец, който се отдалечаваше навътре в морето, периодически се губеше сред вълните.

— Това и говоря, дали ще оживее? — деловито произнесе Женя.

— Пу, пу, — изрече Стас.

Същото направи и Женя. Плю три пъти през лявото си рамо и сваляйки своята бейзболна шапка почука по главата си. Стас забеляза движението му и се усмихна:

— На дърво трябва да се чука, на дърво.

— Така де, на дърво, — отговори Женя, все едно това бяха някакви житейски дреболии.

Ние се усмихнахме, а Стас махна с ръка и се обърна към нас:

— Помогнете ни да занесем вещите, че целият ни риболов се провали.

Не се наложи да ни подканват. Всички дружно тръгнахме да разтоварваме багажа от лодката, която момчетата пуснаха да плува по плиткото и взеха да теглят покрай брега.

Докато се готвехме, излезе силен вятър. Тръгвайки към лагера отново погледнахме в далечината да видим нашия делфин, но вече не се виждаше. Заедно с шума на вятъра се чу печален глас на чайка кръжаща над водата... Да, за съжаление всичко в този живот има своето начало и край.

Всички увесихме носове. Очевидно никой от нас не искаше да повярва, че нашият едвам оживял делфин е потънал, макар здравият разум да подсказваше обратното. Известно време вървяхме мълчешком. Всички с надежда поглеждаха в далечината. Но всеки път с тъга спускаха своя поглед в краката.

— Е не, в края на краищата, — Женя пръв не издържа на това траурно мълчание, — делфинът не потъва, той все пак е риба!

— Потъват, — отговори Сенсей с равномерен и спокоен

глас, в който нямаше ни най-малка емоция. — Има случаи, когато потъват в течение на една минута, когато са силно възбудени или уплашени. Но ако потъват, то това се случва бързо... И въобще, така и така захванахме темата... делфините въобще не са риби, а топлокръвни млекопитаещи, също както и човека. Притежават развит мозък. И между другото кората на главния им мозък има по-голяма площ от тази на хората.

— Съответно и гънките им са повече от някои хомо сапиенс, — шеговито добави Николай Андревич, поглеждайки Женя.

Сенсей се усмихна и продължи:

— Както човека, така и делфините реагират на различни ситуации, в това число и на стресовите. Те също се страхуват.

— Все едно не мога да разбера, как така могат да потънат? — сви рамене Женя, дали действително от незнание или просто се преструваше.

— Обикновено. — отговори Сенсей. — Просто се нагълтват с вода, също както хората. Ако делфинът се намира в стресово състояние, достатъчно е през дихателния отвор да влезе вода в дробовете... и край.

— През дихателния отвор? — попита Руслан. — Това е същото, както ноздрите при човека ли?

— Аха, само че разположен в най-горната част на главата. Свързан е директно с дробовете.

— Отлично! Кихва и цялото море е в... — Руслан не завършиш изречението оставяйки на публиката сама да си го довърши.

— Интересно, а как кашля във водата? — попита Андрей.

— Никак. Делфините никога не кашлят.

— Късметлии са тези топлокръвни, — произнесе със завист Виктор, който от самата сутрин го мъчеше кашлица. — Сигурно и никога не боледуват от настинка.

— Ех, защо не съм един делфин, — размечтано произнесе Женя.

— Грешиш, — отговори Сенсей на Виктор. — Боледуват също така, както и ние. Дори микроорганизмите предизвикващи респираторните им заболявания са същите, както и

нашите. Само че за разлика от нас, делфините много трудно понасят настинката. При тях тя често преминава във възпаление на дробовете, което почти винаги завършва със смърт на животното.

Женя направи учудена физиономия:

— Да? Все пак е добре, че не съм делфин.

— Но ако се нагълтват с вода, как тогава живеят там? — прояви своето любопитство Костя.

— Умират само в случаи на силен стрес, когато изпадат в паника, по принцип също както и човека. А иначе си живеят прекрасно! Имат мускулна система на въздушните клапи, която идеално работи и в най-сложните външни условия.

— Да, — въздъхна Николай Андреевич, — в страха си всички са равни. — помълча известно време и попита Сенсей, — Почакай, почакай, получава се, че при апнея за тях е важен психологическия фактор, както при човешката апнея, така ли?

— Абсолютно вярно.

— Апнея? — удивено произнесе Руслан. — Какво е това?

Женя произнесе:

— Ама че си и ти... Апнея — това е когато ти секне дъха. Дори аз го знам!

Руслан погледна към аквалангите в лодката и с изкривена усмивка произнесе:

— Има си хас да не знаеш.

— Нищо, — задяна го Стас, — ако се погмуркаш с нас и ти ще знаеш.

— Да бе, с главата в пясъка, — добави Женя с усмивка и погледна към Стас.

Двамата се разсмяха, вероятно спомняйки си някакъв забавен случай от своето минало, а Руслан обиден изрече:

— Да не съм ти щраус?

— Е, ако не си, ще станеш, — заяви Женя споглеждайки се със Стас.

Всички прозряхме скрития смисъл зад думите и настояхме да разкажат какво се крие зад тях. Момчетата разказаха за своите първи неуспешни опити в гмуркането. Нищо особено,

но в интерпретацията на Женя всичко изглеждаше доста комично. На края Стас произнесе:

— Би било страхотно ако човек можеше да стои под водата дълго време без допълнителна екипировка, без акваланг.

— Това е напълно реално, — вметна между другото Сенсей. — Човешкият мозък е програмиран да изпълнява много задачи. Просто човек трябва да умее да използва тези възможности... Какво представлява дишането? Това е редуване на вдишвания и издишвания. Даденият процес се извършва за сметка съкращаването на диафрагмата и ребрените мускули, благодарение, на което се променя обема на гръдните клетки. Газовия обмен се осъществява на нивото на алвеолите и така кръвта се обогатява с кислород. Кръвта транспортира кислорода до клетките, вземайки въглеродния диоксид. И кой регулира този ритъм на дишане? Дихателният център, разположен в продълговатия мозък. Тъкмо тук се намира златното ключе към „превключването на скоростите“

— В смисъл, превключване на програмите ли? — произнесе Костик.

— Ами да.

Женя самодоволно се усмихна:

— Да бе, а ключето както в приказките си лежи спокойно и никой не знае къде точно. А който знае, мълчи, или просто не може сам да го достигне в дълбокото му скривалище.

— Грешиш, — произнесе Сенсей, — който има желание, винаги ще го намери... и ще го достигне. Има много подобни практики за задържане на въздуха. Единствено е нужно да търсиш, без да те мързи, а не да разказваш приказки, че такива неща не съществуват, защото не са ти известни.

Ето например в йога има практика за тренировка контрола на дишането. Нарича се Пранаяма. Макар в първоначалния си вариант да се е давала като един от основните инструменти за пробуждане на един от най-древните човешки рефлекси — „рефлексът на потапянето“, при това не във водата, а по-скоро в дълбините на собственото си съзнание, където човек постепенно се приближава към източника на душата. Но хората са видоизменили тази практика и са я раздули в цяло учение,

където йогините хабят своите сили и време за придобиване на контрол над дишането, ускорението на някои процеси в организма, например заздравяването на раните, или забавянето на други, например общия метаболизъм или съкращаването на сърдечния мускул... Това също е добре, по този начин човек се научава да контролира своите мисли. Но хората прекалено много са наситнили цялото и са усложнили простото. Тъкмо за това днес изпълняват тази практика съзерцавайки една малка частичка, мислейки си, че наблюдава цялото. — И отново обръщайки се непосредствено към Женя, произнесе. — Така че ако искаш да се научиш просто да си задържаш дишането, можеш да използваш и тази практика.

Избора е голям. Още в древността хората са владеели техниката за задържане на дишането. Тази практика се среща навсякъде: в тропическата част на Африка, Северна Америка, Лапландия, остров Бали. Няма какво да говоря за техниките, които си предават хората от поколение на поколение, например тези, които се изхранват с даровете от моретата като ловците на перли.

Женя помисли малко и започна да разсъждава на глас:

— Е, и колко дълго може да издържи човек под вода без въздух? Максимум две минути, при това професионален гмуркач. Имам предвид без акваланг, — уточни младежа.

— Прав е, — съгласи се Николай Андреевич. — После настъпва аноксия, простичко казано кислороден глад, което води до необратими последствия във веществото на главния мозък. Човек губи съзнание...

— ...и край, алес капут, — завърши Женя, поддържайки своя другар.

На което Сенсей възрази:

— В изменено състояние на съзнанието дори и неопитния човек може да се задържи много по-дълго, от който и да е професионален гмуркач.

— Е не, Сенсей, това вече е прекалено! — с неверие произнесе Женя.

— Ще се обзаложим ли? — предложи Сенсей, усмихвайки се загадъчно.

— С теб, Сенсей? За нищо на света. — веднага се извъртя Женя под общия смях на тълпата. — Какво, да не ви приличам на самоубиец? И без това зная, че не бих издържал под водата толкова колкото ти.

— Не, нямам предвид себе си, — успокои го Сенсей. — Ето, избери си, когото и да било от нашата малка гвардия.

— Да си избера казваш? — лукаво се усмихна Женя и започна да ни оглежда. И в този момент за зла участ, найлоновата торбичка, която носех се скъса.

— Ох, — смутено произнесох аз и започнах да събирам от пясъка риболовните принадлежности и разни други вещи.

Андрей и Володя, които вървяха до мен взеха да ми помагат. В този момент Женя насочи своето внимание върху „обекта“ на своята печеливша стратегия и самодоволно произнесе:

— Ето, например да вземем нея.

— Добре, нека бъде тя, — съгласи се Сенсей. — Имаш ли нещо против? — попита ме той.

Наивно предполагайки, че това ще бъде някаква весела шега аз се съгласих. И не по-малко самонадеяно от Женя заявих:

— Разбира се, че не съм против. Нали съм седмо коляно потомствен гмуркач. Знаете ли как се гмуркаме в Сибир? Ехе-е-е! Като се гмурнем в Горен Алтай, чак в Карско море изплуваме!

— Изплувате или ви вадят? — с ехидна усмивка произнесе Женя.

— Е, на кой както му провърви, — отговорих аз.

Нашия диалог разсмя всички.

— Така - такичка, — потърка доволно ръце Женя, предвкусвайки своята победа. — И на какво ще се обзаложим?

— На каквото си поискаш, — весело отговори Сенсей.

— Тогава... тогава, — момъкът чак си загуби мисълта.

— На едно дежурство в лагера, — подсказа му Стас, понеже наближаваше техния ред.

— Точно така, — съгласи се Женя. — На едно дежурство! И цялото му там метене, миене, поддържане на огъня и тем подобни елементи от бита в лагера.

— Става, — отговори Сенсей. — Като стигнем в лагера, тогава ще се съревноваваме.

Двамата стиснаха ръцете си, а Володя цепи облога им. Ние продължихме по пътя си. Женя предчувствайки своето превъзходство започна психологическата обработка на съперника, по-скоро съперничка, подготвяйки ме за всички досадни задачи от бита на нашия лагер.

— Какво ще кажеш да забърша и праха от тръстиката? — със смях предложих аз.

— Е ти пък, няма нужда! — деликатно отговори доволния Женя, — Все пак сме джентълмени! Ще се ограничим с лагерния хаос. — и веднага добави. — Макар, че ако дамата има такова желание може и не само това да свърши, а и онази локвичка да почисти.

Женя кимна към морето и всички избухнахме в смях. Така вървяхме чак до палатковия лагер, разменяйки взаимни любезности под акомпанимента на гръмкия смях на приятелите ни.

4

Още от далече забелязахме, че нашия лагер изглежда някак неестествено, все едно беше покрит с бяло движещо се покривало. Е, наистина се стараехме да поддържаме лагера чист, но чак до такава бяла чистота... Приближавайки се все повече разбрахме, че това не е нищо друго, а „пиршество“ на безброй чайки. Неочакваната ни поява предизвика в тях силна уплаха и паническо бягство от местопрестъплението. Откъсвайки се от своята пищна трапеза, те като по команда излетяха във въздуха, оставяйки след себе си пълен хаос. Нашата група изпадна в пълен шок от тази нечувана наглост.

Тази картина просто трябваше да бъде видяна. Навсякъде се търкаляха разпокъсани торбички с варива и макарони, прилично смесени с пясък. Истински пясъчно-вариво-макаронен фундамент, добре гарниран с курешки. Величествено се извисяваха бели камарки от брашно, сол и захар. А целият този сутрешен погром бе гарниран с ажурни салфетки, които вятърът, все едно на игра, бе разпръснал по целия бряг. Ако вземем предвид и доскорошния ни спор относно облога, направо се отчаях.

След една минута гробно мълчание, по време на което, кой с удивление, кой с ужас разглеждаше този чуден пейзаж наречен градско сметище, Женя се почеса по тила и с патос заговори на Андрей:

— Така, така. Това се казва „ни една жива душа“?!

А Андрей побърза да се оправдае:

— Да, освен твоя маниак единак!

— Това, че не е бил единак е очевидно, — шеговито добави Виктор, разглеждайки множеството следи от погрома. — И съдейки по отпечатъците, инициаторът на този погром поскоро е бил някой местен представител на местната фауна с четири лапи, а може и с опашка. Явно той първи е проверил какво има в палатката с провизиите.

— Ами правилно, — застъпи се за неизвестния звяр Женя, — хубаво си е хапнал. Станало му е скучно и е поканил всичките си местни приятели на банкет.

— Страхотен банкет, — добави Стас. — Кой сега ще разтреби всичко това?

— Отгатни от един път, — с усмивка произнесе Женя и доволно погледна към мен.

След това, видимо сещайки се за нещо, започна да търси нашата импровизирана метла, която се оказа изпотъпкана в пясъка. Женя я повдигна, изтърси я от пясъка и с жест на щедрост ми я подаде.

— Заповядай, Пепеляшке! Днес със сигурност ще се разминеш с почивка на морския бряг. Облога си е облог.

Аз взех метлата, разбирайки, че все едно ще се наложи да се чисти и започнах мислено да подреждам задачите за почистването на лагера по приоритет. През това време Сенсей взе метлата от моите ръце и се обърна към Женя:

— Но тя все още не е загубила облога.

— Но и едва ли ще успее да го спечели, — с уверено изражение на лицето произнесе подхилващия се момък.

— Предлагам следното, — каза Сенсей, — щом е такава работата, хайде да усложним задачата.

— А, не! Облога си е облог, както се бяхме договорили така и ще си остане, — започна да протестира Женя, мислейки, че Сенсей ще предложи нещо свръхестествено за неговата персона.

— Ама аз предлагам да е в твоя полза!

Женя притихна и подозрително погледна към Сенсей, оп-

итвайки се да разбере къде е уловката, а Сенсей продължи:

— Вземи си помощник. Вашето време под водата ще се смята сумарно. Тоест, колкото време успеете да издържите един след друг под водата срещу едно нейно потапяне.

Без да забележи нищо в свой ущърб Женя моментално се съгласи, боейки се Сенсей да не се откаже:

— Става, става! — и добави: — Винаги съм знаел Сенсей, че си най-справедливия сред всички справедливи. А иначе, кой я знае, — кимна с глава към мен, — току-виж по пътя насам са и пораснали хриле вместо дробове.

Всички се засмяха, аз също дадох вид, че ми е смешно. Само че в мен подобно лавина започнаха да нарастват съмнения относно облога. Ако това не бе някаква шега, то пред мен се очертаваше пълна катастрофа. И без това не умеех да се гмуркам, какво да говорим да си задържа дъха за по дълго време. На това отгоре да се съревновавам срещу двама тренирани мъже! „Добре се накиснах“. — помислих си с ужас.

— Еее-х, — предвкусвайки победата Женя доволно потри ръце и избра за свой партньор, както и предполагах, Стас, — хайде да не губим ценно време и да започваме!

С жест той покани всички да ни последват и да бъдат свидетели. Народа охотно се съгласи хвърляйки кой каквото носеше на земята. Сенсей довършваше своята цигара и се задържа малко на брега заедно с Николай Андреевич. Ние с Таня също малко се замотахме подреждайки прилежно нещата на една камарка. И в този момент Николай Андреевич тихо се обърна към Сенсей:

— Ех, Женя е голям търгаш. Веднага след като облога стана изгоден за него, промени отношението си. Между другото, така постъпват много хора. Типична проява на егоцентризъм.

— Какво да се прави, — сви рамене Сенсей, отговаряйки също толкова тихо. — Рибата търси дълбокото, а човек лесното, — и добави с усмивка, — Как така ще лиши себе си, любимия?

— Да, този егоцентризъм е отработен до пълен автоматизъм в хората. За каква любов към ближния може да иде реч,

щом дори не искат да разберат един другиго?

— Тъкмо това е най-трагичното.

В това време ние с Татяна вече привършихме. Аз разколебана се доближих до Сенсей, надявайки се да разрешим облога, преди да сме го реализирали.

— Аз, такова...

Сенсей не ми позволи да изкажа нахлулите в мен съмнения и някак добряшки произнесе:

— Върви и се подготви, адаптирай се към водата.

Неговия мек и уверен тон малко ме успокои. Все още се надявах, че това е някаква шега. Двете с Татяна тръгнахме навътре в морето. Там вече ни чакаше групичката от поддръжници — Костя, Андрей и Славик. Трябва да отбележа, че нашата голяма дружина се раздели на две половини: тези, които шеговито подкрепяха Женя и Стас, и тези, които шеговито ми „съчувстваха“.

За разлика от по-големите момчета, които като торпеда влетяха шумно в морето, гмуркайки се, за да охладят своите нагорещени от слънцето тела, ние с Татяна, както винаги, се опитвахме постепенно да свикнем с водата. А „съчувстващата“ групичка реши да ускори този процес пръскайки ни с вода от всички страни, един вид помагайки ни да се адаптираме по-бързо. И тъй като настъпваха откъм плиткото, двете с Татяна нямахме друга възможност, освен да се спасяваме към дълбокото.

Гледайки как Женя и Стас тренират своето дишане преди експеримента, Костик сложи на главата си венец от водорасли все едно е победител и започна да ме наставлява как да се гмуркам. Целият този процес бе съпровождан от непрестанни шеги и смях на всичките ни приятели. Но независимо от философските му напътствия, моите силици по задържането на дишането стигаха не за дълго. Костик дори се опитваше лекичко да ме придържа за раменете, когато се гмурках, продължавайки да нарежда своите „директиви“. Но с тези си действия само усили страха ми, тъй като в края на краищата инстинкта ми за съхранение надделяваше и с изключителна ловкост успявах да се изскубна към повърх-

ността, дори понякога в паниката потапяйки своя „наставник“. След няколко такива недоброволни опита, Костик изтърси още по-рационални предложения по усъвършенстване техниката ми на гмуркане, например да увелича теглото си под водата с огърлица от тухли или окови от бетонни блокове и тем подобни измишльотини.

— В края на краищата каква е твоята задача? — шеговито разсъждаваше той, изтърсвайки водата от едното си ухо и поправяйки увисналата корона. — Да се потопиш. Нали така?! Така. А за излизане от водата никой нищо не е говорил.

Отново се разсмяхме.

— Ех, колко си ни добричък! — със забавна интонация произнесе Татяна.

Като цяло нашата подготовка се превърна в пълна клоунада, за разлика от по-големите момчета, които тренираха здраво. Така че, за всеки случай се настроих за своята нова роля на Пепеляшка.

Накрая дойдоха Сенсей и Николай Андреевич. Мислех си, че гледайки нашите опити, Сенсей ще превърне подготовката в една голяма шега и в този весел дух всичко ще приключи, но когато се приближи и съвсем сериозно заяви: „Какво, започваме ли?“, душата ми, както се казва, от страх моментално падна в петите. Не желаейки да покажа пред своите приятели страха си, започнах с усмивка и треперещ глас, то ли от студената вода, то ли от страха, да говоря на Сенсей:

— Сенсей, аз няма да мога... По добре веднага да тръгна да чистя.

На което Сенсей отговори със спокоен глас:

— Не се предавай. Отпъди страха. Разсей всички съмнения. Вярвай, защото е казано „според вярата ще получиш“.

Аз стоях смутена и го гледах с немия въпрос: „Как ще успея да направя това?“ И в този момент гледайки ме в очите той отговори:

— Просто се отпусни. Не мисли за дишането. Твоята задача е дълбокото състояние на медитация и никакви мисли.

Съсредоточи се върху броенето от едно до десет. Нали ще успееш да издържиш десет секунди?

— Е, ако са десет секунди няма никакъв проблем, ще издържа и още как, — с гордост отговорих, тъй като това „достижение“ ми изглеждаше фасулска работа.

— Тогава какво се притесняваш толкова? Брой до десет и излизай. Само че недей да броиш бързо 1, 2, 3... а бавно, с малки паузи, все едно изброяваш трицифрени числа, например, 501, 502, 503 и т.н. разбра ли?

— Да.

След тези думи не само се успокоих, но дори в мен изникна любопитство. Все още не ми се бе налагало да медитирам под вода. И колкото да бе странно, моето любопитство прерасна в твърда вяра, че всичко ще бъде наред. Това чувство се зараждаше именно от абсолютното ми доверие към Сенсей. Дори не доверие, а по-скоро неразкрито знание на моята душа за неговата Същност, което се проявяваше интуитивно, на дълбоко чувствено ниво.

„Да се гмуркам тогава“, — помислих си аз, извършвайки рязко няколко вдишвания и издишвания. Същото направи и моя първи „съперник“ Женя. Застанахме в готовност. На цифрата „три“ събрах колкото може повече въздух в гърдите си и заедно се потопихме във водата. Сенсей сложи ръка върху главата ми в района на хилядолистника и леко ме натисна, помислих си, сигурно да не изплувам по-рано от нужното. Вместо това да предизвика в мен паника, се случи точно обратното, отпуснах се и започнах да броя до десет. Справяйки се с тази задача реших да поостана още няколко секунди във водата, за да добавя към своя резултат още малко време. Но веднага след, като започнах да броя отново, почувствах как здравите ръце на Сенсей ме издърпват от водата. Честно да си кажа дори леко се разстроих, тъй като можех да остана още. Излизайки на повърхността, моментално започнах да се възмущавам, още преди да съм отворила очи:

— Защо ме издърпахте... Мога да издържа още...

Но когато погледнах останалите, изпаднах в недоумение. Всички стояха с някаква няма възхита, гледайки ме така,

все едно съм извънземно, долетяло от друга вселена. Женя и Стас също ме гледаха с някакво подозрително удивление и не можеха да отлепят очи от моята възмутена особа. Помислих си, че изобщо не са се потапяли или пък нещо се е случило? Само Сенсей бе запазил олимпийско спокойствие.

— Стига толкова, — добродушно произнесе Сенсей. — вече престоя десет минути под водата.

— Кой?! Аз??? — възкликнах, мислейки, че това е някаква шега.

— Да, всичко се случва в живота, — промълви Стас, почесвайки своя тил. — Но за зла участ това „всичко“ не се случва на всеки.

— Виждаш ли как преживяват случилото се някои големи самохвалковци. — Сенсей кимна с глава към Женя, който стоеше с отворена от удивление уста и оцъклени очи все едно беше ударен от мълния. — Сега май някой друг ще се превърне в Пепеляшка и ще чисти.

Видимо думите, които произнесе Сенсей накараха Женя да дойде на себе си. Той комично щракна със зъби и върна своята челюст на мястото и, при това помагайки си с ръка. След това произнесе със своя неизменен шеговит тон:

— Да чистя — няма проблем! Но относно смяната на пола нищо не сме се уговаряли.

Стас започна да го „успокоява“, пораждайки цяла вълна от смях.

— „Пепеляшка“ — скъпи ми мой, е вид трудова индивидуална дейност, когато за минимално време трябва да се свърши максимално количество работа, при това безвъзмездно...

— Безвъзмездно, безвъзмездно, — раздразнено отвърна Женя. — А ти какво се радваш? Двамата се гмуркахме, двамата и ще чистим, Пепеляшке - 2.

— Ааа, не! Според щатното разпределение има само една Пепеляшка, — възрази със смях Стас.

— Ааа, ти си решил да играеш ролята на феята, и да контролираш работата по почистването. Изверг такъв!

Нашата дружина започна да ръси шеги, видимо изли-

зайки от състоянието на вцепенение.

— Сенсей, какво и направи? — първи попита по същество Володя.

— Нищо особено, промених нейното възприятие за време, нейния езоосмоз.

— Езоосмоз? Какво е това? — попита Виктор.

— Някой друг път ще ви разкажа, — махна с ръка Сенсей. — Е, облогът завърши, да отиваме да чистим лагера...

— ...да отделяме зърната от плявата, а кюфтетата от мухите, — Стас допълни изказването на Сенсей.

— Това е абсолютно невъзможно, да издържи десет минути под вода! — с ирония започна да се възмущава Женя, поглеждайки към брега, очевидно изпитвайки ужас от количеството работа, която трябва да се свърши. — Никой не живее толкова време без въздух!

Сенсей започна да кипва:

— Ама че хора, колко ми дотегнахте със своето неверие! Нали сам видя с очите си.

— Да бе, може под водата да е имала някаква тръбичка, където да диша. Това е измама! Добре ме накиснахте!

Сенсей уморено склони глава на страни и тъжно се усмихна:

— Естествено, че те накиснахме! Ти си бил накиснат още в деня, когато си се появявал на бял свят.

Всички се засмяха, а Сенсей се обърна и заедно с Николай Андреевич започнаха да излизат от водата.

— Хайде излизай, — Стас подкани със смях Женя.

— Слушам, обер-щурбан-фюрер-фрау фея, — вяло рапортува Женя и въздишайки добави печално, — какъв кучешки живот имаме ние пепеляшките, не е изминал и ден и отново сме наказани с допълнителна работа.

Всички излязохме на брега. Тогава започнах да разпитвам приятелите си надълго и нашироко нима съм била цели десет минути под водата. Те игнорирайки моя въпрос попитаха на свой ред дали наистина не съм имала някъде скрита тръбичка, през която да дишам. Врявата, която вдигахме беше по-голяма и от чайките, когато техния пир бе прекъс-

нат от неочакваните гости. В крайна сметка никой не успя да си изясни какво точно се случи.

Започна тотално почистване на лагера. И макар Женя комично да показваше, че е главното действащо лице в тази „индивидуална трудова дейност“, той ловко отбягваше работата, създавайки впечатлението, че се труди много. За това пък така ни разсмиваше, че сами не разбрахме кога свършихме с почистването на лагера. А когато започнахме да го упрекваме, че всъщност само е имитирал работа, той с важен тон заяви, че всеки глупак може да работи, важното е целия процес да бъде професионално ръководен, за което всички безкрайно му „благодариха“ и дружно го хвърлихме във водата.

След това „тържествено“ завършване на трудовите подвизи се захванахме с изчисление на нанесените щети. И понеже хранителните запаси драстично намаляха, решихме да отидем на пазар. Тези наши по-малки братя разбойници видимо бяха изяли съвсем малко от провизиите, но от безграничната радост и „пълната слобода на края на цивилизацията“ бяха объркали повечето продукти с пясък, при това толкова изкусно, все едно си бяха устроили дискотека.

След като съставихме списък с необходимите продукти, момчетата решиха да отидат с една от колите до най-близкия пазар, но Сенсей предложи да оставим техниката на мира и да се поразкършим, организирайки „леко маратонче“ по бреговата ивица. Естествено никой не посмя да възрази. Найгладните се подкрепиха с малко сухари, а останалите решиха да потърпят до пристигането на провизиите. Освен това Сенсей често казваше, че гладуването понякога е полезно.

Отначало започнаха да се стягат Володя, Стас и Женя, но когато към тях се присъедини Сенсей с предложението си за тренировка, Николай Андреевич, Руслан, Андрей и аз също изразихме желание да се разкършим. Макар да ни предстоеше не особено лек крос, изпълнен с физически натоварвания, не можех да пропусна подобно пътешествие в компанията на Сенсей. За мен то не беше просто поход, а благодарение на интересните наблюдения на Сенсей, цяло приключение в чо-

вешкия свят, а също така и в своя собствен.

Точно както бе обещал, Сенсей ни спретна хубавичка тренировка по пътя към пазара. В началото с леко темпо бягахме по брегова ивица, спирайки чак след половин час. След това начело със Сенсей направихме разгрявка. И отново тичане, но този път ускорено. След това продължихме с лицеви опори, коремни преси, бягане във водата и преодоляване на различни препятствия от местността. Като цяло, Сенсей не се скъпеше на различни тренировъчни методи, благодарение, на които физическата ни тренировка се превърна в необикновено приключение, подобие на „морски десант“. И независимо, че мускулите започнаха да се обаждат, достигайки „цивилизацията“, вътрешното удовлетворение от успешно преодоляната тренировка бе много по-голямо.

Решихме да минем на пряко през почивните бази, един вид да съкратим пътя до пазара. Заобикаляйки с плуване водното ограждение, което отделяше първия пансион от „дивата природа“ влязохме направо в цивилизацията като съвсем нормални летовници и спокойно продължихме по плажа. Хората по навик масово прекарваха своята почивка в пусто лежане на пясъка, сменяйки позицията пред телевизора с тази върху хавлията, наблюдавайки пъстрата тълпа на фона на еднообразния морски пейзаж. Разговорите, които дочувах бяха свързани предимно с различни битови теми. Един се жалваше за нещо, друг обсъждаше някого, трети се присмиваше над другиго. На кратко, живота си течеше със своето обикновено човешко ежедневие, ни повече, ни помалко. В началото силно се усещаше ярката граница между духовното, за което говореше Сенсей, и материалистичното ежедневие, за което говориха хората, но после, потапяйки се в атмосферата на пъстрата масовка, започнах да се заразявам с нейния не съвсем чист въздух.

Трудно е да се каже кога в главата ми започнаха да изникват провокативни мисли. Очевидно започнаха да закачат моето внимание с различни дреболии. Някъде мярнах изложен красив бански и си помислих как ли ще ми стои, другаде забелязах красиви бижута, които поисках да притежавам.

Моето въображение моментално започна да рисува картината как ще изглеждам в новия си бански и бижута. И когато дадох воля на тези мисли, тутакси започна да се появява и образа на госпожа Завист. А забелязах всичко това, едва тогава, когато с пълна сила обработваше моето съзнание със своята ненаситност и неудовлетвореност и всички най-светли чувства. „Хей, ама какво правя?! — възмутих се на самата себе си. — Надявам върху себе си чуждите образи. Та това не съм аз! Пуснах се с шейна от планината, а долу шейничката се оказа въз тежичка. Как ще я тегля сега нагоре?“

Моите не особено весели разсъждения бяха прекъснати от Андрей, който видимо също се бе закачил на кукичката на Животинското си начало.

— Еха, скивайте какви тела имат тези пичове! — с възхищение каза на момчетата, показвайки добре изпечените, играещи пясъчен волейбол мъже. Очевидно това бе някаква група културисти. — Само им вижте мускулите...

Съдейки по техните движения се създаваше впечатлението, че не играят волейбол, а демонстрират на публиката мускулите си. Естествено, привличаха и вниманието на минувачите, които на свой ред с нескрита завист гледаха техните тела.

— Сенсей, а може ли бързо да се напомпя и да докарам такива мускули?

— Може. — простичко отговори Сенсей. — А смисълът от това какъв е? Ще придобиеш едно, а ще изгубиш друго. Напомпвайки се до такава степен, ще загубиш издържливост и скорост. И какво ще ти даде това? Смяташ да се перчиш пред момичетата. — Андрей леко се сепна, все едно Сенсей прочете мислите му. — Знаеш ли каква е причината зад това желание? Елементарната човешка завист...

След тези думи и аз се сепнах, тъй като мислех за същото нещо.

— ...Но това не е само твоята беда, това е бедата на мнозина. Само ако действително знаеше за какво си мислят хората! Една алчност, завист, стремеж да изпъкнеш пред ближния, било то и с нещо незначително. В главите им е една жажда да

изглеждат по-добри в очите на другите, отколкото са всъщност. Разбирате ли в какво е трагедията?! **Хората искат да изглеждат достойно не пред Бога, не пред своята съвест, а пред другите хора.** И причината за цялото това човешко зло се крие в техните желания. Та нали **човек цени само онова, което вижда като ценно, а това, което не иска да види, за него няма никакво значение. Завистта, ненавистта, злобата израстват не от външните стимули, а от вътрешния корен на самолюбието.**

Ето вземете например тези мъже, които са изгубили сума ти време с оформянето на такива тела. В голяма степен това изобщо не им е нужно. Но те са решили да играят ролята на културисти и я играят съвестно. И за какво? За да достигнат някакви духовни висоти? Не. Само, за да се открояят от тълпата. Едни помпят своето тяло, други си правят татуировки, трети се боядисват в различни цветове. И всичко това се прави, за да привлекат вниманието на себеподобните братя по разум, с единствената цел да задоволят своята мания за величие. Обикновеното Животинско желание.

Хората действат така, както например японските маймунки. Някои особи от племето цял ден събират орехчета, за да могат после за пет минути да ги разхвърлят пред своето стадо и да привлекат вниманието му към себе си. Други особи пощят бълхите на някой елен и ги пускат върху себе си, само за да бъдат пощени от някой свой съплеменник. И всичко това се прави с една-едничка цел — да се привлече вниманието на стадото към себе си... Така, че тези мускули, дрънкалки, мода и всичко останало — е за да се привлече внимание върху себе си. Тоест същите тези маймунски бълхи.

Човек с нищо не се отличава от тази маймунка по природата на Животинското си начало. Само че при човека то е усилено допълнително от манията му за величие. Защото всеки духовно низък и мерзък човек, започва да се величае в своите мисли и желания, започва да се поставя по-високо от останалите. Казано е: „Тъй ще бъдат последните първи, а първите последни; защото мнозина са звани, а малцина

избрани“. Много от хората прикриват тайните помисли на своето Животинско начало с външна показност, все едно се стремят към духовното, а в същото време под това благовидно действие се реализират желанията на Животинското им начало, задоволява се все същата дребна мания, превъзнасят се и позират пред другите. А истинската им, искрената Любов към Бога е почти невъзможно да бъде открита в помислите им.

Християните биха нарекли подобни желания хитростите на сатаната, отвличащи човека от главното — от душата, от Вечното. Погледнете само съвременния модел на цивилизацията. Целият свят работи за това, да може да се предизвикат колкото се може повече желания в човека, да се притежава повече от колкото е нужно, сякаш нещо не му достига да е напълно щастлив. **Целият свят търгува с илюзии. Той е изтъкан от лъжи и неговите конци се държат на завистта.** Хората сами пораждат илюзията, подхранват я със своите нечистоплътни мисли и сами живеят в тази илюзия, възприемайки я за истинската реалност. За съжаление факта на глобалната лъжа на Животинския разум се разкрива едва пред лицето на Смъртта. Но тогава вече е твърде късно да се промени каквото и да било.

А младостта отлита като миг, като буен мустанг, озовал се на свобода. Неуспял да опънеш юздите и гледаш дошла е зрелостта. Тогава се спираш и поглеждаш назад. Настъпва преоценка на ценностите. Достиженията ти вече не ти се струват толкова значими, не си струват отделените сили и време. Появяват се нови желания и илюзии за утвърждаване в света на солидните хора. И човека започва да измисля нови начини как да се отличи от тълпата. Не успяваш дори да мигнеш и вече е дошла старостта, в която много от нещата в отминалия живот ти се струват пълен абсурд и изцяло губят своя смисъл. Със старостта все по-често започват да се появяват мисли за смъртта, които карат човека да се замисли за най-главното — своята душа. Тъй като се доближава все повече и повече към границата, от която е дошъл на този свят, за да открие и спаси своята душа. Но вместо да се ус-

треми към тази цел, той продължава да хаби своето време и сили в празни илюзии. Тук човек започва да се терзае, да си измисля нови илюзии, да се утешава, че ако се помоли добре преди смъртта, то „там“ ще му бъде простено. А в действителност се оценява целия човешки живот.

Човешката глупост няма граници. Манията за величие кара хората да правят ужасни неща. — Сенсей погледна от двете си страни разпери ръце и произнесе с дълбока печал:

— Само ако можехте да чуете какво си мислят хората, приятели мои, направо щяхте да се ужасите! А всъщност за какво ви е да чувате, наблюдавайте себе си, своите тайни мечти.

Неотдавна, малко преди перестройката, хората си мислеха, че ще спасят света и ще построят комунизма, имам предвид нашите умни глави. А сега, след перестройката, за какво мисли младежта? За пари, за капитализма. Всеки си се представя милионер, Рокфелер и нему подобните. Всеки в мислите си харчи пари, мисли за богатство. И този, който ги изкарва, и този, който не може да изкара достатъчно, все разправят колко са велики, чешейки своята мания за величие. Защо? Защото в главите им има само егоизъм. Михаил Евграфович Салтиков-Щедрин, руски писател сатирик има забележителни думи по този повод: „Няма по опасен човек от онзи, на когото е чужда човещината, който е равнодушен към съдбата на родната си страна и съдбата на ближния, към всичко, освен към звънящия в джоба му грош“. И е прав.

Прекаленото богатство не води до нищо добро. Добре, изхабил е човек години от свето време, измамил е маса народ, защото големи пари с честност не се изкарват. Всичко се гради на измамата и лъжата. Изкарал е ужасно много пари. Нямам предвид честно изкараните заплати, нормалните средства за оцеляването. Това не са много пари. И така, изкарал ги е. Гледа, а удовлетворение няма. Нещо не стига. Тогава разбира, че му е нужна власт, за да покори себеподобните нему, за да не му се налага постоянно да се откроява и да си слага онези еленски бълхи привличайки вниманието на цялото стадо, в това число и водача. И да не прахосва парите си,

като тази маймунка орехчетата, а да завземе властта и сам да стане водач. Тъкмо така се появяват лидерите на партиите, на властовите структури на държавите. Гледат, а властта не им стига. Тогава какво правят? Хвърлят око на целия свят. Започват войни, агресия, поробване. Така се раждат Наполеоновците, Сталиновците, Хитлеровците и тем подобни тирани. Завземат чужди територии, разширяват границите на своите държави, а удовлетворението все го няма. Защо? **Защото каквато и власт да има човек на Земята, той никога няма да получи от нея удовлетворение, тъй като остава роб на своите желания. А истинната власт е властта над самия себе си.**

В човешката история има сума ти примери за безсмислието на този път, на тази глобална измама на Животинския разум. Един от тези примери е Александър Македонски – човека, който успял максимално добре да реализира своите амбиции. Завзел огромни територии, създавайки най-голямата монархия на древността. И какъв бил резултатът? В деня, когато Александър Македонски станал „владиката на целия свят", се уединил и горчиво заплакал. Когато военачалниците го открили, били страшно удивени, тъй като никога не били виждали своя пълководец да ридае. А те били с него и в най-сложните военни ситуации. Александър се явявал пример за мъжество. Дори, когато смъртта била съвсем близо, никой не забелязвал и следа на безнадеждност и отчаяние на лицето му. Тъкмо за това неговите военачалници ги вълнувал въпроса какво се е случило с човека покорил цели народи? Попитали го и Александър им споделил причината за своята печал. Оказва се, че когато победил всички, разбрал как всъщност изгубил. И сега се намира на същото това място, където кроил планове да завладее целия свят. Едва сега осъзнал колко безсмислено било всичко това. Тъй като по-рано имал цел и път. А сега нямало на къде да ходи, нямало кого да завоюва. Тогава казал: „Чувствам вътре в себе си страшна празнота, защото загубих най-важното сражение на своя живот".

Сенсей повърви малко мълчешком и заговори отново:

— Затова най-висшата власт — това е властта над самия себе си. Помните ли какво е казал Лао-Дзъ по този повод:

„Който познава другите, е умен.
Който познава себе си, е просветен.
Който превъзмогва другите, е силен.
Който превъзмогва себе си, е могъщ“

— Да, да превъзмогнеш самия себе си е много сложно. — замислено произнесе Николай Андреевич.

— **Цялата сложност се крие в простотата.** За тази цел на първо място е необходимо да контролираш своите мисли. Нали човек постоянно се ръководи от своите настроения, живее с идеята постоянно да задоволява манията си за величие. Мързи го да следи полето на своя разум. Тъкмо там се завъждат всички бурени. Не е нужно бурена да бъде гледан, да се полагат грижи за него. Той и така ще си порасне без вашето разрешение.

— А как да премахнем бурените? — озадачено попита Андрей.

— Елементарно. Хващаш го и го изскубваш с корена. Нали не е толкова трудно сега да вземеш под контрол своите мисли? Не. А от такива „сега“ се състои целия живот. Живей „тук и сега“ и не се поддавай на илюзията, която ти рисува Животинския разум. Нали ти е дадена свобода на избора! Вземи и избирай.

През това време излязохме на сенчеста асфалтова алея.

— Е, властта е ясна, — започна да разсъждава Николай Андреевич, обмисляйки нещо свое. — Получава се така, че не е възможно да се изкарат много големи пари и да запазиш своята Честност и Съвест.

— Защо да не е възможно? — възрази му Виктор. — По телевизията показваха кръгла маса с участието на едри бизнесмени. Изглеждаха нормални хора.

Сенсей го погледна и отговори:

— Това са нечестни хора. Това са лъжци и егоисти, които се тупат в гърдите и разказват приказки. Извинете приятели,

но да потъваш в разкош, да бъдеш неприлично богат, когато наоколо има толкова много гладни, изпаднали и бездомни, и да мислиш само за увеличаването на своята печалба — това е недостойно за званието Човек. Просто не е достойно.

— Е, не, почакай, — не можеше да се успокои Виктор, — в какво е виновен богатия бизнесмен? Ако е умен и знае как да спечели пари, взима и ги изкарва. А този, който не иска да работи, който го мързи, който е алкохолик и какъв ли още не какво, трябва да бъде хранен от него ли?

— Не е длъжен да го храни. **Глупаво е да се дава риба на гладния, защото ще я изяде и отново ще огладнее. Много по-мъдро е да му се даде въдица и да бъде научен да си я лови.** Разберете правилно, не съм против богатството, аз съм против бедността, аз съм за изобилието. Парите донякъде са еквивалент на енергията, а законите на физиката гласят, ако енергията се натрупва някъде, означава, че другаде се изчерпва. Светът трябва да бъде справедлив и достъпен за всички. Но когато светът се управлява от слугите на дявола, имам предвид крадците, които се смятат за политици, никога няма да има справедливост. Тъкмо за това е обречен на гибел.

— Отново справедливост, — лукаво произнесе Женя, — Сенсей, това вече намирисва на комунизъм.

— И какво да се направи? В детството си съм бил възпитан така, и комунизма е останал за дълго в кръвта ми, — шеговито произнесе Сенсей. — Но ако говорим сериозно, просто се замислете. Вече започнаха да се появяват олигарсите. За чия сметка забогатяват? За сметка на народа и неговото обедняване, за сметка на това, че продават нашата Родина. Какво, защото са толкова умни ли? Нима са направили нещо добро за народа си, за своята страна? Защо страната ни е толкова бедна? И как е възможно да се появят богати хора в бедна страна? Само ако крадат от нея, ако крадат от тези, които са по-слаби от тях. И вие искате да кажете, че това са успели хора, достойни за званието Човек? Аз казвам, че това са слуги на дявола, обречени на вечни мъки в ада.

Та тези олигарси се занимават с евтина благотворител-

ност само за да четкат своя имидж пред народа. Но готови ли са да направят сериозна постъпка и да се променят изцяло? Дълбоко се съмнявам. Казано е: „където е съкровището ви, там е и сърцето ви“. На тези хора им е много трудно да откъснат сърцето си от натрупаното богатство. Всичко това го е имало и преди хиляда и преди две хиляди години, за съжаление хората не се променят. Спомнете си Библията, когато към Иисус Христос се приближил богат юноша и попитал, какво е нужно да направи, за да придобие вечен живот. На което Иисус му отговорил, че ако иска да влезе в живота вечен, нека съблюдава заповедите „не убивай; не прелюбодействай; не кради; не лъжесвидетелствай; почитай майка си и баща си; обичай ближния както самия себе си“. Но юношата казал, че спазва всичко това от как се помни. Какво не му достига? И тогава Иисус произнесъл: „...ако искаш да бъдеш съвършен, отиди, продай своето имение и го раздай на бедните; и ще придобиеш съкровище на небесата; па ела и Ме следвай“. Но след като чул тези слова, юношата „се отдръпнал печално, защото имението му било голямо“. Тогава Иисус рекъл на своите ученици: „ по-скоро камила ще мине през иглено ухо, от колкото богат да влезе в Царството Божие“.

Те чувстват подсъзнателно своята неспособност и последиците, които ги очакват. Тъкмо за това строят храмове, манастири, опитвайки да се изкупят пред Бога. Глупци! Забравили са какво е написано: църкви построени от крадци са приют за сатаната. Те строят не дом за Бога, а убежище за дявола. И ако се надяват, че заради това ще им бъдат опростени греховете, жестоко се лъжат. Това само ще преумножи техните грехове. По този начин проклинат не само себе си, но и своите близки, които ползват техните „блага“. Те дори не са питали своите близки съгласни ли са с тази жертва? Готови ли са да разделят своята отговорност пред Бога?

Ще ви разкажа една история, която се случила в далечни времена, за това как един крадец и убиец срещайки Мъдрец, из основи променил своя живот и станал велик човек. Някога отдавна живеел разбойник, който се занимавал с грабежи и без да се замисля убивал хората, ако се съпротивлявали. В

същото време живеел и човек с име Нарада. Той бил поет и музикант и се славил със своята дълбока мъдрост. Хората го обичали заради добрите му съвети, благия нрав, шегите и великолепната музика, която свирел на своя инструмент.

Веднъж Мъдрецът решил да отиде в съседното село. Пътят минавал през същата тази гора, където шетал разбойникът. Тогава хората започнали да умоляват Мъдреца да не минава по този път, защото било много опасно. Нарада само се засмял:

— Искам да погледна този, който е породил във вас този страх и ви е направил такива страхливци. Та той е само един човек, а е спрял движението по целия път.

Изричайки тези думи Нарада се обърнал и тръгнал в гората свирейки на своя инструмент.

Разбойникът чул музиката и излязъл на пътя. За свое удивление видял един невъоръжен човек свирещ на своя инструмент, който изглеждал щастлив. За първи път в живота си почувствал нерешителност. Тогава се обърнал към музиканта:

— Нима не знаеш, че е опасно да се минава по този път?

Нарада, без да спира да свири, свил от пътя и седнал близо до разбойника, който през това време точил своя меч. Завършвайки своята мелодия той го попитал:

— Какво правиш сам-самичък в тази гора?

Онзи отговорил:

— Грабя хората, а сега ще взема и твоите богатства.

Мъдрецът казал:

— Моите богатства са от друго естество — те са вътрешни. Аз самият бих бил изключително щастлив да ги разделя с теб.

— Интересуват ме само материалните ценности, — заявил разбойника.

— Материалните казваш? — попитал Мъдрецът и загребвайки шепа пръст я разпръснал по вятъра. — Това е само прах, илюзия, която изчезва на мига. Това е абсолютно нищо в сравнение с духовните богатства, които са нетленни. Кажи ми за какво са ти тези материални богатства?

Той отговорил:

— Заради моето семейство: моята майка, жена, деца. Ако не им донеса пари, ще гладуват, а пък не умея да правя нищо друго.

Тогава Мъдрецът попитал:

— А ти попита ли ги дали им е нужна тази твоя жертва? Готови ли са да споделят с теб отговорността за тези грехове пред Бога.

За първи път в живота си човекът, занимаващ се единствено с разбойничество се замислил.

— Не знам. Да си призная никога не съм мислил за това.

— Ами иди и ги попитай, — предложил Мъдрецът, — а аз ще те почакам тук.

Тогава отново засвирил своята прекрасна мелодия.

Разбойникът така и сторил. Отправил се у дома и попитал своята майка. На което възрастната жена отговорила:

— Защо трябва да деля твоята отговорност за извършените от теб престъпления? Аз съм твоя майка, и твое задължение е да ме храниш.

И жена му казала:

— От какъв зор ще отговарям за твоите грехове? Нищо подобно не съм извършвала и съм чиста пред Бога. Изобщо не знам как си изкарваш хляба, това си е твоя работа.

Гледайки лицата на безгрижно играещите си деца, разбойникът дори не посмял да ги попита. Натъжен се върнал при Мъдреца:

— Никой не иска да раздели с мен отговорността. Каквото и да правя за своето семейство, излиза, че за всичко ще си плащам сам. Оказва се, че съм абсолютно сам. И какво да правя сега?

С тъга погледнал безупречното лице на Мъдреца, а той му отговорил:

— Свали маската си на крадец и я изгори в пламъците на добрите дела. Изкупи сътворените от теб злини и стани Човек.

Човекът напуснал тъмната гора на своите заблуди заедно с Великия Мъдрец... Минало време и хората започнали да

го наричат Велик, и се прославил във вековете, като легендарен поет, автор на знаменитата древноиндийска епична поема „Рамаяна“.

Сенсей замълча. Ние също известно време вървяхме мълчешком, намирайки се под впечатлението от чутия разказ. И когато минахме покрай едно кафене, Стас нарушавайки тишината, предложи да влезем и да изпием по една газирана напитка, всички с охота приеха идеята, а и без това беше доста горещо. Само Сенсей се отказа, заявявайки, че ще ни почака на скамейката. Посочи една скамейка намираща се в сянката, където седеше някаква възрастна двойка и се разделихме.

Бързо изпивайки своята напитка аз излязох на улицата, докато приятелите ми утоляваха жаждата си с допълнителни напитки. Сенсей седеше до двамата старци и им говореше нещо. През това време от кафето излезе Николай Андреевич, двамата се приближихме към Сенсей и поздравявайки се с възрастната двойка станахме неволни слушатели на техния разговор.

—...неговите молитви.

— Отец Василий е много добър човек, — съгласи се Сенсей. — Направил е много за хората.

— Толкова бързо пролетя живота, — въздъхна възрастната жена. — Ето седим си и гледаме младите, а съвсем неотдавна и ние бяхме такива. И главното е, че в душата си не чувстваш, че тялото ти е старо.

— Човек не старее с душата си, — отбеляза Сенсей и добави добродушно: — на младите не трябва да се завижда. Та нали все още им предстои да изминат целия път, а вие вече стоите на прага, и ви остава само да почукате.

— И в това е цялата беда. Не ни плаши смъртта, а раздялата, — тъжно изрече старицата, забърсвайки стеклата се сълза със своята забрадка. — Двамата с Ванечка проживяхме заедно вече 53 години, душа до душата, лоша дума един на друг не сме си казали. — дядото закима с глава. Жената с благодарност го хвана за ръката. — А сега очевидно е дошло времето да се разделим. Ето за това тъгува моята душа.

— Тъгата ви е напразна. А и въобще за какво ви е? Вие за тялото ли тъгувате? — Сенсей разтвори ръце и посочвайки минаващата на близо млада двойка и добави: — Господи, разбирам в младостта си да сте тъгували, а сега за какво?! — Заедно се засмяха. — А душата... **Докато в душата живее любовта, раздялата е невъзможна. Най-главното е, че знаеш колко е голяма любовта ти към този човек. Как е възможно да го загубиш, ако той действително е толкова скъп на душата ти, ако Паметта и Любовта към него продължават да живеят в теб самия...**

От кафенето започнаха да излизат приятелите ни, а Сенсей ставайки от скамейката започна да се сбогува с двойката.

— Ех, толкова съм ви благодарна, така ме успокоихте, — заговори възрастната жена, все едно искаше да разкаже наведнъж всичко, което се таеше в душата и. — И действително какво може да ни раздели? Дори и да си отида от този свят, от другата страна ще продължа да го обичам със същата сила, както и тук. Какво може да се изгуби?

— Нищо, — отговори Сенсей, — тук пребивавате двамата едва един миг, а там ще сте заедно цяла вечност. Трябва да се радвате, че се приближава вечността. Тука се намирате в страдания и мъки, а там ще получите покой и безгрижие.

— Толкова ми беше приятно да си поговоря с вас, — мило произнесе старицата.

— На мен също ми беше много приятно да пообщуваме.

— Не знам ще се видим ли отново. Всеки ден стоя в очакване. Разбира се би било много добре ако успея да се видя и с отец Василий, и с вас да пообщувам. Така ме успокоихте. На душата ми стана тъй леко. Много бих искала да се видим отново.

— Не се тревожете, — ласкаво отговори Сенсей, с някаква топлина и нежност гледайки възрастната жена, — задължително ще се срещнем и ще имаме много време за общуване.

Когато се отдалечихме на значително разстояние от тази възрастна двойка, предвижвайки се към пазара, Николай Андреевич попита Сенсей:

— Да не са твои познати?

— Не, — с усмивка произнесе Сенсей, — просто добри хора.

— А тази жена да не би да е болна?

— Да. Не и е останало да живее много.

— Нима не може да се помогне с нищо? — загрижено попитах аз.

— Може. Но такъв вид помощ ще бъде само във вреда, — отговори Сенсей. **— Човек е временен. Смъртта слага край на старостта и мъките, освобождавайки човека от бремето на битието. За любящите души — това е награда. Та нали не ставаме други само защото умираме...**

5

Най накрая достигнахме своята крайна цел — местния пазар. Пред входа му имаше сергии, където търгуваха с всякакви евтини китайски стоки, общо взето химикалки, часовници и всякаква ширпотреба. Сенсей погледна целия този пъстър асортимент и произнесе с мъка:

— Съвсем загубиха достойнство. Заравят страната с всякакви боклуци, подобно на страна от третия свят.

Момчетата заразглеждаха тези разноцветни стоки. Стас взе в ръцете си някаква квадратна джаджа приличаща на часовник, натисна копчето й и тя започна да издава някакви неразбираеми звукови сигнали, да мига и да святка със сменящи се цифри.

— О, това пък що за глупост е? — удиви се Стас.

— Прилича на Гайгеров брояч, — с усмивка произнесе стоящия на близо Николай Андреевич.

— К'фо? — намеси се в разговора Женя. — Какъв брояч?

— Гайгеров, — повтори Николай Андреевич, — обикновен газоразряден детектор на частици.

Женя застина въпросително пред Николай Андреевич. А Стас реши да стимулира мисловния процес на своя приятел.

— Чувал ли си за подобен уред с название дозиметър, село?

— А-а-а, това е някакъв прибор свързан с излъчванията

ли? — от втория опит отгатна Женя.

— Това е прибор за измерване стойността на излъчванията, — със смях проговори Стас

— Е, нали и аз това казах.

Женя направи сериозна физиономия на „учен“, взе от Стас мигащата джаджа и започна да я разглежда.

— Това е секундомер. — поясни продавачката — Само че сега е... Нека ви дам друг.

Намигвайки и Стас кимна към Женя и произнесе:

— Не му обръщайте внимание, просто дълго е учил и за това малко е поизостанал в развитието си.

Ние се засмяхме. А Женя поклати глава и произнесе силно нарочно за Стас:

— Не съм злопаметен... налага ми се често да си записвам. — И вече обръщайки се към продавачката, попита: — Колко струва?

Тя назова цената и се засуети, дали да смени тази счупена вещ с друга.

— Не, не, взимам тази, — спря я Женя. — Нали все пак някой трябва да изкупува вашия брак със стопроцентова отстъпчица...

И по нататък така се понесе в словесния си каламбур, свойствен на придирчивите клиенти, че едва не умряхме от смях. Дори нашият психотерапевт след поредната клоунада относно „поевтиняването на стоката“ попита Стас:

— Винаги ли е такъв, или само понякога?

На което той отговори:

— И във всичко, и понякога.

— Да, това вече е диагноза, — констатира със смях докторът.

Когато доволният Женя изтъргува тази безсмислена вещ за жълти стотинки и се приближи до Сенсей, той го попита:

— Не те ли е срам да отнемаш жълтите стотинки на хората?

— И какво? Нека да им е за урок, такива боклуци да пробутват на такава цена. — и усмихвайки се със своята холивудска усмивка добави: — Нали знаеш Сенсей, моята съвест

е кристалночиста... — и отдръпвайки се леко добави: — Просто защото не я ползвам.

— Тъкмо тук е проблемът, — направи своето заключение Сенсей под общия смях на нашата дружина.

Влязохме в пазара и започнахме да купуваме продуктите от списъка. Изглежда от скука Женя се приближи до един продавач, явно дошъл от южните места на нашата голяма страна, който търгуваше с краставици и домати. Момъка докара важен вид и с подозрение попита:

— В каква местност са расли вашите зеленчуци?

Продавача явно не разбрал добре какво го питат, започна да хвали по навик стоката си. Въпросите за местността лекаполека се изместиха към въпроса за цената, която се оказа значително завишена. Е, ясно е, че покрай морето няма да намериш нищо евтино. Но изглежда не и за Женя. Заставайки в позата на инспектор (минимум защитник правата на потребителите), той извади своя „дозиметър“ и деловито започна да обхожда с него на длъж и на шир зеленчуците. „Дозиметърът“ естествено започна да пищи и да мига, изписвайки на своя дисплей нереални числа. Продавачът учудено опули очи. Тези действия на неизвестно от къде взелия се придирчив клиент, явно предизвикаха в него неприятно впечатление.

— Не, видя ли, видя ли! — Женя с възмущение показваше данните от „дозиметъра“ на Стас, стоящ в това време до него, опитващ се с големи усилия да запази сериозен вид. — Е, не, само погледни! Та това е много по-страшно и от Чернобил! На какъв ядрен полигон са отглеждани тези зеленчуци? — обърна се Женя към продавача, тикайки показателите от „дозиметъра“ в лицето му. — Виждаш ли, дори Гайгеровия брояч надхвърли максималните стойности. Не, това е някакъв кошмар! Скоро направо ще започнат да ни хранят с ядрени отпадъци...

Хората започнаха да се обръщат дочувайки изказванията на Женя. Усилено гледайки ту брояча, ту стоката си и опитвайки да загрее за какво иде реч, продавача започна да се оправдава, че неговата стока е най-качествената. А кога-

то Женя започна да раздува тази история до неузнаваемост, продавача лично изяде един домат пред очите на всички, убеждавайки не момъка, а по скоро насъбралите се покрай тях зяпачи за качеството на своята продукция. Но това настърви още повече Женя и в отговор на действията му, той започна да разказва страшни истории, какво въздействие има радиацията върху човешкия организъм, при това подробно изброявайки кои човешки органи започват първи да отказват. Изобщо такива ги навъртя и такава тълпа от любопитни насъбра, че в крайна сметка търговеца му тикна стоката дори на по-ниска цена от себестойността си, само и само да се отърве от този изпаднал в „паника“ клиент.

През това време ние вече бяхме закупили част от продуктите. Стас и Женя ни откриха и гордо ни показаха цяла торба с краставици и домати. При това Женя не спираше да се хвали със своето „постижение“ и изяви желание да закупи останалите продукти на доста по-ниски цени. На което Сенсей осъдително поклати глава:

— Ех, хора, говориш ли, говориш...

— Е, не, Сенсей защо да харчим повече, ако можем да купим нещата на разумна цена? Всички търговци тук се занимават с кожодерство! И аз като съвестен гражданин не мога да отмина такова безобразие. И без това така ми се иска да взема достойна роля в него. — Всички отново прихнахме от смях, а Женя продължи да се оправдава, усмихвайки се лукаво. — Не изпитвам никаква завист към тях. Просто когато видя търговец, в мен напира изострено чувството за справедливост.

— А-а-а, — произнесе Сенсей. — Сега на това така ли му викат?

— Аха, — кимна Стас смеейки се. — при това „изостреното чувство за справедливост“ се появява при него в две разновидности: користна и безкористна. Користната — когато и той иска да „притежава нещо“. А безкористната — когато не иска нещото „да бъде притежавано от друг“.

Сенсей безнадеждно махна с ръка към Стас и Женя и произнесе:

— Правете каквото искате.

Николай Андреевич им даде списъка и парите, и нашата група се раздели. Част от нас тръгна с Женя и Стас да се повеселят, а Сенсей, Володя, докторът и аз, предварително уговаряйки се с другите къде ще се чакаме, се запътихме към брега.

Небето беше безоблачно. Полусънените летовници лениво се шляеха по улиците, криейки се от парещото слънце под короните на дърветата. Излязохме на уговореното място и оставяйки прилежно торбите с продуктите седнахме на скамейката под сянката на едно дърво. Николай Андреевич реши да не губи време и започна да разпитва Сенсей.

— Сенсей, ти подхвана интересна тема, когато вървяхме насам... И през цялото това време си мислех... Добре де, не сме заплашени да станем богати с нашите професии, на това отгоре и в нашата страна, — шеговито произнесе докторът. — А сериозно. Какво може да направи човек? Ето, всички говорят това е зле, онова е зле, а кое е добре? Как да живеем?

— Разбираш ли, **всеки човек всъщност не живее своя истински живот. Той избира образа, който му е харесал и играе своята роля, при това като правило не една.** Ето, например сега играеш ролята на студента, опитваш се както на лекциите да зададеш въпрос, да вникнеш в смисъла на моите отговори. После се превключваш в ролята на психотерапевта, стремейки се да анализираш моите думи. Но в същност, всичко това е само игра, нищо повече. Защото ти самият знаеш отговорите на нещата, които говоря. Необходимо е само да надникнеш дълбоко в душата си.

Така е с всички. Хората играят. На един му приляга ролята на доктор, на друг му харесва ролята на непобедимата барета, а на трети ролята на автомонтьора. Някой си избира да бъде бандит, друг алкохолик, кариерист или обиден от живота. Но какъвто и да бъде човек в действителност — всичко това е само една роля. И толкова се вживява в нея, че си мисли, че това е истинския смисъл на неговия живот. Шекспир действително е прав, целият свят — това е само един театър.

И като всеки артист остава неудовлетворен от своята роля и мечтае за друга, където се вижда мно-

го по-важен. Каквото и да е постигнал човек в своя живот, все му се струва, че още не е изиграл своята най-важна роля. Играейки ролята, която си е харесал, например бедняка, болния, богатия, здравия, дърводелеца или космонавта, няма значение каква — човек вече мечтае за друга. Започва да премерва върху себе си ролята на президента, олигарха, героя спасител, бореца за справедливост, и кого ли още не... **И през цялото това време пребивава в своите мечти и се успокоява с тези приказки. Но не е ли по-простичко да престане да мечтае и да избере ролята достойна за званието Човек?**

— Имаш предвид светеца, ламата или?

— Ако искаш ламата, светеца или просто нормалния, добър човек, наречи го както искаш. **Аз наричам това просто — роля достойна за Човека. Да бъдеш този, който трябва да бъдеш. Заспивайки да бъдеш спокоен, че твоята съвест е чиста. Умирайки да не се срамуваш от своите мисли и постъпки. И когато заставаш дори пред Бога, както казват християните, на Божия Съд, да имаш какво да кажеш. Кошницата ти с добри дела да бъде пълна, а с лошите да бъде празна. Ето какво означава да бъдеш Човек.** И не просто външно, а което е по-важно — вътрешно. Да въведеш ред в главата си. Да не мислиш за лошото, глупавото, празното. Мисли за Бога, за Душата. Ако имаш свободно време — използвай го в полза на своята душа, моли се, медитирай, занимавай се с духовни дела. **Защото живота е твърде кратък. И се дава за това, човек да докаже на Бог, че е достоен за званието Човек...**

Сенсей разказваше простичко и разбираемо. Думите му бяха изпълнени с такава искреност, отдаденост, сила и доброта, че моя „лотосов цвят“ спонтанно се активизира, разливайки приятна топлина по цялото тяло. А на душата ми стана така хубаво, все едно от мен паднаха всички маски и на бял свят засия моята истинска Същност. И защо ли точно в това свободно състояние действително разбирах какво ни говореше Сенсей. Защото това разбиране идваше не чрез думите, а чрез моята душа.

Известно време седяхме мълчешком, съзерцавайки морската природна картина. В това необикновено състояние породено от думите на Сенсей, изглежда никой не желаеше да говори нищо излишно. Всичко беше удивително ясно и просто. Тази безметежност бе нарушена от долетелите от пазара приятели.

— Гледайте, колко нещо сме накупили! — произнесе доволният Женя, разтваряйки ръце и показвайки пълните торби, които носеха всички. — Защо сте толкова тъжни?

— Просто седим и гледаме, — отговори Сенсей, гледайки в морската далечина.

Женя също погледна в нея посока от благоприличие. В този момент по морските вълни се носеше катер. А след него се пързаляше момиче на водни ски.

— Ей, страшна мацка! — заяви Женя, мислейки, че това е обекта на нашето съзерцание.

— Ето, ето, — промълви Сенсей, — Разказвах им виц по този повод, тъкмо за това се и натъжиха.

Женя, хъмна:

— Какъв е такъв този виц, че се натъжиха?

— Седят си двама рибари на брега на реката, а пред тях красиво момиче се пързаля на водни ски. Единият говори на другия: „Представяш ли си, ако сега падне и започне да се дави. Тогава ще се хвърля и ще я спася. Ще я извадя и ще се преструя, че и правя изкуствено дишане, а в същност ще я целувам и прегръщам“. И едва завършил своя разказ, момичето паднало и започнало да се дави. Той тутакси се хвърлил във водата. Гмурва се и изважда женското тяло. Започва да и прави изкуствено дишане, да я целува и прегръща. А после идва при своя приятел и му говори: „Нещо не разбирам? Онази беше толкова красива, а тази, пълна грозотия“. А неговият приятел го поглежда странно и му отговаря: „Да, да... Онази беше на водни ски, а тази е с кънки“.

Под дървото се разнесе бурен смях. Само Женя някак вяло се усмихна и попита озадачено:

— Нещо не схванах, какво общо имат тук кънките? Нали беше на водни ски.

Всички за малко не изпопадахме от смях от коментара на Женя. Момъкът се опита да прикрие чувството на неловкост и бързо пренесе темата в руслото на своите пазарски приключения. В разговора се включиха и „очевидците“ допълвайки разказа със своите подробности. В крайна сметка, след като се посмяхме до насита, всички стигнахме до извода, че вече е опасно Женя да бъде пускан сам на този пазар. Такъв панаир сътвори с„дозиметъра“, че ако отново реши да се мерне там, та дори и без уреда, реално ще почувства на своя гръб всички последствия от тази шегичка.

Разпределихме продуктите по торбите, така, че носенето да бъде удобно за всички. И когато решихме да се връщаме обратно, Женя изведнъж гръмко се засмя:

— А-а-а! Излиза, че онази с кънките е била в реката още от зимата.

Това вече бе последната капка. Нашия смях премина в истерия. Дори минувачите започнаха да се усмихват и да се заразяват от вълната на доброто ни настроение, макар и да не разбираха каква е причината на неудържимия смях.

Тъй като бяхме натоварени с провизии решихме да заобиколим почивните бази и да минем по по-дългия, но поудобен маршрут. Минавахме покрай поредната сграда. Женя оглеждайки се неочаквано спря, остави торбите на асфалта и започна щателно да претърсва своите джобове, с които изобилстваха както неговите шорти, така и ризата.

— Къде може да е? — озадачено си мъмреше под носа.

И тъй като изостана доста, някои от нас също се спряха, за да го изчакат.

— А, ето! — накрая радостно възкликна и извади някаква смачкана хартийка.

— Да не би да я пазиш за някой екстремален случай? — усмихнато произнесе Володя, гледайки как се опитва да я изглади.

— Да, за екстрасензорен случай, — на шега отговори той.

Грабвайки своите торби Женя настигна Сенсей.

— Сенсей, гледай каква обява видях на пазара. Цяла хвалебствена ода на Повелителя на Космоса и цялата Земя...

И без да оставя торбичките му подаде хартийката.

Сенсей я взе, прочете я, и усмихвайки се я върна обратно.

— Околът е залят с това „Добро“. Ето гледай... Там виси същата обява, и там, и ето там...

Ние с любопитство се огледахме заедно с Женя в посоките посочени от Сенсей. Действително навсякъде висяха едни и същи обяви, написани с едри букви: „Великият екстрасенс, почетният Майстор от световна величина, гадател, оракул и могъщ магьосник, от чийто поглед са се излекували мнозина, Виталий Яковлевич... според многобройните молби ще проведе допълнителен лечебно-оздравителен сеанс, който няма аналог в света. Началото на сеанса...“ И по нататък стоеше утрешната дата, а също така невъобразимо високата цена на билета.

Гледайки всички налепени обяви, отново прихнахме от смях, дори боклукчийския кош, покрай който минахме беше украсен с такава хартийка.

— Да му се не види! — изропта Женя. — Като пълен глупак носих тази „тежест“ в своя джоб още от пазара.

Той отново смачка хартийката и я подритна с крак, все едно е топка.

— Защо правиш боклук? — добродушно го скастри Сенсей. — Чистотата на мислите ти започва от твоята външна култура. Върни се, вземи хартийката и я хвърли в кошчето.

В този момент, въпреки своите редовни отговори, Женя реагира неадекватно, очевидно внасяйки някакво разнообразие в своя неспирен хумор, той отново постави торбите на земята и услужливо се затича да вземе хартийката. Повдигайки я от земята, няколко пъти измете земята с ръка. А след това като опитен баскетболист я хвърли в най-близкия контейнер. И забивайки „топката“ в коша, със самодоволство размаха ръце:

— Каква хартийка? Никаква хартийка не е имало. Просто ви се е сторило. Било е само мираж, породен от горещото слънце.

— Да, да. — със смях произнесе Стас. — А ти си нашия джин от лампата.

Всички отново се разсмяхме. На Женя изглежда му харе-

са новия образ и произнесе:

— А защо пък не? Пожелайте си нещо, и ще го изпълня, — и намигайки весело добави, — отчитайки, естествено, реалния стопански разчет и самообслужването.

— В какъв смисъл самообслужване? — с усмивка произнесе Стас. — Какво излиза, сами си пожелаваме нещо и сами си го изпълняваме?

— Брей, колко си досетлив! — потупа го по рамото Женя, връщайки се към своите торбички.

Засмяхме се, а Андрей промълви:

— Лично аз имам само едно желание — по-бързо да стигнем лагера с всичките тези продукти.

— Елементарно, — отговори Женя, подгонвайки ни със своя товар: — няма нищо невъзможно за моето вълшебство. За реализацията му има два варианта.

— Обявете, моля разширения си списък, о велики джине, — шеговито добави Стас.

— Вариант първи: леко ускоряваме с дадените тежести във вид на пълни торби и извършваме марш на скок до лагера.

— О, не! — едновременно произнесохме ние.

— При това в тази жега, — възропта Андрей.

— Ама че вълшебство! — произнесе Руслан.

— А втория вариант, —с усмивка попита Стас.

— Вторият вариант от вълшебството е възможен, ако подходим умно по въпроса. Кое е най-важното по въпроса с преместването?

— Петата на Володя! — със смях възкликна Андрей.

Всички отново се разсмяха, спомняйки си сутрешната шега на Сенсей.

— Е това се подразбира за някои индивиди, — продължи да играе своята роля Женя. — Мислете по-мащабно!

— Крила! — извика Руслан.

Женя цъкна с език и надуто отговори:

— Този вариант е валиден за птиците. Мислете по-задълбочено!

— Гуми, — произнесе Стас, след като видя минаващата наблизо кола.

— Е, Стасе, ти тотално се отклони, — имитирайки провлачено гласа на наркоман, махна с ръка Женя и весело добави: — да разсъждаваш по-задълбочено не означава съвсем да отлетиш от темата. Е какво? Няма ли повече варианти? Ех какви сте само! Най-важното е, както казва нашият скъп приятел Сенсей, това е да ангажираме ума с полезна задача и кимвайки в посоката на смеещия се заедно с нас Сенсей, попита: — Така ли е?

— Така е, така е, — кимна той.

— Ето виждате ли, за разлика от всички вас, аз усвоваям своите уроци.., тоест усвоявам. Пу, пу, у-сво-я-вам, — най-накрая членоразделно произнесе момъка, — много бързо.

— Ама разбира се, нима е възможно да те стигнем, ти си нашия уникум, — с ирония произнесе Стас.

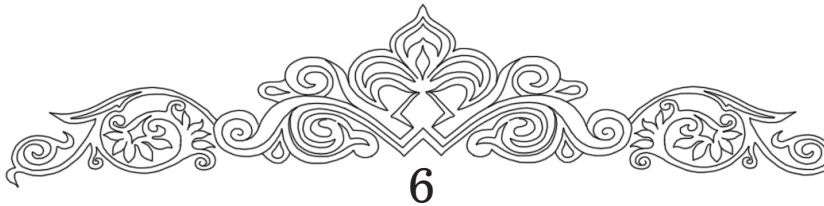
— Ами да, съмнява ли се някой в това! — самодоволно произнесе Женя, пъчейки гърди. — Може да съм всякакъв, но съм джин!

— И какво в крайна сметка ще ни предложите, Абдурахман Абдурахманович? — с ирония в гласа произнесе Володя.

Но Женя изглежда се наслаждаваше на своята словесна игра:

— Търпение, приятелю, търпение. Така, с какво можем да ангажираме своите умове и времето да мине неусетно? Шеги! Така че слушайте следния виц...

След поредната порция вицове, когато вече ни боляха устите и коремите от смях от неговите „вълшебства“, Николай Андреевич реши да прекъсне този непрестанен смях и да използва времето доста по-рационално. Той тактично пренасочи разговора към вечните теми за човека и пътищата на неговите духовни търсения. Тогава Сенсей ни разказа една легенда.

6

Веднъж един Пътник се изгубил. Озовал се сам-самичък в пустинята и не можел да си спомни, кой е, къде е и на къде да се движи. В която и посока да взирал своя поглед – само пясъци и безкрайни дюни. И не знаел той къде е техния край и тяхното начало. Слънцето безпощадно изгаряло кожата му, а вятъра жулел с нагорещения си въздух.

Пътникът вървял дълго. Изведнъж видял сух трънак и си помислил, че и той е трънак. Седнал до него, но внезапния порив на вятъра подгонил сухия трънак по дюните. Той с лекота започнал да се търкаля, оставяйки след себе си само леки следи от бодлите. Пътникът си помислил, щом трънакът се движи, следователно знае къде отива. Щом оставя следи, следователно му посочва пътя. И тръгнал той след него. Но вятърът спрял и трънакът спрял да се търкаля. Нов порив на вятъра подкарал трънака в обратната посока. Пътникът отново тръгнал след него, вървейки по собствените си следи, но в края на краищата се оказал на същото място, където започнал своя път. Той осъзнал, че трънакът е мъртъв, а вятърът само си играе с него. Разбрал, че е безсмислено да бяга след мъртъв сух трънак, тъй като няма

живот в себе си. Сега единствено стихиите властвали над него. Пътникът го взел в ръце, но трънакът го убол болезнено, което го удивило. Дори и мъртъв, продължавал да носи болка. Тогава той гневно го хвърлил.

Пътникът тръгнал по-нататък. Вървял дълго. Мъчели го жажда и глад, но продължавал да върви. Забелязал голяма летяща птица. Тогава си помислил, че и той е птица и хукнал след нея. Той разсъждавал, щом тази птица лети толкова високо, означава, че вижда по-далече от него. Тя знаела пътя, следователно щяла да го отведе там, където да утоли жаждата си и да се засити, където най-накрая щял да получи покой и да се избави от страданията. Щастливият Пътник бягал възхвалявайки нейния стремителен полет, радвайки се на своята мечта.

Силната птица летяла красиво и бързо. Пътникът бягал след нея, колкото имал сили. Вече бил много уморен, но продължавал своя бяг, живеейки с надеждата за по-доброто. Птицата започнала да се спуска зад една голяма дюна, и Пътникът ускорил своя бяг. Смятал, че само един миг го разделя от неговата мечта. Достигайки върха на дюната, се спрял и видял ужаса на голямата лъжа, когато пред него се разкрила истината. Зад дюната цяло ято такива птици разкъсвали нечие мъртво тяло, ненаситно поглъщайки гниещата плът. Пътникът се обърнал с отвращение и побързал да се махне, защото разбрал, че за птицата той е просто храна.

Дълго вървял той, а слънцето все така безпощадно пекло, а вятърът жулел с нагорещения си въздух. Мъчили го непоносима жажда и глад. Силите му били на изчерпване а навред само горещи пясъци и синьо небе. Тогава Пътникът видял змия. Тя се придвижвала уверено, без да бърза, все едно знаела своя път и се наслаждавала на всеки миг от своето пътуване. Излъчвала спокойствие. Независимо от

невероятната жега от нея лъхала прохлада. Пътникът си помислил: „Щом не бърза и от нея навява прохлада, значи знае къде се намира източникът. Ако тръгна след нея, ще мога да се скрия от слънцето и да утоля своята жажда“.

Пътникът тръгнал след змията. Почувствал как силите му постепенно започнали да се възвръщат. и си помислил „Може наистина да съм змия?“. Но в този момент змията се спряла и се обърнала към него. И той видял, че тя има зъби пълни с отрова. Тялото му се разтреперило от страх и избягал. Спрял се тогава, когато се строполил на горещия пясък. Бил ядосан на себе си, че не могъл да устои, само една крачка го деляла от спасението. Тялото го предало, а той смятал, че тялото това е самият той.

Вдигайки се с големи усилия, Пътникът отново тръгнал сред пустинята. Вървял под парещите лъчи на слънцето, спомняйки си за прохладата и спокойствието на змията. Завладяла го тъга. И в този момент видял сянка. Помислил си, че това е мираж, призрака на змията, но сянката отново се появила за миг. Заглеждайки се Пътникът видял гущер. Сторило му се, че и от него навява прохлада. Тогава си помислил „Щом от него вее прохлада, тогава, както змията, така и той знае къде е източникът“. И го последвал стараейки се да не изостава. Но гущерът се предвижвал бързо и пъргаво. Размотавайки Пътника сред пустинята той се заровил в пясъка. Колкото и да копаел на това място, не могъл да го намери. Но губейки гущера той не се отчаял. Това не е било змия, а само неспокоен гущер, който призрачно напомнял на нея и цялата му същност е едно празно размотаване.

Повдигайки се, Пътникът тръгнал безцелно сред пустинята. Бил разочарован от своите срещи, ядосан на непослушното и гладно тяло. Вече съвсем му било омръзнало това суетно скитане, безсмислени преживявания, обнадеждаващи мечти, празни тре-

воги, безкрайно разочарование, лъжите и илюзиите на пустинята.

Жегата станала нетърпима, тялото изнемогвало от жажда и глад, но Пътникът вече не му обръщал внимание. Той вървял ли вървял, докато в него имало някакви сили. Окончателно изнемощял, се строполил в нажежения от слънцето пясък и не можел дори да помръдне с пръст. Само очите му съзерцавали безкрайния простор на чистото небе, което в далечината се сливало с дюните. Пътникът погледнал множеството песъчинки пред своето лице. Всяка песъчинка с нещо се отличавала от другите. Но в своята маса, различията изчезвали. Вятърът с лекота ги премествал.

Тогава си помислил: „Аз съм същият както тази песъчинка. Не знам кой съм. Но щом съществувам, то Някой ме е създал. А щом Някой ме е създал, означава, че това е Неговата воля. Тогава моите скитания тук са само част от Неговия замисъл. И тази пустиня е само мястото, където въплъщава Своята Воля. Това, което преживях просто е трябвало да преживея. Та нали смисълът не е във външното придвижване, а във вътрешния смисъл. Ако умра, какво ще се промени? На тези песъчинки не им е нужен моят живот. Но защо тогава ме е създал? Колко жалко, че изпуснах змията...“

Пътникът изпаднал в безсъзнание. Събудила го ярката светлина. Той притворил очи и прикрил лицето си с ръка. Сторило му се, че светлината намаляла. Тогава махнал ръката от лицето си. Видял, че вече е нощ. Пред него горял огън. А до огъня седял Странник и готвел храна. Тогава Пътникът го попитал:

— Кой си ти?

— По-важното е, кой си ти? — чул той в отговор.

— Не зная, — казал Пътникът. — Толкова дълго вървях, че забравих кой всъщност съм.

Тогава Странникът му подал една делва, пълна

„Континиум“ (фрагмент) Анастасия Нових

с вода и казал:

– Дълго те е мъчила пустинята. Утоли жаждата си от моя източник.

Пътникът с благодарност приел от Странника стомната и с големи глътки започнал да пие от нея. Живителната влага се разляла из неговото тяло. Сторило му се, че до сега не бе опитвал толкова вкусна вода. Напит до насита Пътникът върнал стомната на Странника и попитал:

– От къде имаш такава чиста и прохладна вода насред пустинята? Вкусът и ми напомня най-чистите планински извори.

Странникът се усмихнал и промълвил:

– Не мога да ти опиша с думи мястото на този източник, тъй като той може да бъде разбран единствено ако се намираш в него самия.
Не е възможно думите да предадат опита.

Пътникът се замислил и попитал:

– Защо думите не могат да предадат опита?

Странникът отговорил:

– След като изпи водата, получи опит. Колкото и да се мъчех да ти обясня колко е вкусна, ти оцени нейния вкус само тогава, когато я опита. Само ти си способен да определиш за себе си каква е тази вода. Само ти можеш да разбереш чувството, когато устните ти се докосват до нея, когато изпълва твоята уста и потича в тялото ти. И този опит принадлежи само и единствено на теб, защото всеки пие своята собствена вода. Но колкото и да пиеш, отново ще изпитваш жажда. Единствено превръщайки се в източник, завинаги ще утолиш тази жажда.

– А как мога да стана източник?

– Стани себе си, стани своята Същност. Животът и смъртта са като единен поток. В потока се движи Същността. В движението придобиваш непреходното. Никой не е способен истински да оцени бушуващия поток, без да е влязъл в неговите води,

„Континиум“ (фрагмент) Анастасия Нових

тъй като това е бъдещето. Никой не може да влезе два пъти в една и съща вода, тъй като това е миналото. Съществува само движението на потока, защото това е настоящето. Всяка вода рано или късно достига своя Източник и самата става Източник, връщайки се към първичната си чистота.

Пътникът се удивил на мъдрия отговор и попитал:

— От къде знаеш всичко това за водата?

— Аз бях източника на нейната влага, — отговорил той.

Странникът му подал храната и произнесъл:

— Ти толкова дълго се скита из пустинята. Засити глада си с моята храна.

Пътникът с благодарност взел от Странника храната и почнал с невероятна наслада да я поглъща. Сторила му се толкова вкусна и засищаща, че не можел да се сети за по-вкусна в своя живот. Засищайки глада си, Пътникът отново попитал:

— Защо храната ти е толкова вкусна? Никога не съм ял нищо подобно през живота си.

— Ти беше гладен. Храната е само наслада за плътта. Тя засища плътта, но не утолява жаждата. Тези, които я смятат за най-висшето благо, не могат да се откажат от нейното трупане. Колкото и да я трупат, тя рано или късно се разваля. Храната дава само временна наслада от нейното притежание. Полезна е единствено за поддържането на плътта, в която пребивава Духа.

— Но защо от толкова малко количество се изпълних с такава сила?

— Защото силата, която създава тази храна няма начало и край. Тя е предела на безпределното и границата на безграничното. Но самата храна е ограничена вътре в себе си.

Пътникът отново се удивил:

— От къде знаеш всичко това за храната?

„Континиум“ (фрагмент) Анастасия Нових

– Аз бях Готвачът на този свят.

Утолявайки своя глад и жажда, Пътникът обърнал внимание на своите дрехи. Те били вехти и изпокъсани. Той се засрамил от вида си.

Странникът забелязвайки това казал:

– Няма защо да се срамуваш от дрехите си. Дрехата е само частица от единния процес на съзиданието и разрушението. Няма нищо по-глупаво от това, да си угаждаш на дрехата. Та нали това, което е нейната същност, те затваря в пределите на своето тясно пространство, отдалечава те от света и те потапя в съмненията и страховете породени от това отчуждение. Кара те да съществуваш заради нейните форми и външни илюзии, които видът и създава за другите, ангажира те да й робуваш. Та нали всяка форма си има свои правила, а правилата са просто съвкупност от контрасти.

Твоята дреха има предел. Тя се износва. Нали си свободен да не я носиш. Но износвайки едната, ти обличаш друга дреха. И без да си разрушил предела, да преследваш безпределното е гибелно.

И пътникът отново се изумил:

– От къде знаеш толкова много за дрехите?

– Аз бях Шивачът на този свят, – последвал отговор.

Пътникът се огледал:

– Кажи ми как попаднах тук?

– Ти дойде. – отговори Странникът.

– Но аз помня само жегата и пясъка.

– А какво видя?

Пътникът започна да си спомня:

– Видях сух трънак, който вятъра търкаляше. Той оставяше следи на пясъка. Вървях след него, мислейки, че ще ми покаже пътя. Но вятърът смени своята посока и се върнах там, откъдето бях тръгнал. Реших, че е безсмислено да бягам след сух мъртъв трънак, защото няма живот в него.

„Реалност“ Анастасия Нових

Но трънакът ме убоде, когато го вдигнах. Дори и мъртъв той продължаваше да причинява болка.

— Ти си срещнал мъртвото, което няма с какво да се изяви, освен с острите си шипове. Мъртвото защитава мъртвото. Мъртвото няма да се превърне в живо от това, че има живот, а живото няма да се превърне в мъртво от това, че има смърт. И смъртта и живота зависят от нещо, което ги обединява, произнесе Странникът.

Пътникът продължил с разказа:

— Видях голяма птица, която летеше високо. Хукнах след нея, мислейки, че ще ме заведе там, където ще получа покой и ще се избавя от страданията си. Възхвалявах полета й и се утешавах с моята мечта, но тя само ме заведе до ято от такива птици, които разкъсваха мъртва, гнила плът.

И странникът отговорил:

— Глупаво е да възхваляваш този, който вижда в теб единствено бъдещата си храна. Ти бе привлечен от височината на полета й и я последва, мислейки за своята изгода. Но стремежа на птицата в този полет е бил друг. Независимо, че лети високо над пустинята, тя се храни с жертвите си. Птицата хранеща се с мърша, не страда от смяната на своите „блюда“, понеже същността и е просто гнилоч. Ти излъга сам себе си. Видя реалността и илюзиите ти изчезнаха. Но твоята реалност е също една илюзия. Голямата птица бе само сянка пред същността на нещата. Нещата имат свойството да се раждат в Безформеното и да се връщат обратно в Ниското.

Пътникът казал:

— Видях змия. Тя излъчваше покой. От нея лъхаше прохлада. И си помислих, че знае къде се намира източникът. Тръгнах след нея. Но змията се обърна към мен и видях зъбите й изпълнени с отрова. Тялото ми затрепери от страх и хукна дим да го няма.

„Континиум“ (фрагмент) Анастасия Нових

А си мислех, че моето тяло това съм аз самия. Изгубих змията, но през цялото време мислех за нея.

— Този, който се осланя на външното, може само да предполага. А този, който се осланя на вътрешното, разполага с истинното знание. — произнесе Странникът. — Тялото е тленно. Същността му е прах. Можеше да придобиеш вечната Мъдрост. Трябваше само да направиш една крачка. Но страха от смъртта на тленното се оказа по силен. Тленното избяга. Тогава в теб остана тъгата, тъй като Духът винаги се стреми към вечното. Вечната Мъдрост не е възможно да бъде постигната чрез властта на тленното, защото то ще я превърне в глупост. Бягайки от страха — не означава да се спасиш. Убивайки в себе си страха — означава да придобиеш безупречност. А безупречността позволява да се направи крачка към границата, тъй като само на границата осъзнаваш източника на Мъдростта.

Пътникът продължил:

— Видях гущер. Помислих си, че това е призракът на змията. Стори ми се, че от него навява прохлада. Опитах се да го догоня. Но неговия бяг бе бърз и ловък. Той се зарови в пясъка и не можах да го намеря. Но това не ме разстрои. Та нали бе само един неспокоен гущер, а не змия.

Странникът отговори:

— Призракът приличащ на Мъдростта, само видимо прилича на нея. Празната суета води до смут. Този, който иска да изглежда Мъдрец, само за да се похвали пред другите, печално се лута в своята самота мечтаейки за слава. А неговият смисъл се явява празнотата в обвивката на Егото. Когато знанието идва от незнанието, въпросите нямат край.

И Пътникът казал:

— Видях слънцето и безкрайното небе. Видях без-

крайните дюни на пустинята. Видях множество различни песъчинки. Но в своята маса различията им изчезваха. Вятърът определяше тяхната посока.

На което Странникът отговорил:

– Небето и слънцето извършват промените. Те са способни да преобразяват нещата, за да може всичко живо да следва своята природа. Небето и слънцето преумножават пълното и унищожават празното. Пустинята се движи в покоя. Тя е мъртва, но е способна да ражда миражи, за да подмамва живото с нейните илюзии. Пустинята унищожава пълното и изпълва празното. Песъчинките в своя сбор следват движението на пясъка, тъкмо за това стихиите указват тяхната посока.

Тогава Пътникът признал:

– Аз си помислих, че съм както тази песъчинка. Нали не зная кой съм. Но щом съществувам, тогава Някой ме е създал. А щом Някой ме е създал, то е било по Негова воля. Тогава моето скитане тук е само част от Неговия замисъл. Ако умра, какво ще се промени? Та нали на тези песъчинки не им е нужен моя живот. Но защо тогава Той ме е създал?

– За да станеш Човек, – прозвучал отговора.

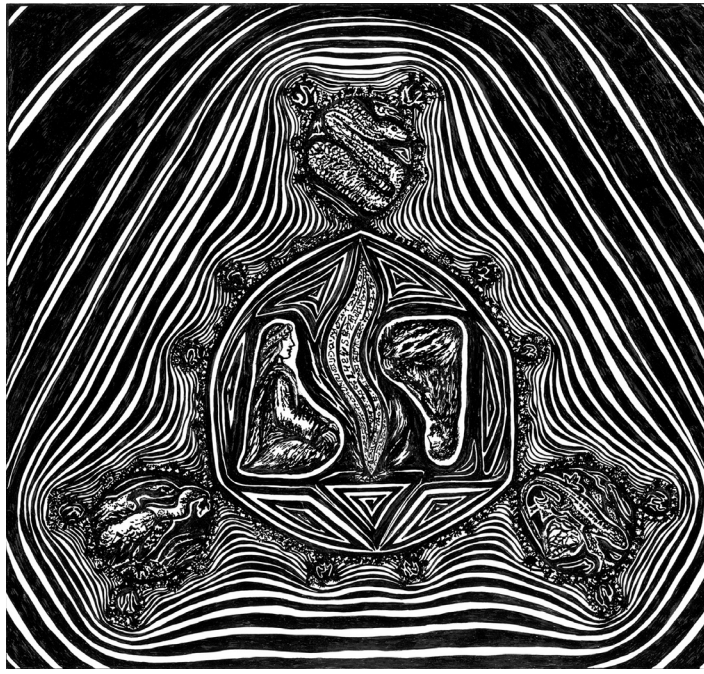
– Да стана Човек?! – удивил се Пътникът. – Но какво представлява моя живот?

А Странникът произнесъл:

Падналият камък в пясъка – шумолене на песъчинки.
Плискащата се вълна – шумолене на песъчинки.
Твоят стремителен бяг,
Стъпка в пясъка – шумолене на песъчинки.
Животът – е само крачка,
А годините в него – шумолене на песъчинки.

Пътникът помислил и отново попитал:

– Но какво означава това?

„Континиум“ Анастасия Нових

– Ти дойде там, където е отредено от самото ти раждане. – отговорил Странникът. – Израснал си така, както е било изгодно на твоята природа.

Достигнал си зрялост в това, което е станало твоя съдба. И ще отидеш там, където ти позволи смъртта. Смъртта е само начало на живота. Животът е само наследник на Смъртта. Началото на живота не може да бъде отхвърлено, а края му не може да бъде спрян.

Пътникът помълчал и произнесъл с възхищение:

– Да стана Човек?! Спомних си! Търсих пътя, по който да стана Човек!

На което Странникът отговорил:

– Ти търсеше само чуждите следи, но не и своя път. Чуждите следи не приличат на собствените. Появяват се там, където биват оставяни. Но, самите те, не се явяват този, който ги оставя. Вървейки по чужди следи, преследваш единствено нечий чужди образи, без да познаваш тяхната вътрешна същност. Но всеки проправя този път, който отговаря на неговите истински стремежи. Пустинята заличава с времето всички следи с пясъците си, за да не може новия Пътник да извършва грешките на предишния. Ето защо е важен твоят собствен опит. За да станеш Човек, трябва да проправиш своя собствен път.

Човешката стъпка заема много малко място от площта на безкрайната Пустиня, но независимо от това, тя може да стъпва там, където никой до сега не е стъпвал. Човекът е способен да отиде далече и да придобие много. Познанията на неговия разум са нищожни, но уповавайки се на Неведомото, Човек е способен да достигне Този, Който го е сътворил.

И Пътникът попитал:

– А кой е Този, Който ме е сътворил?

Странникът отговорил:

– Можеш да го възприемеш, но не можеш да го опишеш. Можеш да стигнеш до Него, но не можеш да го постигнеш. Можеш да го обичаш, но не можеш да го прегърнеш. Можеш в началото да Го разбереш, но не можеш да Го опознаеш до Край. Защото той е Този, Който е сътворил всичко. Защото той е Този, Който Твори със своята Воля.

– От къде знаеш всичко това за Него? – удивен попитал Пътникът.

– Аз съм Неговия Глас и Слух, – прозвучал отговорът.

– Но кой си ти? Кажи ми своето име.

– Името ми – е сянката на моята дреха, а аз имам много от тях. А същността е една – Бодхисатва.“

7

След като Сенсей ни разказа легендата, продължихме да вървим мълчешком. Очевидно всички, както и аз, бяхме силно впечатлени от чутото и опитахме да открием пътя на своя живот в себе си. Когато достигнахме лагера, Андрей попита Сенсей:

— А Бодхисатвите само на Изток ли ходят?

Сенсей се усмихна:

— Защо, навсякъде ходят, включително и в Русия.

— Нима? — изумен възкликна Андрей. — И в Русия? Да не би да е имало руски Бодхисатви? Никога не съм чувал за това. Сенсей разкажи ни...

Всички живнаха, очевидно изгаряйки от желание да чуят за това по-подробно. Но поглеждайки срещащата ни лагерна „охрана“ Сенсей произнесе:

— По-късно, вечерта...

„Нека бъде вечерта“, — помислих си аз и устремих своя взор върху махащата към мен Татянина ръка.

Всички вече ни чакаха да се приберем в лагера. Разтоварвайки хранителните продукти ние споделихме с останалите своите приключения, а те с нас техните. Оказа се, че и те не са скучали. Когато нашата лагерна „охрана“ решила да си почине, чайките решили да извършат нов обир. Костик и Юра си наумили на всяка цена да хванат поне един „дивеч“ и да я накажат така, че другите да си опичат акъла. Костик

се дегизирал, превръщайки се в пъстър индианец и както се полага, направили засада в крайбрежните тръстики. Но от цялото това приключение излязла само една комична история, как две градски чада едва не докарали инфаркт на „благородните птици“ с внезапната си поява, бесните викове, неистовите крясъци и лудо препускане по плажа преследвали изплашеното ято пернати. И със своите „цивилизовани методи“ освен пера и курешки, нищо друго не успели да уловят нашите „индианци“.

След като се наобядвахме, решихме отново да лудуваме сред водните простори. Една част от нас се наиграхме до насита на водно поло, а другата отиде да сгрява своите тела на пясъка. Стас и Женя решиха да се погмуркат с аквалангите. Но не успели да натаманят екипировката решиха да се гмуркат по стария и изпитан метод — с маска и шнорхел не далече от брега. Костя и Андрей решиха да пробват своите сили, плувайки навътре в морето, а ние с Татяна се плацикахме на плиткото. За нашите страхливи женски натури плуването на дълбоко беше възможно единствено, когато периодически усещахме с крака морското дъно.

И изведнъж, когато Андрей и Костя бяха навлезли навътре в морето, Славик печейки се на плажа неочаквано за всички започна да вика в тяхна посока и да маха с ръце:

— Акули! Акули!

— Какво си се развикал такъв? — възмути се шеговито Руслан, лежейки не далече на пясъка, — няма да ти се вържат.

— Нима, гледай, акули! — Славик вече му крещеше.

Наистина изглеждаше изплашен. Двете с Татяна моментално заехме вертикално положение, усещайки под себе си спасителното дъно и започнахме да изпъваме вратове оглеждайки водната шир. Но не забелязахме нищо опасно и отново преведохме своя поглед към Славик. Володя и Виктор печейки се на пясъка се надигнаха с нескрит присмех и се вгледаха в далечината.

— Какво ти има, Слава? — усмихнато заговори Володя. — Какви ти акули може да има в това море? Това дори не е

море, а малка локвичка. От къде в района могат да се вземат такива хищници, при положение, че не можеш дори и свястна риба да си уловиш?

— Наистина, акули! Наистина, акули! — Зацикли Славик, подобно грамофонна плоча. — Ето, гледайте! Гледайте!

В този момент, поглеждайки в посоката, която сочеше Славик, действително забелязах как в далечината стремително се приближаваха две черни перки, периодически губейки се сред вълните. Движеха се точно към Андрей и Костик, които без да обръщат внимание на виковете на Славик спокойно продължаваха да си плуват, незаинтересовани от надигащата се опасност. Но когато двете с Татяна от уплаха надухме сирените, Андрей и Костик объркано започнаха да въртят глави на страни, търсейки причината за нашата паника. Андрей първи видя движещата се към тях перка и рязко заплува към брега. Костик явно не успял да види източника на опасност, както се казва не остана да изпитва съдбата и заплува с пълна сила след Андрей.

Цялата ни група изригна в бурни крясъци. След като инстинктът за самосъхранение ни подсказа моментално да напуснем водата, Сенсей с по-големите момчета напротив, пренебрегвайки този вътрешен сигнал постепенно започнаха да навлизат в морето взирайки се в далечината. Ние дотичахме до тях, нашата „безопасна зона“, и се спряхме. Все пак беше срамно да излезем съвсем от водата, когато там оставаха да плуват нашите приятели.

Сенсей откъсвайки се напред забави ход и усмихвайки се произнесе:

— Ама че сте паника. Та това са делфини!

— Делфини?! — удивихме се ние отново вглеждайки се в приближаващите триъгълни перки.

Сенсей с усмивка се насочи към неочакваните гости. Костик и Андрей, забелязвайки „бързащия“ към тях Сенсей усилиха още повече своя ход и буквално като куршуми прелетяха покрай него, въртейки ръце и крака като перки на моторници. Двамата заеха вертикално положение едва, когато загребаха пясък с ръцете си. Видимо намирайки се все още в

шок, двамата бързо се изправиха с готовност да полетят към брега, но в този момент чуха смеха на компанията ни.

— А вие какво стоите?! — смутено попита Андрей, избърсвайки водата от лицето си, без да разбира защо все още не сме на сушата.

Момъкът се учуди още повече, когато видя как Сенсей продължи да влиза навътре в морето.

— Ние не ставаме за ядене, — отговори вместо всички Женя, сваляйки маската от лицето си. — Ние сме с повишено съдържание на смехотворин. А такива не могат да бъдат храносмилани. От такива, като нас може да се преплетат червата. Все едно да глътнеш морски таралеж и да се мъчиш в колики цял живот.

— Ами то и ние не ставаме особено за ядене, — започна да идва на себе си Андрей, приближавайки се към нас. — Виж какви сме кльощави. — показвайки трепереща Костик.

— Не е съвсем така, — възрази Женя. — Видях с каква скорост ви преследваше хищникът. И за какво? Това означава, че вашето мнение и мнението на хищниците изобщо не съвпадат по гастрономическите въпроси.

Ние се разсмяхме, а пишман плувците се присъединиха към колектива, опитвайки се да разберат какво се е променило, след тяхното идване. Когато им обясниха, че това са делфини, те се удивиха не по-малко от нас.

— И защо тогава ни преследваха? — попита Костик, трепереш и с тракащи зъби.

— А ти защо бягаше от тях? — на свои ред попита със смях Виктор.

— Ами щом ни гонят значи и бягахме.

— Сигурно са искали да си поиграете, — изказа своята „версия“ Стас.

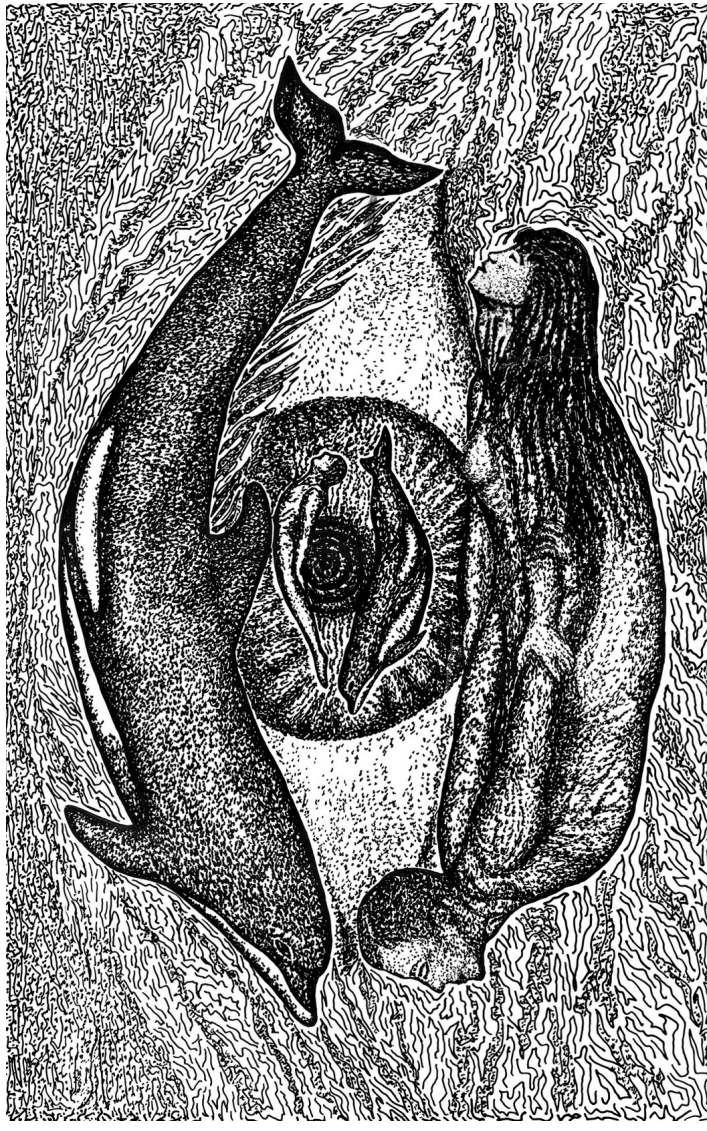
— Страхотна игра няма що. Още ми треперят мартинките.

— Изобщо от къде ти хрумна, че са преплували това разстояние специално заради теб? — попита Володя наблюдавайки Сенсей.

Ние спряхме с шегите и хвърлихме своя поглед върху Сенсей.

Бързо движещата се двойка черни делфини с контрастни черно-бели ивици от двете страни изведнъж се спря на няколко метра от Сенсей. Той също замря. Водата в този момент стигаше до гърдите му. Единият от делфините някак смешно подаде своята глава от водата, все едно човек и забавно закима, той отвори уста и започна да издава смешни звуци, приличащи на нещо средно между кречетало и джавкане. Вторият делфин, който беше по-малък на ръст се държеше доста по-плахо, заставайки странично към Сенсей, без да сваля очи от него той внимателно го изучаваше. Сенсей започна леко да шляпа по водата все едно налучкваше някакъв такт. Първият делфин спря да издава звуци и изви с интерес своята муцунка. Очевидно това му хареса, тъй като се гмурна и изплува буквално на една ръка разстояние от Сенсей, а той бавно се приближи към него и нежно погали неговото чело. Делфинът се приближи още по-близо, смело подлагайки муцунката си за галки. Но вместо това Сенсей леко загреба вода с дланта си и игриво я плисна към животното. Делфинът весело „затрака“ и се гмурна. След няколко мига изплува зад Сенсей и шумно плесна с опашка по водата, обливайки го с цял фонтан от пръски. След това двамата заформиха цяла игра на „хвани ме ако можеш“, където ролята на „догонващ“ преминаваше от един на друг. Вторият делфин бързо се присъедини към играта.

Гледайки това невероятно водно забавление, нашият страх пред тези дружелюбни животни започна лека по-лека да изчезва. Започнахме да се приближаваме към Сенсей, изгаряйки от желание да се включим в играта. Макар и в началото да се приближавахме към тези животни с лека предпазливост. Тези мощни тела не бяха шега работа. При това не обикновени тела, а създания с развит интелект, отчитайки това, което Сенсей ни бе разказвал за тях, техния мозък тежи около 1800 грама, тоест повече, от човешкия. Какви са ако не пришълци от друг свят, живеещи своя паралелен живот на нашата планета Земя? Наблюдавайки тяхната „вечна“ добродушна усмивка и весел поглед би било много трудно да се повярва, че тези създания биха могли да причинят

„Хармония на сферите“ Анастасия Нових

на някого болка.

Делфините кръжаха около нас и макар да бяха представители на дивата природа, изобщо не се страхуваха. Дори ни позволяваха да ги галим, вярно, само тогава, когато Сенсей беше наблизо. И ако в паузите на своята игра ни позволяваха само да ги докоснем, то на Сенсей с охота позволяваха да ги чеше по коремчето, особено по-големия делфин. Между другото, Николай Андреевич бе първият, който забеляза заздравялата рана от едната му страна, малко по-ниско от главата. При това на абсолютно същото място, както на делфина, който „погребвахме“ сутринта в морето.

— О! Нима това е нашият стар познайник? — С удивление и възторг произнесе Николай Андреевич към Сенсей, разкривайки неговата самоличност.

Сенсей само се усмихна загадъчно.

— Да бе, това е друг делфин, — изрече със съмнение Руслан. — Нима раните заздравяват толкова бързо?

— Кой може да каже? — сви рамене психотерапевтът, поглеждайки с хитра усмивка към Сенсей. — Средата тук е особена... Та нали на делфина имаше стари рани близо до същото място. Ето гледай...

Върху черния му гръб добре се виждаха бели ивици, все едно оставени от зъбите на огромен гребен.

— Вярно, това е нашият делфин! — доволно се усмихна Володя. — Истински боец! Аз също забелязах тези следи тогава.

— Рибарите ли са го подредили така? — попитах аз Сенсей.

— Не. Това са следи от зъбите на себеподобните. Това е от неговия непокорен характер на млади години.

— Е не, не може да бъде същия делфин, — продължаваше да ни убеждава, а може би по-скоро себе си, Руслан. — Просто всички тези делфини си приличат все едно са по калъп.

— Обиждаш, — с усмивка произнесе Сенсей. — само за невнимателния човек всички делфини са еднакви. А всъщност, при делфините, както и при хората почти никога не се

срещат еднакви физиономии. Всеки е индивидуален посвоему и се отличава по изражението на своята муцунка, форма, телосложение, формата на гръбните плавници.

— Наистина ли? — отговори Руслан и се опита по-внимателно да разгледа делфина.

В това време някой се сети да донесе една топка. Тя толкова се хареса на игривите делфини, че за нейното притежание се заформи цяла война, при това с изключително комични ситуации. А най-много си го отнесе Женя. Още при първия си „телепатичен изучаващ поглед“ „белязаният“ делфин някак не го хареса и през цялото време постоянно се опитваше да му прави напук. Било то специално присламчвайки се към него плесвайки с опашка пред лицето му. Било когато Женя се опитваше да се приближи до Сенсей, животното го „бодваше“ с идея да го отдалечи от него. На което момъка започна да се възмущава:

— Сенсей, защо се е залепил за мен така и ме тормози?

— Е , как защо? — с усмивка произнесе плуващия близо до него Николай Андреевич. — Нали искаше да го заровиш жив в пясъка?

— Аз? — Женя направи невинна физиономия. — Какви ги говорите?! Та аз толкова обичам природата...— през това време делфинът изскочи от водата близо до Женя и шумно се плъсна, заливайки го с цяла водна вълна. Само ако можеше да се види лицето му след този неочакван душ. Изглеждаше така, все едно са го поливали с вода от главата до петите, при това по най-наглия възможен начин. Женя злобно завърши своята реч, викайки след гмурналият се делфин: — Нали казах, че обичам природата!... — И почиствайки водата от лицето си, добави: — Добре де, обичам я почти, с изключение на някои екземпляри.

Всички се засмяхме, а Сенсей с усмивка го предупреди:

— Имай предвид, че делфините, точно както слоновете са способни да помнят обидата много дълго време.

Но когато работата опря до топката, която Женя отне от делфините и реши да ги подразни, „Белязаният“ зае заплашителна поза. Делфинът възбудено започна да върти от

една страна на друга главата си и отваряйки широко уста да показва своите зъби, които не отстъпваха на тигровите. След това последва рязко щракване със зъби, което не вещаеше нищо добро. Женя моментално хвърли топката, тъй като не желаеше повече да изпитва търпението на делфина и моментално заплува към брега. А след него се чу цяла какофония от звуци, досущ приличаща на ехидния Женин смях, който той имаше неблагоразумието да използва пред делфините. Ние дори не повярвахме на ушите си, когато чухме този невероятно забавен делфинов „смях“. На което Сенсей отвърна, че делфините са способни да имитират различни звуци. И действително, когато плувахме с тях, чухме какво ли не: от скърцащ звук на несмазана панта, до звуци приличащи на човешки смях, та дори и жужене на комар.

Изнемощели от дългото къпане, излязохме от водата заедно със Сенсей. Делфините продължиха да лудуват и да се носят с топката по водата, влизайки все по-навътре и по-навътре в морето. Ние махнахме с ръка и отписахме топката, решавайки да им я оставим за спомен като малък подарък. Така и отплуваха в откритото море с нея.

8

Такъв невероятен и изпълнен с обрати ден не бяхме имали никога до сега. След колосалната водна „физзарядка“ тотално се изключихме, заспивайки дълбоко. Събудихме се едва привечер, когато слънцето залязваше зад хоризонта. Жегата най-накрая беше спаднала. Наоколо бе тихо, а морето спокойно. Истинска благодат.

Тези, които се събудиха първи насъбраха съчки и дърва за вечерния огън. След това задружно приготвихме вечеря. Когато привършихме с всички битови дела, се разположихме около огъня за любимото ни пиене на чай. На небето се появиха първите звезди. С голямо удоволствие се настанихме в тесен приятелски кръг, както винаги очаквайки поредната интересна и много полезна за нашите души беседа със Сенсей. Започнахме с битови теми, но Володя преведе разговора в руслото на „вечните теми“.

— Сенсей, обеща да разкажеш за руския бодхи, — напомни му той.

— Е, щом съм обещал. — отговори Сенсей и след малка пауза произнесе, — Чували ли сте за светеца Агапит?

Някои от нас заклатиха отрицателно глави.

— Не сме, — отговори вместо всички Виктор.

На мен името Агапит ми се стори познато. Започнах да напрягам паметта си, къде ли го бях чувала, при това съвсем

не отдавна.

— Агапит, Агапит, — замислено произнесе Николай Андреевич, видимо също опитвайки да си спомни. — Един момент... Това не е ли свързано по някакъв начин с древната медицина?

— С древноруската медицина, — уточни Сенсей. — Това е най-известния монах на Киево-Печьорския манастир, който лекувал през XI век. Славата на неговия талант да лекува дори и от най-тежките заболявания се разнесла далече зад пределите на Киев. Но това не е най-главното в неговата биография.

Сенсей замълча, дръпвайки от своята цигара. И в този момент ме осени къде бях чувала за Агапит. За него разказваше един познат на моя чичо. Тогава заедно с мама бяхме на гости при него в Москва, когато ходих на изследване в московската клиника.

— Зная кой е това! — въодушевено произнесох за учудване на моите приятели. — Моят чичо в Москва има много добър познат — учен, който бил част от научната група по изучаването на Печьорските мощи. Той разказа, че провели някакви биохимически, рентгенологични, бактериологични и още някакви си анализи, не си спомням какви точно... Накратко, някакви си изследвания, които позволяват да се възстанови външния облик на човека по костите...

— Морфологични и антропометрични, — подсказа Николай Андреевич.

— Точно така, — и вече обръщайки се към него за помощ, произнесох, — и още тези, с които разбирали кой от какво е боледувал...

— Етиологични.

— Да — кимнах аз, — и благодарение на тези изследвания възстановили истинския облик на някои Печьорски светци от близките пещери, в това число и Агапит. При това неговите мощи предизвикали истинска сензация сред учените. Всичко започнало от това, когато учените открили, че мощите на Агапит излъчват някакъв фон ли, или поле, на кратко — някакъв вид енергия. След това провели редица

експерименти. Покрай неговите мощи се сменяла и структурата на водата, а растенията ускорявали растежа си, дори в последствие ставали доста по-издържливи и здрави. Появили се някакви защитни характеристики от действието на радиацията. Дори в помещението, където се намирали мощите било открито нещо, което оказвало силно антибактериологично въздействие на въздуха. Обикновената вода, която стояла известно време до мощите на Агапит променяла свойствата си. И в по-нататъшните експерименти тази вода оказвала лечебно въздействие върху хората и животните, по-бързо зараствали раните, преминавали различни заболявания, а болните животни се възстановявали по-бързо. И най-главното е, че открили някаква цикличност на фоновото излъчване на мощите. В определени дни това „поле“ рязко се усилвало, при това многократно. Общо взето реагирало като жив организъм... Та това е!

Споделяйки цялата информация, която ми беше известна за момента, аз замълчах.

— Невероятно! — свирна Андрей.

— Какво искате, — произнесе Сенсей, — Агапит е бил Бодхисатва.

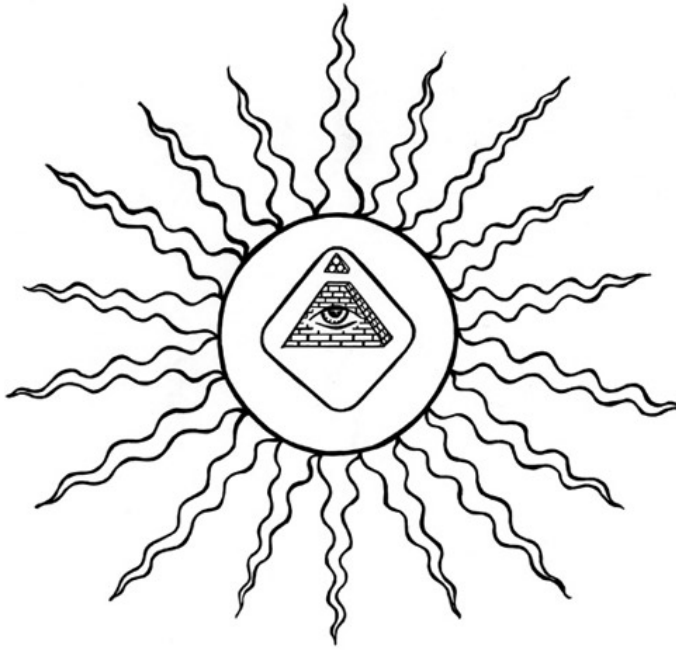
— Чакай малко, — произнесе психотерапевтът, — нали е принадлежал на християнската религия. А Бодхисатвата това е нещо от будисткия Изток.

— Някога ти обясних първичното значение на думата Бодхисатва, спомняш ли си? Това е дума от Шамбала. Бодхисатвата, както и човекът принадлежи на Бога. А религиите и разделянето на вярвания това е само бизнес на хората, търгуващи с името на Бога.

— Добре, тогава друг въпрос — ако Агапит е бил бодхи, то отчитайки нивото на неговите знания... Изобщо защо тогава за основател на Киево-Печьорската Лавра, този духовен център на Древната Русь бил считан Антоний, а не Агапит, който живеел по същото време?

Сенсей се усмихна.

— По-правилно ще е да се каже, че Антоний живял по времето на Агапит. А относно твоя въпрос, то ти си забравил

„Агапит“ (фрагмент) Анастасия Нових

една малка подробност. Бодхисатвите много рядко приемат ролята на водачи на човешкото общество, ако това не е свързано с някаква определена мисия, както например Бодхисатвата Исса. Обикновено техните ученици и последователи стават такива. Бодхисатвата, като правило остава незабелязан от широките маси.

— И защо? — удиви се Татяна.

— Защото Бодхисатвата, отчитайки неговата ненамеса в делата човешки, може само да даде съвет, как обществото да се преобразува в по-добра, духовна посока. А самото преобразуване е в желанието и ръцете на самите хора, например, същите тези негови ученици и последователи.

— Искаш да кажеш, че Антоний е бил ученик на Агапит? — прозря Николай Андреевич.

Сенсей кимна. Докторът се замисли, а после смутено попита:

— И как така се случила тази подмяна, Агапит да стане ученик на Антоний? Нали това се базирало на нещо?

— Базата се явява единствено църковната версия, която на свой ред се е градила от такива книги, като „Отечественик“...

— „Отечественик“? — попита Володя.

— Да. Наричат го още „Киево-Печьорски патерик“. Това е книга за живота и дейността на светите отци Печьорски, написана през XIII век. Също така по записките на монаха на Печьорския манастир Нестор Летописец „Житие...“ или например известната ви книга, влизаща в училищната програма „Повест за преходните години“. — Сенсей направи пауза и след, като погледна младия ни колектив, изрече: — Ако естествено сте учели добросъвестно в училище, а не сте отбивали номера.

— Ама разбира се, че помним, — изфука се Костик, — дори запомних датата, когато е била написана. — и произнесе изразително: — 1113 - 1115 години от рождество Христово.

Цялата дружина се засмя.

— Точно така, — отбеляза Сенсей. — Тоест след като е минало известно време от реалните събития, взимайки

предвид тогавашната политическа ситуация в държавата, а също така предпочитанията и симпатиите на висшето духовенство.

— Ами да, — с присмех произнесе Виктор. — Върви разбери кой бил прав и кой крив. Както казват в нашите среди, изслушвайки в съда двама различни свидетели по едно и също дело за ПТП, спираш да вярваш на историците.

Всички се засмяхме, а Костик добави и от своя хумор:

— Това е както при Бърнард Шоу, на когото след една от речите му задали въпроса: „Какво ще каже по този повод историята?“ а той отговорил: „Историята сър, ще излъже както винаги.“

— И защо трябва така категорично, — възрази Сенсей под съпровода на нашия смях. — Просто всеки човек, описвайки миналото, е мотивиран от своите лични съображения. Личните съображения зависят от нивото на неговия духовен и личностен интерес, от което страда обективността. Дай на десет души задачата да опишат едно и също събитие и бъдете уверени, че всеки ще го поднесе посвоему. Например, политикът ще го опише както му е изгодно в светлината на случващите се в този момент събития. Лекарят — от позицията на своите медицински възгледи. А обикновеният човек от своята житейско битова позиция, акцентирайки внимание на тези моменти, които са му интересни. Тъкмо за това историята винаги е различна. Но във всяка история може да се улови основният смисъл на случващите се събития. Както се казва, трябва да се гледа в корена.

— Като цяло си прав, — съгласи се Николай Андреевич. — В много от случаите погледа ни върху историята действително е едностранчив, не говоря вече за дълбокото и почти забравено минало...

— Ако вземем предвид и това, че хората, за съжаление не се променят, по скоро не искат да се променят... — с нотка на тъга произнесе Сенсей.

— ...историята, следователно се повтаря, — завърши неговата мисъл Николай Андреевич.

— Колкото и да е печално.

Сенсей замислено погледна огъня. Възцари се кратко мълчание. Никой не смееше да се намеси с въпросите си в диалога на двете „умни глави“.

— Какво всъщност е било преди хиляда години? — живо се поинтересува Николай Андреевич.

— Това е дълга история...

— А ние никъде не бързаме, — отговори вместо всички Володя, намествайки се по-удобно на своето място.

— Е, щом не бързате, — подобаващо му отговори Сенсей, — тогава слушайте... Ще се наложи да започна повествованието за времето, когато Бодхисатвата Агапит пребивавал на Руска земя първо с разказа за Антоний. После ще разберете защо...

Беше топла лятна нощ. Наоколо цареше пълна тишина. Морските вълни леко се плискаха в морския бряг, отвеждайки ни със своите монотонни и мелодични шумове в тунела на времето, в това далечно минало, което колкото и да е странно изобщо не изглеждаше далечно.

— ...Преди да стане монах Антоний се наричал Антип. Бил роден в Черниговската земя, в град Любече, през 983 година, пет години преди покръстването на Русия, по време на управлението на Владимир I Святославич от града столица Киев.

— Това случайно не е ли този, когото наричали червеното слънчице в руските билини*? — попита Костик.

— Същият, внукът на княгиня Олга и киевския княз Игор, — уточни Сенсей и продължи: — Младостта на Антип се оказала бурно време. Тъкмо тогава се формирала Древноруската държава и се обединявали източно-слявянските племена. На юг и на запад се водели войни със съседните страни. На всичко отгоре различни вътрешни разпри и противоборства между различните религии мътели водата. В това време, така да се каже по нареждане „отгоре“, активно течал процеса по заместването на езическите вярвания с новите християнски канони. При това и от двете страни нещата стигали до „огъня и меча“. На кратко — обичайният хаос, или както сега биха ка-

* руски древни народни приказки

зали „беззаконието на преходното време“.

— Да, както се казва, и на врага си да не пожелаеш да живее във времена на промени, — произнесе Володя.

— Точно така. А ето, че Антип не успял да извади късмет..

— Както и ние всички, — тихо добави Виктор.

— Като цяло младостта на Антип била „весела“. Многото случващи се неща наоколо способствали за това, той да предприеме опити да въведе ред не само във външното, но и на първо място вътре в себе си. И не само да въведе ред, а да го направи мъдро. Много хора по това време вярвали в Бога. И той също чувствал Бога. А защо наоколо се творили такива безобразия? Защо Бог допускал такова зло? Протичало някакво противостояние, проливала се безсмислена кръв. Хората страдали, страдали и децата, вирлували болести, нищета, смърт. Антип имал възможността да слуша проповедници от различни религии. И всички те учели на молитви, вяра и поклонение единствено в своя Бог. Но парадоксът бил в това, че в тях самите отсъствала тази истинната вяра, за която проповядвали, а и не изпълнявали това, което изискквали от другите. Антипий нямал доверие и на тези, които с меч в ръка идвали и разказвали за Бога. От друга страна го терзаели мислите, ако съществува Бог любящият, защо наоколо имало толкова мъка и кръвопролития? Защо Бог позволява такива тежки страдания?

Въпросите били много и както винаги сред този рояк от мисли нямало нито един отговор. Но веднъж от един странник, останал да нощува у тях той чул история, която доста го заинтригувала. Този странник разказал за живота на Иисус Христос. Антипий бил поразен. Оказало се, че хората убили дори Сина на самия Бог. Защо Бог не спрял тези хора? Защо не се намесил, след като неговият Син страдал от нечестивите и тялото Му умирало на кръста? Но когато осъзнал, че същността на нещата се криела в човешкия избор, избора на всеки човек пред лицето на Господа, той разбрал, че причината за всичко, което се творило наоколо не била в Бога, а в самите хора, в това число и самият него.

Това осъзнаване дотолкова преобърнало личните му въз-

гледи, че започнал да гледа с други очи не само на отдавна отминалите събития, но и на настоящите. Той искрено възлюбил Христа, тъй като бил близък с него в своите страдания. Антипий действително възлюбил искрено Бога и се замислил кой е всъщност той заставайки пред неговия лик?

Антипий бил поразен и от това, че на света живеели хора, посвещаващи целия си живот на Бога. Той за първи път чул от странника, че имало такова свято място на планината Атон в земята гръцка. И че там живеели други хора, не такива както всички останали. Хора, които оставяли този житейски свят и се уединявали в името на Бога, в името на молитвите си към Него и за спасението на своята душа. Носели черни дрехи. И давали три обета: послушание, безбрачие и бедност. И тези хора се наричали иноци.

И в Антипий пламнало желанието да стане инок и да пребивава в непрекъсната молитва към Бога. Само че не знаел, нито как да стигне до тази планина на земята гръцка, нито как е правилно да се моли на Бога, за да бъде чут от Него. И започнал тогава Антипий да се обръща към Бога със своите простички, искрени слова и да Го моли за мъдър наставник, който да го обучи на истински молитви, така че да достигне до спасението на своята душа. Толкова силно било това желание, толкова упорито мислил и молел, не един месец и година Бога за това, че в крайна сметка се случило следното нещо.

През зимата по изгрев-слънце, на 12 февруари по стария стил (Юлианския календар), или по нов стил 25 февруари (по Григорианския календар, по който и днес отчитаме времето). Нея нощ той не можел да заспи, отново размишлявайки за Бога. Така се вглъбил в своите мисли, че започнал да се обръща към Него както любящ син към родния си Баща, молейки се както могъл за спасението на своята душа. Той интуитивно почувствал, че Бог трябва да бъде молен само за духовното, а не за земното и тленното. Молел се искрено и с чиста вяра в душата. Когато Антипий за пореден път се потопил в своето мисловно обръщение към Бога, изведнъж силна топлина се разляла в гърдите му. Почувствал, че топлината се

усилва с всяка изминала секунда. В крайна сметка станала толкова непоносима, че не можел да я търпи. Антипий бързо се облякъл и излязъл навън.

На студа му станало малко по-леко. Духал леден пронизващ вятър. Валял сняг. Антипий решил да се скрие от суровото време в една копа сено, наблюдавайки от там бушуващата природна стихия, усещайки силната жега в гърдите си, започнал още по усърдно да се моли на Бога. Толкова искрено се молил, че забравил и за времето и за мястото, където се намира. Нахлуло необикновено чувство за близост с Бога, близост на най-скъпото и родно Същество на неговото сърце, от което му станало удивително леко и приятно на душата.

Вече се съмвало. Вятърът внезапно утихнал, а снеговалежът спрял. На хоризонта през сивите облаци започнали да пробиват първите лъчи, оживявайки околното пространство със своята игра. Тогава Антипий видял недалеч от себе си необикновен старец в черни одежди. Прошарените руси коси и снежнобялата брада описвали неговия необикновен лик. Лека приветлива усмивка блуждаела на уста му, необикновените очи гледащи направо в душата на момъка, излъчвали дълбоко съчувствие и неизмерима доброта.

Старецът започнал да се приближава, незабележимо и безшумно, стъпвайки с босите си крака по снега. Удивително, но Антипий чувал неговите приветствени слова, ласкаещи слуха му с мелодичния си глас, дори без да си отваря устата. Той се спрял съвсем близо и Антипий почувствал тънкия, благоухаещ аромат, който се носел от него. Неочаквано от гърдите на стареца започнала да изниква ярка синьо-бяла топка. Нейната светлина била невероятно чиста и ярка. И в същото време не заслепявала очите, а напротив, привличала погледа със своята мека светлина и завладяващи сини преливания. Сред този поток от чиста светлина, започнали да се появяват златни букви превръщащи се в единен текст. Антипий веднага разбрал какво било написано, тъй като в главата му зазвучал мелодичният глас на стареца с думите на душеспасителната молитва: **„Отче мой Истинни! На Теб Единен уповавам и Те моля, Господи, единствено за**

спасението на душата своя. Да бъде волята Твоя Свята...“ И тогава на душата на Антипий станало толкова леко и приятно, все едно чрез тази молитва самият Бог обърнал своето внимание върху него протягайки спасителна ръка на своето чадо.

Изричайки молитвата, старецът му заръчал да отиде в Цариград...

— Цариград? — плахо попита Славик, видимо, от една страна не желаейки да прекъсва Сенсей, а от друга изпитващ любопитство. — Къде има такъв град?

— Е, това е днешния Истанбул, в Турция, разположен на двата бряга на Босфора, намиращ се между Европа и Азия, съединяващ Черно и Мраморно море, — изчерпателно отговори Сенсей, сигурно за да не изникват повече въпроси по географията.

— Да, далече го е пратил, — вметна Костик. — А за какво са му били турците?

— Ти си турчин, — шътна Андрей, недоволен, че и Костик прекъсна със своя въпрос този завладяващ разказ. — Нали ти казаха, че тогава е бил Цариград.

— А-а-а, значи там е имало руснаци? — не преставаше той опитвайки се да достигне до истината.

— Не. Просто тогава руснаците наричали Константинопол по този начин, той бил столицата на тогавашната Византийска империя, — търпеливо поясни Сенсей.

— Константинопол? — радостно произнесе Костик и видимо решен да се реабилитира, бързо произнесе: — Това не е ли в чест на император Константин, който създал християнската религия?

— Именно. В чест на император Константин. — и едва Костик отвори уста със следващия си въпрос, Сенсей го изпревари. — В чест на римският император, защото този град от 330 година от новата ера станал столица на Римската империя, а след това от 395 до 1453 година и на Византийската империя. Въобще градът бил основан през 659 година преди новата ера и се наричал Византий.

След като получи такъв изчерпателен отговор, Костик

притихна още повече, че Андрей го сръга с лакът, давайки му да разбере, че трябва да замълчи. А Сенсей продължи своя разказ по-нататък:

— И така, старецът му заръчал да отиде в Цариград, а от там в Света гора, където Бог ще го срещне с Този, в Когото пребивава Светия Дух, и Той ще му бъде като пътеводна Светлина по пътя към Бога. Изричайки това старецът изчезнал. Отново задухал вятър, небето се заоблачило и завалял силен сняг. Но Антипий вече не обръщал внимание на разбушувалата се стихия. Бил щастлив и препълнен с решимост да изпълни повелята на стареца, чийто добродушен лик се запечатал в паметта му за цял живот. Това видение било ключът към цялата му следваща съдба. Може да се каже, че от този момент нататък, благодарение на своя личен избор, животът му рязко се променил.

Цяла седмица Антипий бил в това състояние на духовен подем и непрекъснато повтарял молитвата дадена му от стареца, все едно самият Бог се намирал до него и неимоверно много радвал душата му със своето присъствие. Именно в тези дни у Антипий се появило ново, несравнимо чувство към Бога. За първи път разбрал какво представлява истинската Божия Любов. Това чувство нямало нищо общо с предишните му размишления за Бога, би било наивно да се сравнява с обикновените човешки емоции, битуващи сред хората. Той се докоснал с нещо висше, неодлежащо на описание с думи, Онова, от което душата радостно вибрирала и пребивавала в неземен възторг.

Но точно след седем дена от незабравимото видение, необикновеното чувство на Присъствие изчезнало, оставяйки в паметта му единствено приятни спомени от божествените чувства, карящи душата да ликува. Антипий, без да се замисля, се подготвил и тръгнал на път, без дори да знае в коя посока да върви. Но както се казва с питане и до Цариград се стига. Пътят не бил лек, но Антипий стигнал до Цариград. Постоянно повтарял чутата от стареца душеспасителна молитва. Той чувствал, че Бог му помага и по чудо се спасявал от изникващите опасности, много му вървяло на добри спът-

ници и благи хора, указващи правилния път, даващи подаяния и от време на време приютяващи го в своя дом.

Стигайки до Цариград, тоест Константинопол, Антипий дълго бродил в столицата. Макар да бил много красив град всичко в него му било чуждо: чужд език, чужди хора, чужди нрави. Престоял там не ден и два, докато открил своя спътник към Атон.

В този момент Володя лекичко се изкашля с юмрук пред уста и проговори:

— За Атон съм чувал. Но ако съм честен, дори не зная къде се намира, — и усмихвайки се добави: — Изглежда това не е „гореща точка“ на Земята.

— Вярно си е, — с усмивка се съгласи Сенсей и започна да пояснява, — ако погледнем съвременната карта, то Атон се намира в днешна Гърция, това е такъв тесен планински полуостров, по точно, източното разклонение на полуостров Халкидики в Егейско море. Завършвал с планината Атон с надморска височина малко повече от 2000 метра. Тъкмо тя дала името на полуострова.

— Да, явно всички имаме празни полета в географията, при това чисто бели. — произнесе Виктор.

— Няма страшно, ще ги запълним, нищо че са бели, — добродушно произнесе Сенсей и продължи по-нататък с разказа: — По времето, когато пристигнал Антипий, Атон вече бил признат за независима монашеска държава, която според административните разпоредби формално се подчинявала на византийския император. Фактически, била управлявана от Прот — уважаван от всички старец, който бил избиран от манастирите да управлява за период от една година. На Атон вече се намирали такива манастири както: Великата Лавра. Протатон, Мони-Ивирон. Но Антипий не бил допуснат веднага.

Тогава Антипий по съвета на един стар монах се заселил в една от пещерите, разположена на уединено място в югозападната част на острова. Трябва да се отбележи, че двете години, които прекарал в пещерата, независимо от оскъдната храна, за него били едни от най-добрите на Атон. Той бил

изключително щастлив, че най-накрая достигнал Атон, както му заръчал стареца от видението. Бил щастлив, че имал възможност усърдно да се моли на Господа с дадената му във видението молитва, да живее за Него сред тази великолепна природа. Денем посещавал монашеските храмове, усвоявайки новия език и правилата на манастирския живот, а вечерите провеждал в усърдни молитви, често изпращайки залеза и посрещайки изгрева. След, като минали две години, Антипий бил приет от игумена на един от манастирите и постриган като монах, получавайки ново име Антоний в чест на преподобния Антоний Велики Египетски, който водел отшелнически живот в пещерите.

Антоний възприел игумена на дадения манастир за този същия „лъч светлина“, за който говорел стареца във видението. Игуменът на свой ред, подобаващо на своя духовен сан, започнал да учи Антоний на монашески живот. След няколко години Антоний достигнал такъв духовен ръст и водел толкова добродетелен живот, че мнозина започнали да ползват от неговите духовни дарове. Дори монасите се изумили на това бързо укрепване на неговия дух и воля. И тогава неговия наставник имал видение, че Антоний ще бъде съпричастен с издигането на християнската вяра в Русия и че му е отредено да подготви Обител за самият Свети Дух. Игуменът приел това като знак и побързал да го изпрати в Киев.

Антоний тогава бил на около тридесет години. Пристигайки в Киев посетил манастирите, които се строели от гръцките монаси, дошли за покръстването на Русия заедно с митрополит Михаил. Но не пожелал да остане в нито един от тези манастири. Тогава започнал да обикаля гористите околности и в края на краищата успял да намери не голяма пещера, някога изкопана от варягите и се заселил в нея. Но живота му там не траял дълго. Веднага след смъртта на княз Владимир, когато властта преминала в ръцете на Святополк, отново започнали кръвопролития и гонения. Антоний се върнал обратно в Атон, където доживял в усърдни молитви до своите старини.

Макар и да живеел според манастирските правила, той

имал свой особен празник в духовните си търсения. Той забелязал, че всяка година, в деня на паметното видение на необикновения старец, още от най-ранна утрин започвал да усеща необикновен прилив на сили. В него отново се завръщало онова състояние на духовен подем, което бе изпитал след видението. Това продължавало точно една седмица, а после изчезвало. И Антоний започнал да се отнася към тези дни като към особен празник за своята душа. През тази седмица се старае да се уедини, не приемал храна и с още по-голямо усърдие се молел на Бога. Ефектът се оказал потресаващ. Необикновеното чувство на вътрешен подем многократно се усилвало и с всяка година ставало все по-силно и по-силно.

Вниквайки в духовната литература, Антоний все по-често стигал до извода, че в това паметно видение му се явил самият Архангел Гавриил — вестоносецът на радостта и спасението, вестителят и служител на Божественото могъщество на чудесата и Божиите тайни, макар и в малко по-различна църковна интерпретация на самите видения.

Но най-главните събития в живота на Антоний започнали, когато навършил 60 години. Веднъж сред братята се появил слух, че техният манастир трябва да бъде посетен от някаква тайнствена персона. И съдейки по приготовленията, които правили старците, действително се очаквало идването на важен за тях духовен гост. Както впоследствие Антоний разказал на Агапит, той си помислил, че се очаква някакъв много авторитетен духовен старец. Но каква била неговата изненада, когато вместо старец видял млад човек с приятна външност и светлоруси коси. Очите му били необикновени и проницателни и изпълнени с някаква дълбока мъдрост и одухотворяващ блясък за крехката си възраст. Но Антоний бил поразен най-много от това, с какъв трепет и дълбоко уважение се отнасяли някои старци към този млад човек. Той не можел да разбере защо неговото пребиваване в манастира било свързано с такава дълбока тайна. Кой бил той всъщност, че старците му оказвали такава почит и внимание? Уж не бил монах, а говорил такива духовни речи, че

дори най-мъдрите наставници се заслушвали. Освен това младежът се оказал изключително просветен човек. Владеел до съвършенство няколко езика. Това, което удивило Антоний, било, че почетният им гост бил родом от земята Руска, и както после се изяснило, прекрасно познавал Киев и неговите околности. Този млад човек се наричал Агапит.

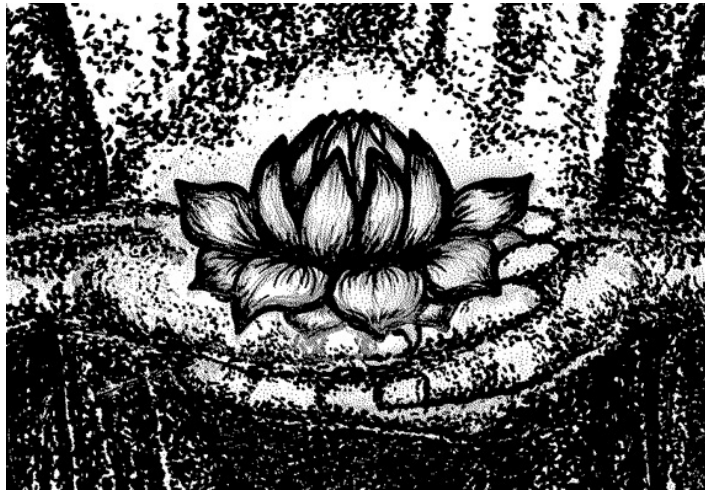
Когато запознали Антоний лично с него, никак не можел да свикне с простотата на общуване на този млад мъж, независимо почитта на Атон и трепета, с който се отнасяли към него старците. Най-поразителна била простота и яснотата, с която Агапит обяснявал духовните мъдрости на светите отци, а тълкуването му на Учението на Иисус Антоний можел да слуша с часове, тъй като Агапит говорел ясно и разбираемо и с такива примери и подробности, все едно присъствал на тези събития с хилядолетна давност. Разказите му карали Антоний отново и отново да препрочита наличната църковна литература.

За този период, в който Агапит пребивавал в Атон, двамата с Антоний се сприятелили. Независимо от своята младост, Агапит притежавал солиден багаж от знания, в това число и в областта на медицината. И той обучил на някои от тези знания Антоний. Агапит също така владеел отлично науки, като физика, химия, природните явления, а също така и в областта на човешкия живот — философията, политиката, религията. С него било много приятно да се разговаря на различни теми и тези беседи оставяли в душата някакво необикновено и приятно чувство.

Антоний се сприятелил с Агапит независимо съществената разлика във възрастта им. В тази дружба разкрил за себе си съвсем нова потресаваща Личност в Агапит, който започнал да посвещава Антоний в тайните на великата наука „Беляо Дзъ“ (Изкуството на Белия Лотос). Именно от устата на Агапит, Антоний за пръв път чул за предишната човешка цивилизация Алт-Ланда, за подземният Храм на Лотоса, построен в тези времена на територията на Киевската земя, за бремето, което Иисус предал на Андрей Първозвани за това място. Като цяло Агапит му разказал много неща и на много

го научил.

След известно време те се разделили. Агапит трябвало

„Агапит“ (фрагмент) Анастасия Нових

да отиде в столицата на Византия, а от там на Изток. Но обещал, че обезателно ще се видят отново и „предрекъл“ тяхната среща на Киевската земя, на място отбелязано още от времената на Алт-Ланда.

— Там наистина ли има отбелязано място? — полюбопитства Костик, явно изгаряйки от желание да научи още.

— Разбира се, — отговори Сенсей. — За това място дори се споменава в Евангелието на Андрей Първозвани...

— Андрей Първозвани?! — оживено подскочи Андрей, все едно току-що чува това име.

— Кой е това? — мудно попита Руслан, почесвайки се по хълбока.

Сенсей се усмихна и добави:

— Андрей — това е един от най-близките ученици на Иисус. Бил един от първите, когато проповядвайки сред Палестинската земя Иисус взел за ученик.

— И какво.., нима има Евангелие от Андрей Първозвани? — удивено попита Николай Андреевич. — Чел съм Библията, за Андрей съм чувал, а за Евангелие от него... нещо не си спомням. Сигурно тази книга не е влязла в състава на Библията? Колко са Евангелията там, четири, пет?

— Четири, — отговори Сенсей и след малко добави: — От Матей, от Марк, от Лука и от Йоан. Макар да са били писани.., — но продължи, без да се доизкаже: — В самата Библия наистина няма Евангелие от Андрей Първозвани. В нея не са влезли всички, а само тези, които били избрани от император Константин и неговите помощници за изпълнението на поставените пред тях задачи. Останалите просто били отхвърлени, тъй като в тях се разказвало далеч не това, което им било изгодно и необходимо. Дори избраните евангелия били щателно редактирани съгласно обстановката на новото време и утвърждаването на християнството като държавна религия.

От 364 година, когато „Новият завет“ бил утвърден като такъв, до момента на първото издание на Библията, текстът бил нееднократно редактиран. Освен това и неточностите в превода изиграли своята роля. Та нали Библията била пи-

сана на древноеврейски и в незначителна степен на арамейски езици, а „Новият завет“ на гръцки. След това, първата печатна книга, издадена през 1455 година, вече се различавала съществено от тази, която била редактирана през 364 година. Плюс корекциите, които били внесени след това. В крайна сметка имаме това, което е налично днес. И независимо от всичко, дори в този си вид Библията е донесла много ценна и необходима информация на хората, — подчерта Сенсей. — И отново ако се върна към евангелията, освен канонизираните от църквата, съществуват още десетки апокрифни евангелия.

Руслан сключи вежди и попита:

— А какво означава апо...апо... хайде де, тази... критика?

— Апокрифите са произведения, които не са признати от църквата или от жречеството за свещени книги. А изобщо, думата „апокриф“ идва от гръцкото „apokryhos“, което означава „таен“, „секретен“. Първоначално бил отнасян към произведенията на една от християнските групи, които се наричали гностици и се опитвали да запазят своето учение в тайна.

— Да, да, — кимна Николай Андреевич. — Между другото, четох, че през 1946 година в южен Египет била открита цяла библиотека с произведения на християните гностици.

— Точно така, — потвърди Сенсей. — Тъкмо там сред обикновената литература открили Евангелията от Фома, от Филип, Истинският апокриф от Йоан. По-рано в Египет били открити откъси от неизвестни евангелия върху папируси написани в различни версии...

— Може ли такова нещо, какво разобличение за поповете! — присмя се Женя. — Тези писания не се признават и продължават да излизат ли излизат. Голяма напаст са тези древни „вторични суровини“.

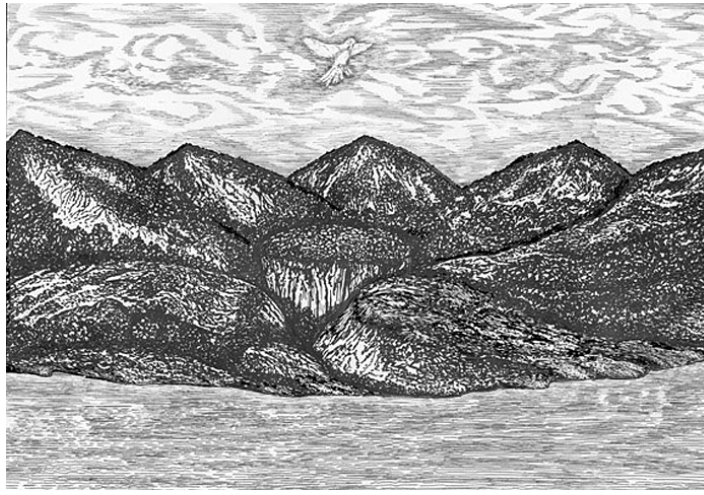
Всички се засмяхме.

— Тук има още един проблем, че дори самите апокрифи са разделени на „позволени“ и „отречени“. „Отречените“ разбира се, са се стараели да ги унищожават. Между другото, първия официален списък с „отречените“ книги бил

съставен от Източно Римската империя през V век от новата ера. Естествено, че след този „вандализъм“ за потомците са останали само названията и цитатите упоменати в произведенията на християнските писатели от II-IV векове, които спорили с тези книги... Както винаги, — сви рамене Сенсей.

— Да, трагично е, — произнесе Николай Андреевич. — Та това е историята на рода човешки. И защо е трябвало да я унищожават? Щяла е да си лежи книжката, докато и дойде времето. Нека потомците да съдят за нейната обективност.

— Разбираш ли в какво е цялата работа, — започна да обяснява Сенсей, — някои от тези книжки действително представлявали истинска ценност, тъй като отразявали истинното Учение на Иисус в този вид, в който го е давал. Тъкмо за това не оставяли ни една човешка душа равнодушна, тъй като истинното Учение на Иисус правило хората истински свободни от всички страхове на този свят. Те започвали да разбират, че тялото е временно, а душата — безсмъртна. Хората престават да бъдат заложници и роби на илюзиите на материалното битие на този свят. Разбирали, че над тях е само Бог. Осъзнавали, колко е кратък живота и временно тялото, в което се намират. Знаели, че този живот, колкото и дълъг да изглеждал е само миг, в който пребивава тяхната душа. Разбирали, че коя да е земна власт, било то политическа или религиозна се ограничава единствено с властта над физическото тяло. Управниците се прекланят пред своя „бог“, на който е било дадено да властва над Земята и нейната материя, но не и над душата, защото душата принадлежи само на истинния Единен Бог. Първите последователи на Иисус, които изповядвали Неговото Учение (а не религията, в която се е превърнало по-късно) губели своите житейски страхове. Разбирали и чувствали, че Бог е съвсем близо, че Той им е най-близък от всички, и че е вечен... Тази истинска свобода на хората неистово плашела властимащите. Тъкмо за това, последните се захванали с надлежна преработка на някои от наличните по това време писмени източници за Учението Христово. Много било унищожено след подбора на информацията,

„Мястото, показано от Иисус на Андрей Първозвани“ Анастасия Нових

която им била необходима за създаването на новата религия, насаждана от властимащите.

Затова много от писмените източници, където се цитирали истинските думи на Иисус, просто не се вписвали в сборниците за „новата идеология за масите“. Но независимо от всички съзнателни пропуски, подмени и егоистични амбиции на хората намиращи се през различните времена в религиозната върхушка, тези писмени източници ги е имало и продължава да ги има!

Така че в Евангелието на Андрей Първозвани е казано, че след, като хората на Понтий Пилат спасили Иисус след неговото разпятие, Иисус разговарял с Понтий Пилат и именно по негова молба взел решението да тръгне на Изток. Преди да замине разпределил между апостолите регионите и кой къде да проповядва Учението.

— И какво, апостолите да не са теглили жребий кой къде да отиде, — отбеляза Николай Андреевич.

— Не, жребий никога не е имало. Това са измислици на хората. Апостолите... Между другото думата „apostols“ от гръцки се превежда като „посланик“. И така, учениците - посланици на Иисус били съвършено различни по характер хора и значително се различавали един от друг по степента на своето духовно развитие. Иисус разпределил между тях различните региони със съответните народи и племена, изхождайки от духовната зрялост на самите посланици. Който бил по силен, на него му се давали по-трудни места или особено важни региони за бъдещото духовно възраждане на човечеството, а който бил по слаб, му се давали по-лесни „участъци“. Общо взето на всеки бил даден товар според неговите сили... — Сенсей замълча и след малко проговори: — Прекалено голям бил залогът и съдбата на много души човешки зависила от това, както в тези времена, така и в предстоящите, за да повери разпространението на Учението на някакъв си жребий от ума човешки...

На Андрей, който бил един от най-силните му ученици, заръчал да проповядва в Тракия, Скития и Саматия. Но най-главното било да достигне до Бористенските планини

и да положи благословение по тези земи, където след хиляда години ще слезе самият Свети Дух, създавайки там своя Обител. Иисус дал на Андрей лотосови семена и наредил да ги положи в земята като дар за Светия Дух. Неговите думи останали загадка, както за Андрей, така и за тези, които в последствие се сблъсквали с това описание. Малцина били тези, които разбрали защо Иисус дал точно лотосови семена, дори и самите семена да са били просто символика.

— Наистина, защо му е дал такива семена? — удиви се Андрей.

Сенсей се усмихна загадъчно избягвайки директния отговор и промълви:

— Всяко семе — това, на първо място е.., за да ви стане по-ясно ще го кажа образно, — това е „микрочип“, притежаващ огромна памет. Той е способен да носи не само матрицата на даденото растение, но и огромно количество друга информация. Ще ви разкажа по-подробно за това някой друг път. Освен това, тези семена били в ръцете на Иисус — Сина Божий. Още повече това били семена на лотоса, чиято кълняемост се запазва с хилядолетия... Сами си правете изводите.

Сенсей замълча. Ние седяхме, гледахме го тъпо и се опитвахме да проумеем, какво толкова особено се случило тогава. Андрей, опитвайки се да свърже двата края на сложния ребус попита:

— Как Андрей Първозвани намерил това място, което Иисус му указал?

— Елементарно, — лаконично произнесе Сенсей. — В „Блага вест“, или казано на гръцки euangelion, Андрей описал не само целия живот на Иисус, но и своя поход във времето на изпълнение на мисията. И тъкмо там пише, че когато достигнал до местата в района на река Бористена (а Бористена по-рано наричали река Днепър), Андрей веднага разпознал мястото, тъй като Иисус го описал с детайлна точност. Създавало се впечатлението, че Иисус добре знаел тези планини, макар и никога да не споменавал, че е бил там.

— Наистина ли е бил там? — попита Юра.

— Нали е Син Божий, — с усмивка отговори Сенсей. — А Бог е навсякъде. — И правейки пауза, продължи: — Евангелието от Андрей Първозвани било отхвърлено, защото никак не подхождало на „кройката сшита с бели конци“ за новата религия. Основно по две причини. Първата, било прекалено свободолюбиво и правдиво, тъй като там били написани истинските думи на Иисус, както се казва от първи уста. А и самият стил на Учението Христово бил прекалено простичък, мъдър и разбираем. Андрей също така описал подробности от реалния живот на своя Учител, за това как Иисус в своята младост бил на Изток, което никак не се е вписвало в църковните догми. На всичко отгоре и информацията за лотосовите семена сложила „великите цензури“ в задънена улица. Та това намирисвало на такива религии, като будизъм и индуизъм. Никой не искал да цапа своята собствена религия с такава чужда и ярка символика. Тъкмо това било поредния препъникамък, в споровете и разприте между тези, които решавали в какви тонове трябва да бъде издържана новата религия. Затова махнали Евангелието на Андрей Първозвани, както се казва по далече от погледа.

Имало разбира се и други версии на неговото Евангелие, които са се ползвали сред различните ранно християнски групи, но основно били записи от последователите на Андрей Първозвани за самото Учение на Иисус.

— И какво се случило с Евангелието от Андрей? Да не са го унищожили? — попита Андрей.

— Опитали са се, естествено, — с усмивка произнесе Сенсей, видимо спомняйки си някакъв смешен случай в тази връзка, — но както се казва, такива неща нито тънат във водата, нито горят, дори и на глупостта човешка да й се иска много... Всъщност това са просто житейски дреболии... След като Андрей Първозвани изпълнил заръките на Учителя, много години по-късно се сбъднали думите на Иисус. По тези места възникнал град Киев — „майката на руските градове“, столицата и люлка на славянското обединение — Киевската Русь. А на мястото, където били „сложени“ лотосовите семена от Андрей Първозвани, след хиляда години се спуснал са-

мият Свети Дух в човешко тяло и основал там своя Обител.

— Как така е слязъл Светия Дух в човешко тяло? — попита Костик.

— Простичко казано, дошъл ръководителя на Шамбала в тялото на Агапит.

— Самият Владика на Шамбала? — изуми се Андрей.

Сенсей се усмихна.

— Да. Понякога му се налага да посещава човешкия свят, така да се каже да отбие службата, минимум веднъж на дванадесет хиляди години. А при важните събития за човечеството даже и по на често, едва ли не на всеки хиляда години, особено в началните и крайни стадии на поредната цивилизация.

Костик едва отвори уста, за да попита нещо, когато Сенсей, гледайки го отговори:

— Има се предвид „цивилизации“ в разбиранията на Шамбала... Но много се отклонихме от темата. Нека се върнем към събитията, случили се хиляда години след Христа... Няколко години след като Агапит си тръгнал от Атон, игумена отново бил известен от Бога. Самият Архангел Гавриил му се явил във видение и заръчал да изпрати Антоний в Киевската Русь. Това се случило през 1051 година.

Този път пристигайки в Киев Антоний не обикалял по християнските манастири, където никой не би отказал да приюти почетния старец от Атонските планини. Целенасочено отишъл там, където се спрял за първи път, посещавайки Киев, това място му заръчал и Агапит, преди да си тръгне. Заселил се в същата пещера, която също така се намирала на един от хълмовете над Днепър. Започнал да живее там, чакайки Агапит и пребивавайки в постоянни молитви към Бога, особено тази, която му била дадена в неговите юношески години. Независимо, че често гладувал, извършвал и физически труд, разширявайки пещерата. И все така бил щастлив, защото пребивавал насаме с Бога, както в своята далечна младост, живеейки в Атонските пещери.

Скоро месните жители научили за него. Антоний започнал да се прославя сред тях с това, което Агапит го учел

на Атон — чудесата, даровете на прозорливостта, изцелението с молитви. И хората тръгнали към него: едни за лечение, други за благословия, трети с желание да останат с него, извършвайки духовни подвизи. И така, до идването на Агапит в пещерата вече живеели няколко човека, подстригани по тяхна воля от стареца в монашески чин. Междувременно разширили и задълбочили пещерата със съвместни усилия, създавайки килии, в които да живеят.

Антоний с огромна радост срещнал своя стар приятел. Виждайки с какво уважение се отнася старецът към Агапит, другите също се отнесли към него с такава почит. Агапит не спирал да удивява Антоний със своята загадъчна и в много отношения тайнствена личност. След идването на Агапит в Киев, Антоний станал свидетел на това как той имал тайна среща с Ярослав Мъдри. Агапит предал за неговата книгоположница четири ценни ръкописни книги и три манускрипта. При това три от книгите били украсени със скъпоценни камъни, а четвъртата, макар и да изглеждала скромно, очевидно била много древна. Антоний бил поразен. Всяка от книгите била истински шедьовър и струвала цяло състояние. А манускриптите... дори само един от тях се оценявал на баснословна сума. Такъв разкош можел да си позволи като минимум човек със „синя кралска кръв“. Но не само това изумило Антоний. Главното било с каква свобода си общували Агапит и Ярослав! Ярослав си говорел с него все едно го познава отдавна при това много добре, все едно били стари приятели, независимо от разликата в тяхната възраст и високото положение на Ярослав в княжеството.

След тази незабравима среща Антоний, потресен от видяното побързал да предложи на Агапит да оглави братството, в което той бил най-старшият. Но Агапит пожелал да оставят нещата такива каквито са и да остане при него един обикновен монах. Помолил Антоний да не споделя с никого за срещата му с Ярослав и поискал да бъде подстриган в монашески чин, за да не се откроява с нищо от останалите в братството.

— Ама че човек! — изпусна се Костик. — Та той бил Бодхисатва! А пожелал да стане обикновен монах?!

Сенсей го погледна съсредоточено и произнесе ясно:

— За Бодхисатвата коя да е власт е празен звук. Бодхисатвата служи само на Бог. За разлика от хората той знае, какво означава да се намираш „тук“ и да се намираш „там“.

Костик малко се смути и произнесе:

— Не, аз нямах това предвид... В смисъл... — тогава изглежда намери подходящия довод, — в смисъл нали Човек е нужно и да си почива понякога. Инак само работа. До колкото ми е известно обикновените монаси тогава са се спуквали от работа.

На което Сенсей отговори:

— За Бодхисатвата почивката като такава според човешките разбирания не съществува. Той знае какво означава времето и умее да го цени. Агапит естествено бил силна и влиятелна личност, но той съзнателно странил от властта и управлението на своите братя, посветил цялото си свободно време за реална помощ на хората. Между другото, когато броя на братята се увеличил, Антоний предал управлението на Варлаам и по примера на Агапит станал обикновен монах.

— И каква помощ оказвал Агапит на хората? Лекувал ли ги е? — попита Володя.

— Да. Агапит, наред с всички свои достойнства бил и добър лекар. Сърдечното му и грижовно отношение към болните му създало невероятна слава и уважение сред народа, при това далеч отвъд пределите на Киев, макар самия Агапит никога да не излизал от територията на манастира. Той станал един от най-известните лекари на XI век. Хората го наричали „Лечител от Бога“. Лекувал такива тежки заболявания, които никой друг от тогавашните знаменити лекари не можел да излекува. Да вземем например един такъв исторически факт, когато Агапит излекувал смъртно болния черниговски княз Владимир Всеволодович Мономаха. Считаният по това време за най-добър лекар Армянин, не могъл да направи нищо, с което да помогне на княза. А на Агапит му било достатъчно да изпрати специално направената „чу-

додейна отвара“, приготвена с молитва, за да постави Владимир Мономаха на крака за броени дни. По късно князът идвал в Печьорския манастир, за да се отблагодари на Агапит и носил със себе си множество скъпи подаръци и злато, но Агапит отказал всичко това, както и на болярина, който Мономаха изпратил по-късно от свое име. Тъй като Агапит лекувал с еднакво усърдие и обикновените и знатните хора абсолютно безвъзмездно, по-късно хората го нарекли Агапит Безвъзмездния Лекар. Естествено, това провокирало елементарната човешка завист, граничеща със злоба, в такива лекари, като Армянин. Но ако вземем самия Армянин, в крайна сметка той осъзнал Кой в същност е самия Агапит. И благодарение на това станал монах в Печьорския манастир.

— Какво, и пари ли не е взимал за лечението?! — отново се удиви Костик. — И как е живял?

— Скромно. С духовни подвизи. — И усмихвайки се Сенсей добави: — Неговата килия предизвиквала съчувствието дори на крадците, тъй, като единственото ценно нещо там бил самия Агапит, неговия опит и знания.

— И с какво се хранил, със Светия Дух ли?

Сенсей се разсмя.

— Не. Със сигурност не се е самоизяждал.

— Така е можел да... да опъне петалата.

— Е, рано или късно всеки от нас ще ги опъне, — произнесе Сенсей, дали на шега, дали сериозно. — но смисълът не е в това.

— Добре де, нали не ги е крал тези пари, а ги е изкарвал с честен труд. Още повече самите хора му ги носели. Защо не ги взимал?

— Разбираш ли в какво е цялата работа, Агапит учил монасите как да служат истински на Бога. Казвал, че „златото“ и „монахът“ са две несъвместими неща. Човек не може да служи на двама господари: или служи на Бога, или на земното богатство, тоест на дявола. Трето не е дадено. Нали монахът за своите дела очаква награда само от Бога в онзи свят, а не в този от хората. **Златото е нечистотия за душата и изкушение за помислите. Това е скверност,**

за която жадуват мнозина, но която всъщност е само една призрачна измама. Истинската ценност за монаха е в искрената молитва за душата своя. Не за пълния си търбух и здравето на тялото трябва да мисли. Тъй като, колкото и да ядеш, рано или късно отново ще огладнееш. И каквото и да е здравето ти, рано или късно плътта ти пак ще умре. Нали душата е вечна. И само тя е достойна за истински грижи. Както казвал Агапит, монаха се моли от сърце за всички хора, но целият смисъл на монашеството е да служиш на Бога и да измолиш от Него спасение за душата си.

Сенсей замълча. Настана тишина. Не след дълго замисления глас на Виктор я наруши:

— На това не е способен всеки...

Но в този момент със своите „умозаключения“ се намеси Костик:

— Значи Агапит е бил, изразявайки се на съвременен език, народен лечител?

На което Сенсей отговори с лека насмешка:

— Е, ако се изразяваме на съвременен език, по-скоро е бил академик. Както вече казах, владеел е до съвършенство не само медицината, но и други дисциплини. Знаел е няколко езика. Свободно четял трактатите на античните древноримски автори. Занимавал се е с превод на книги на славянски език. Превел за „книгоположницата“ на Ярослав Мъдри не само книги от Изтока, но дори и древноегипетските манускрипти, които донесъл със себе си.

По късно Агапит също така помагал... или е по-правилно да се каже консултирал Святослав, който съставял „Изборник на 1073 година“, където заедно със статии от енциклопедическо естество, били подробно описани и медицински знания — по-точно начините за разпознаване на болестите, различни съвети за приготвяне и прилагане на лекарствени растения, сведения за човешката анатомия и физиология. Тази книга впоследствие дълго време се използвала за учебни цели.

Агапит възпитавал културата и жаждата към познание-

то сред монасите. Някои от тях учел на медицина. На други в свободното си време просто помагал да усвояват знанията в книгите. Между другото, впоследствие в манастирския устав било прието и станало задължително четенето на книги от монасите в тяхното свободно време. Именно по негова инициатива била създадена Киево Печьорската манастирска книгоположница.

— Книгоположница? — повтори Руслан думата, която дразнеше слуха със своето старинно звучене.

— Да. По нашему библиотека.

— А-а-а...

— Така че, Агапит помагал на няколко способни монаха да усвояват майсторството на целенето,— продължи Сенсей. — В основата на обучението лежали специални молитви, които се произнасяли в особено състояние на съзнанието, като правило над храна или течност, благодарение на, което тази течност се изпълвала със сила, след което я използвали като лекарство, давайки го на болния както вътрешно, така и външно. Простичко казано, учениците на Агапит се учили не само да променят физическите параметри на течността, но и структурата на молекулите, задавайки необходимата информация. Естествено, не познавали в най-големи подробности целия процес, който се случвал в микрокосмоса на молекулите и как точно влияел на обекта. Но това не им е и трябвало. Монасите просто ползвали общите постулати на знанията, които им е преподавал Агапит, както ние днес ползваме например електричеството. Хората ползват ежедневно електрическия ток, независимо, че до сега никой не е разбрал какво представлява.

Например, у монаха Дамян, който се обучавал при Агапит, добре му се удавало да лекува хората, особено децата, помазвайки ги с елей.

— С какво? — попита Славик видимо недоразбрал.

— Елей.

— А какво е това?

— Елей е масло от маслиновото дърво. Християните например имат цял обред, така нареченото елеосвещение —

тайнство, което се извършва от седем свещеника, а ако няма такава възможност само от един над болния човек. Иначе , другото му име е маслосвет. Смисълът от това действие се изразява в това, над болния да се произнасят определени молитви и да се помаже със свещен елей. Така седем пъти.

— А защо именно седем свещеника, седем пъти? — попита Андрей.

— Това е свързано с духовната сила и силата на седемте Архангела, които се явяват посредници между Бога и хората. А по простичко казано седемте Бодхисатви... А самото използване на елея по този начин е много древен метод на лечение, тъй като в основата му стоят тези знания, за които ви разказах — възможността човек да влияе на околния свят чрез течността. Тъкмо затова се среща в много религии и ритуални обреди на народите по света.

— Да, — с въздишка произнесе Николай Андреевич, — хората лека по лека губят смисъла, оставяйки единствено външната форма.

— За съжаление е така, — произнесе Сенсей. — Някога хората знаели какво правят. А сега само имитират външната форма на тези знания. Ето, нека вземем едно от седемте християнски тайнства — Кръщението, което ознаменува приобщаването на човека към дадената религия. Днес този сложен тържествен обред, чието основно действие се изразява в — трикратно потапяне на човека в осветена вода, четене на молитви, помазване с елей и миро. Днес тези, които извършват този обред, не предполагат каква огромна сила се крие зад него. Дори самите вярващи недооценяват и не осъзнават до край истинското действие на тази обработена с молитви вода. — И правейки малка пауза добави: — А и самия обред на умиването на новородените, възникнал не в самото начало, а много по-късно, заедно с усъвършенстването на християнската обредност.

Произходът на кръщението води далече в древните дохристиянски култове. Такива водни обреди са се извършвали в много от религиите на древния свят, които на свой ред се основавали на вярванията на предците за „очистващите“

сили на водата. Но смисълът на самата практика Кръщене, която изначално е била дадена на хората, лежи още по-дълбоко, отвъд водния обред, който виждат хората.

— Интересно, интересно и какъв е смисъла? — побърза да попита Николай Андреевич, заинтригуван, също както и ние от темата на разговора.

— Истинският смисъл на обреда Кръщене се заключава в потапянето на човека в дълбините на неговото съзнание, чак до душата. Самата дума „кръщене“ на гръцки звучи „ваптисис“, което означава „потапяне“. Помните ли, сутринта споменах за практиката на потапяне при йогите, която наричат „Пранаяма“. За съвременния поглед това са две различни практики, между които хората със своите амбиции са създали цяла пропаст. В действителност и Кръщенето и Пранаяма и още цял ред други практики и обреди, свързани с водата — са само далечни отгласи на истинските знания и древните практики, адаптирани от самите хора, с цел използването сред широките маси. В основата на изначалните знания лежали практики, които изменяли състоянието на съзнанието у човека и го извеждали на определена честота, благодарение, на която той растял духовно и достигал Бог като зряло създание. Тоест, благодарение на тези практики той опознавал истинската реалност. Знаел какво прави и къде отива.

Някога, много отдавна практиката на „Потапянето“ се давала на хората и била предназначена за тези, които се намирали на определен етап от своето духовно развитие. С нейна помощ човек влизал в изменено състояние на съзнанието и получавал възможността да достигне най-тайните кътчета на своите дълбини, където можел да се съедини с Бога. Естествено, там нямало място за никакво Животинско начало, тъй като това било свързано със същността на Душата. И тази практика действително давала тайно знание, което не е възможно да бъде изразено с думи, защото се придобива от Божията частица — всезнаещата Душа.

— Да, много ценна информация сме разпилели през времената, — тъжно отбеляза Николай Андреевич. — Често, без

да разбираме какво правим, защо го правим? Приписваме всичко на традициите, успокоявайки се, че така е прието, така било в древността, видите ли, отдаваме почит на обичаите на нашите предци.

Сенсей се усмихна и произнесе:

— Е, ако се замислим, по-добре така, отколкото пълно забвение, тъй като рано или късно ще се намерят хора, които ще достигнат до същността.

— До скоро, някак не обръщах внимание на тези моменти, — отново проговори Николай Андреевич. — А сега, след разказа за Кръщението си спомних един разговор с един свой отдавнашен пациент. Може да се каже фанатично вярващ и възприемащ буквално всяка дума на Църквата. Та той в една от нашите беседи сподели идеологията на обреда Кръщение при християните. Аз също съм кръстен, вярно през детството си, но такова нещо чух за първи път през живота си. Според него, само кръстеният и никой друг, се очиства от първородния грях, свързан с раждането на човека. Че само след кръщението човек ставал член на Църквата, приобщавайки се към нейните блага, които се явяват живота Вечен. Все едно до Кръщението човека носи на себе си дяволския печат, тоест не е отделен от сатанинското. А след това тайнство сатаната бива изпъждан от неговото сърце и оставал завинаги във външното. И благодарение на Кръщението човек може да се освободи от всички грехове и в бъдеще да не попада в тях. Нима е възможно такова нещо?

— Разбира се, че не. Кръщението, безусловно има сила. Но за обикновения човек е просто тласък към духовното пробуждане. Това не го освобождава от Животинската същност, която в християнството наричат „сатана“. Човек се намира в тялото на Животинското начало. Човешкия разум — това е разумът на Животинското начало и това не може да бъде изхвърлено навън или да се избавиш изцяло от него. Все едно пътуващия в кола човек, да се опитва да се убеди, че не се вози в нея, а лети във въздуха.

Дори Бодхисатвите се раждат в човешко тяло и са подложени на изпитанията на Животинското и всички човешки

изкушения. Да вземем например Иисус, Сина Божий, който бил роден в човешко тяло. И той не успял да избегне тази участ. Четиридесет дена той се борил със „сатаната“ или казано другояче, преминал своя личен Армагедон. Подчинил на своята Духовна Същност разума на Животинското, „завързвайки“ го на „верига“. И то от време на време „лаело“, а после от време на време „скимтяло“, давайки да се знае, че е там. Защото макар да е бил Велика Душа, Иисус все пак се намирал в материално тяло. И никъде не можеш се дяна от това. Такъв е Законът. Такава е човешката природа.

Тук Костик произнесе с усмивка:

— А пък аз помня, когато ме кръстиха в четвърти клас. Отчето нещо ни питаше, а ние му отговаряхме в хор. После каза да се обърнем на запад и да се изплюем с все сила на сатаната. Това го помня много добре, защото събрах всички свои слюнки и така се постарах...

Ние се засмяхме, а Сенсей проговори:

— Вие сте минавали единия от обредите в Кръщението — забрана за нечистите духове и отричане от сатаната.

— Не всичко разбирам, — усмихна се Костик, подражавайки в разсъжденията на Николай Андреевич. — Но за какво е трябвало да плюем?

— Смята се, че с тази плюнка християнина показва, че не се страхува от сатаната и неговите интриги, тъй като Бог му дава необходимата защита, — поясни Сенсей. — Като цяло така се изразява презрението към него.

— Ама че култура, това е направо като през средновековието, — поясни Костик.

— Културата няма нищо общо. Та нали хората не се променят. Каквито са били, такива са и останали.

— А защо се обръщахме на запад?

— Просто западът в православието винаги е бил свързван със силите, които се противопоставят на Бога. Когато в този обред човек се обръща на запад, то църковните служители смятат, че кръстения се отрича от сатаната и му го заявява право в „лицето“. А след това се обръща към олтара на изток. Смята се, че тази страна свързва човека с Господ.

— Е, ако вземем предвид, че там някъде се намира и Шамбала, то в нещо наистина са били прави, — отбеляза Володя и след малко допълни: — И за Запада, също.

— Помня още как свещеника четеше своите молитви на църковнославянски език, — спомни си Костик. — И половината думи бяха непонятни. После ни пръска с вода и ни маза с нещо. А! Още и кичур коса отряза от всеки, а ние го загъвахме във восък и го пускахме във водата. И за какво са всички тези сложнотии?

— Когато пораснеш, ще разбереш, — вметна Виктор.

Сенсей тъжно се усмихна и произнесе:

— Ето виждате ли, за някои тези обреди са просто шоу, а за други — възможност да преосмислят живота си.

След тези думи Костик притихна, а Николай Андреевич, възползвайки се от момента, отново се обърна към Сенсей, припомняйки беседата със своя пациент.

— В разговора ми с този човек чух и това, че само кръстеният човек попадал в рая, а некръстеният нямало да попадне там за нищо на света. Че на некръстеният не действала благодатта на другите тайнства. Все едно за него не може нито да се молиш, нито да го споменаваш, и приживе и след смъртта му. Дори не може да бъде опяван. А след като бъде кръстен, всичко това е позволено. Излиза, че некръстеният човек изобщо не съществува за Църквата?

Сенсей внимателно изслуша Николай Андреевич, а след това меко произнесе:

— Е, да... за Църквата на дадената религия той може и да не съществува, но за Бога всички хора са Негови чада! От осмия ден на своето раждане, веднага след като душата влезе в тялото, човек става Негово „дете“, човече с малка буква. А ще успее ли да стане Човек с главна буква и да достигне Бога като зряло създание — това вече зависи от самия него, от неговата воля и избор.

— Човешката душа влиза в тялото на осмия ден? — попита Руслан.

— Да.

— А до тогава, кое всъщност е самото дете?

— Просто жив организъм, като всяко друго зверче, — отговори Сенсей. — И отново се сблъскваме в този въпрос с това, че знанията са изгубени, останали са само традиции от незнайни времена. Например в Русия и до ден-днешен се е запазил отзвука от знанията за това, че душата идва на осмия ден след раждането. Там често избирали името на детето в зависимост от това кой светия бил почитан на осмия ден след раждането му. По-рано се празнувал не рождения ден, а именния ден на светеца, в чиято чест са го кръстили, за да не расте неговата горделивост и да помни за какво идва на този свят и чие име носи... А самата традиция да се дава име на осмия ден след раждането датира още от дълбока древност...

— Получава се, че днес празнуваме раждането на своето Животинско начало?! — направи откритие за себе си Женя. — А аз се чудех защо на своя рожден ден хората така се наплюскват и напиват, направо като прасета, чак до откат! На всичко отгоре и подаръци искат, че да са и по-големи и по-скъпи. Ето къде се криела цялата наша свинска същност!

Всички се разсмяха.

— Не, това глезене трябва да се прекъсне, — продължи да разсъждава момъка. — Край, Стасе, на следващия ти рожден ден идвам седмица по-късно, без всякакви подаръци, само с една свещичка. Тъй като моите подаръци само вредят на душата ти и хранят ли не хранят твоето Животинско начало, пробуждайки с всяка изминала година все по-голям свински апетит...

Стас не закъсня със своя отговор, предлагайки още по-рационално предложение, на което неговия приятел отговори с виц. И цялата компания се натръшка от смях от техните клоунади. По-късно, когато всички се успокоиха, Николай Андреевич продължи своите размишления на глас.

— Да, където и да се обърнеш, само формалности, а не знания. Ето до какъв „прогрес“ я докарахме... Не, разбирам, че психологически, обреда на самото Кръщене ако се извършва при възрастния човек, му помага да придобие увереност в своите сили, да се самоутвърди, поне по този начин да се предпази от своите страхове, да се настрои на вълната на

доброто, да започне да живее в съответствие с нравствените общочовешки критерии. Всичко това го разбирам. Но защо трябва така категорично да се разграничават кръстените и некръстените хора? А ако човек например се е родил в семейство, където родителите принадлежат на друга вяра? По този начин със своите категорични ограничения натикват човека във вътрешен конфликт.

— Какво искаш? Религиозните дейци също са хора... Народа е казал следното, не можеш да попаднеш в рая на една религия, ако преди това не си попаднал в ада на всички останали.

— М-да-а, — произнесе провлачено Николай Андреевич, — това се казва — всички искат да се хранят.

— Точно, — каза Володя. — Всеки иска да вкара чуждите овни в своето стадо.

Колектива се засмя, а Сенсей промълви:

— Ако говорим сериозно, то независимо от целия този религиозен каламбур, всички тези водни обреди са много важни за обикновения човек, тъй като пораждат в него тласък за първа крачка към Бога. Всички тези обреди със своята показност и непонятност въвеждат човек в своеобразно състояние на транс. При това в транс изпада както човека, който провежда обреда, така и тези, които участват в него. И ако мислите на всички присъстващи действително са насочени към Бога, а не към обмислянето на някакви си свои материалистични проблеми, това поражда духовна сила, която всеки един от участниците получава във вид на вътрешен тласък на своя агатодемон. За обикновените хора това е великолепно! И поне така, те разбират, че в света съществува не само материалното битие и не се появяват на този свят, за да станат доживотен роб на своето Его.

Тоест, посредством обреда, човек придобива надежда, която служи като тласък за неговата вяра. А основното тайнство се осъществява чрез нея. Разбирате ли в какво е цялата работа? Ако духовният човек има достатъчно воля и вяра да измени своето състояние на съзнанието и да работи с духовните практики, то обикновения човек няма дори елементар-

на вяра в своите сили, на него му е нужно зрелище, масовост, да се откъсне поне за пет минутки от материалното си битие и да се убеди, че съществуват много по-висши ценности.

— А защо за пет минути? — попита Руслан.

— Защото след всички тези впечатления той ще се прибере у дома, а там ще го залеят проблемите от материално естество. Неговото съзнание се връща в обичайното си русло. Не му достига сила и воля да се промени в по-добра, духовна посока и за това прехвърля всички свои вътрешни проблеми на външните обстоятелства.

— Излиза, че хората не се впечатляват от чистото знание?! — направи своя неочакван извод Николай Андреевич.

— Точно така, колкото и да звучи парадоксално, — съгласи се с него Сенсей. — Чистото знание не впечатлява хората, тъй като заради неговата простота им е трудно да го разберат. Тук няма визуални шоута, ярки впечатления и емоционално стресови преживявания. Кое е това, което хората искат най-много? Хляб и зрелища. Защото това съответства на оценката за смисъла на живота при повечето от тях.

Хората сами си усложняват живота. И това се отнася не само за обикновените хора, живеещи със своите битови проблеми. Например има такива индивиди, които опитвайки се да следват духовното, правят своите първи стъпки и получават първичните знания. Но вместо да се заемат със сериозна работа над себе си, да използват тези знания на практика и да продължат нататък, те изразходват години в разглеждането на тяхната външна форма, придавайки значимост, че ги притежават.

— Как така? — не успя да разбере Юра.

— Това е същото, както например човек да притежава шоколад и вместо просто да го изяде, той първо отива в Америка и там се учи пет години да отваря външната му обвивка. После отива в Япония и се учи пет години да отваря фолиото. След това отива на Север при чукчите и се учи пет години как се отхапва. После отделя по още пет години на обучение във Франция и Англия как да оцени вкусовите му качества. И накрая се прибира вкъщи, сяда, изяжда шоколада за пет

минути и разбира, че това не е съвсем същото, което е очаквал, и на което се обучавал толкова години и с такава помпозност. Как така — седнал, изял го за пет минути и толкоз? Нима са били нужни толкова много години, за да достигне до този простичък резултат? Тази реакция е естествена, той в същност е тъпчел на едно и също място. А за да се усвоят знанията не е нужно да се пътува на далече. Достатъчно е само да погледнеш вътре в себе си и да разбереш какво си, кой си и какво реално искаш в този живот.

Сенсей замълча, побутвайки с една пръчица падналия на страни от огъня въглен. Отново настана тишина.

— Исках още да те попитам, — заговори Николай Андреевич — относно Светия Дух. Както разбрах по разказите на моя пациент, обреда Кръщене се основава на спускането на Светия Дух в човешката душа. Например, при освещаване на водата свещеника моли водата в купела да се напълни със сила от Светия Дух. При помазването с елей, Той също се споменава. А при миропомазването на части от тялото свещеника извършвайки тези действия, произнася през цялото време: „Печата от дара на Светия Дух“. Освен това всяка част от тялото символизира нещо. Например, лицето, за да се осветят мислите, краката — за да върви по Христовия път, ръцете — за да извършва богоугодни дела. Това също ли е традиция или в това има някакъв смисъл?

— Ти сам отговори частично на този въпрос. Естествено, че тук присъства и символизма, но и тайнството на Светия Дух също го има. Защото този, който се обръща с вяра, на него му се въздава. А въобще само чрез Светия Дух човек може да опознае Бога. Тъй като той е неговия пръв помощник и посредник между хората и Бога. Той е множествен в своите проявления, но Същността Му е една. На човек му е много трудно да осъзнае какво всъщност представлява Светия Дух. Но нито една религия, нито едно тайнство, което пробужда в човека Любовта и Вярата в Бога, не минава без разкриването на Светия Дух. Защото той за хората е Божията сила, Неговия Слух и Глас. — След малка пауза, Сенсей отново се върна към темата за Агапит. — Между другото

отново се отклонихме от разказа за Агапит и неговите ученици. И така, Дамиан лекувал хората с молитва, помазвайки болните с елей. А например един друг ученик на Агапит — Алипий вместо елей използвал бои. Той бил иконописец. Още когато бил юноша, Алипий помагал на гърците да изрисуват Успенския събор в Печьорския манастир. А след това и сам започнал да рисува икони. Агапит го научил как с помощта на молитвите и боите могат да се лекуват кожни заболявания при хората, като на пример гнойните рани.

— И как е възможно да се лекуват с помощта на бои? — попита с изумление Костик.

— Е, как? Нали боята има течна основа. Това са същите тези масла, които се смесват с пигмента. Плюс това, самия пигмент притежава допълнителни лечебни свойства, което усилва общия оздравителен ефект. По рано са се използвали естествени пигменти, а не както днешната химия. Някои пигменти имат добри антибактериални свойства, например пигмента за синия цвят индикан получаван от растението индиго. Освен това, в онези времена често са се използвали червения и жълтия цвят, които благодарение на своите компоненти от растителен и животински произход, притежавали антисептични, противовъзпалителни и оздравителни свойства.

— Излиза, че Алипий съчетал занаята на художника с този на лекаря? — произнесе Николай Андреевич.

— Съвършено вярно, за да носи на хората максимална полза, — произнесе Сенсей. — Между другото, Агапит разкрил не малко тайни на Алипий, свързани с неговата основна професия. Той му разказал за съчетаването на цветовите гами и влиянието им върху човешката психика, разказал му и относно системата за изобразяване на пространствените и времеви съотношения...

— Не разбрах, — произнесе с удивление Николай Андреевич. — Да не би, още през единадесети век подобни знания за тънкостите на психологията на цветовъзприятието и системата за изобразяване на пространствените и времеви съотношения били предадени на Алипий от Агапит?

— Мисля, че Алипий също би се удивил, ако бе разбрал, че тези простички истини ще бъдат използвани от науката едва след хиляда години, — с усмивка произнесе Сенсей. — Но цялото това цветовъзприятие не е толкова важно. Главното е на какво Агапит отделил особено внимание, а това било, как да се създаде невидим ефект от даденото изображение. Тъй като Агапит твърдял, че иконата не трябва да идеализира образа, за да не създава от дадения образ идол за сляпо човешко поклонение, а трябвало да бъде одухотворена. Главното не било как и на какво се рисувал образа, дали на парче дърво или на стената, а в какво състояние на духа пребивавал художникът, който го е рисувал. Защото пребивавайки в особено състояние на съзнанието, когато човек максимално се абстрахира от своето Животинско и проява своето Духовно начало, иконата се зарежда с особена сила. Тя е способна да въведе съзерцаващият я в особено състояние на съзнанието, да възбуди усещания за реалното присъствие на божественото, да породи в човека духовен изблик, или както казват днес, да се „зареди“. И колкото са по-чисти стремежите и помислите на художника към Бога, толкова по-силно ще се усеща дадения ефект, който благодарение на своя положителен заряд е способен духовно да преобрази човека, какво остава за неговото физическо здраве. Защото физическото здраве зависи на първо място от духовното здраве. Освен това, подобен изблик породен от силната Вяра на художника ще присъства стабилно в даденото произведение в продължение на хилядолетия.

— Хилядолетия? А защо се случва така? — попита Татяна.

— Защото за истинската духовна сила не съществуват нито времето, нито пространството.

— А това само за иконите ли е валидно? — попита Костя.

— Това е валидно за кое да е художествено произведение. Работата не е в дървената дъска покрита с бои, както казвал Агапит, не е в платното, в камъка или хартията, а в тази вътрешна сила, с която се зарежда даденото произведение.

— Да, действително невероятен ефект, — произнесе Николай Андреевич. — Някога имах честта да посетя Ер-

митажа в Ленинград. Там е представена богата колекция от паметници на древноизточната, древноегипетската, азиатска антични култури и много други интересни неща, а също така и на руската култура от VIII до XIX век. Само какви картини има!

Сенсей кимна в знак на съгласие.

— Ако си забелязал, там пред някой картини хората стоят и им се любуват с часове, макар и самата картина да не представлява нищо особено. А пред други картини, които може и да са истински шедьоври в техническо отношение, почти никой не се задържа. Защото картината притежава памет и художника работейки влага в нея своите чувства, емоции и мисли. А човека, който я гледа чувства това интуитивно.

— А човешката снимка притежава ли този ефект? — попита Стас.

— Безусловно. Дори нещо повече, снимката съхранява постоянна връзка с обекта, тоест самия човек. По нея може лесно да се определи, дали човекът е жив, къде се намира в дадения момент, а също така и неговото емоционално състояние. Посредством снимката, може пряко да се влияе на неговата психоемоционална сфера, физическо здраве и т.н. Дори при многократно тиражиране на дадено изображение тази връзка с живия обект не се прекъсва, за разлика от картината. Дори когато се преснима, заложената в нея информация се съхранява в своя изначален вид и е невъзможно да бъде променена или да и бъде повлияно някак, защото дадената информация в нея е постоянна.

— Разбирам, значи хората зареждат картината със своята вяра, — отбеляза Николай Андреевич.

— Точно така. Вътрешната вяра означава много. Ето, да се върнем към темата за Агапит. Той действително творил чудеса в лечението на болните. И това до голяма степен било свързано с вътрешната вяра на хората, които идвали при него със своите положителни стремежи. Вярващите бързо изправял на крака, колкото и да било тежко тяхното заболяване. А тези, които идвали при него озлобени, без вяра в душата си, а такива за щастие е имало много малко, не се

наемал да лекува, дори тяхното заболяване да било лесно лечимо. Вярата — това не е просто дума. Дори самият Иисус, завръщайки се в своята родина „...не извършил там много чудеса, поради тяхното неверие“...

— Внушение? — попита Николай Андреевич, размишлявайки на глас и свивайки рамене добави: — Но само с внушение заболяването не е възможно да бъде излекувано, това е факт.

— Внушението няма нищо общо с това, — възрази Сенсей. — Агапит, Иисус не са лекували такива хора, не защото не можели да се справят с тяхната болест. Цялата работа е във вярата. Ако човека е отворен за светлината, той я възприема. А ако е затворен, тоест в него няма вяра, — все едно човек да влезе в ковчега, да затвори плътно капака и в пълна тъмнина да чака някой да го излекува със слънчева светлина. Естествено, че тези негови очаквания ще бъдат напразни. Та нали човешкия мозък работи като компютър. А вярата — това е определена програма. Ако в човека няма вяра - това е все едно в компютъра да отсъства съответната програма. Ако е инсталирана в компютъра, може да бъде ползвана активно и да се достигне съответния резултат. Абсолютно разбираемо е, че не може да се работи пълноценно, преди да се инсталира нужната програма.

В какво се крие феномена на успешното лечение, което практикувал Агапит? Той лекувал травми не само с помощта на ръцете си, така наречената хиропрактика, или с помощта на словото. Често той просто давал на болния да изяде нещо от неговата трапеза или просто да пие вода. А храната непременно била зареждана с неговите молитви. След това, на човека му олеквало и той действително оздравявал. Защо се случвало така? Защото Агапит лекувал със своята истинна вяра. А това е велика, реална сила! Истинната вяра — това въобще не е фанатизъм, достигащ до абсурд, това не е „тупане в гърдите“ в спорове и демагогстване. Истинната вяра, това е степента на чистота на твоята лична духовна сила. А Агапит е имал огромна духовна сила. И със своята благословия върху храната или водата във вид молитви,

Агапит реално ги е зареждал с нужната програма с помощта на своята лична духовна сила. След това тази течност постъпвала в организма на болния, където взаимодействала с неговата течност, тоест реално се случвало презареждането на нова програма, която се активирала с помощта на вярата на самия човек.

Между другото, Агапит винаги се молил преди хранене, благославяйки своята храна. Учил и другите на това. Хранел се основно с растителна храна. Дори зареденатa с молитви горчива тревичка се превръщала в сладко лекарство за болния.

— И ако погледнем на това в преносен смисъл, — с лека нотка на скептицизъм произнесе Костик, — за едното оздравяване ще гълташ всичко, което ти дадат, било то и най-горчивото сред горчивите.

— Защо в преносен смисъл? — с искрено недоумение проговори Сенсей. — В пряк.

Костик недоверчиво погледна Сенсей. После зае замислена поза, опитвайки се да проумее казаното от него. По време на това „велико цезарско“ размишление, както обичаше да се изразява той, погледът му падна върху сухите клони стоящи до него, които събрахме още през деня за вечерния огън. Сред полепналите по тях тревички имаше и стръкче пелин. След като го забеляза Костик се оживи, очевидно от дошлото му на ум „доказателство за противното“.

— Как да разбера в пряк смисъл? — със съмнение проговори той. — А ако това например е пелин? — и кимна към клончето. — Той е горчив, та горчив! Чисто и просто неприятен на мирис и вкус бурен! Как е възможно да бъде сладък на вкус?

Сенсей погледна Костик, весело примижавайки и каза:

— Дай го насам.

Костик внимателно взе клончето с два пръста и го подаде на Сенсей, след което изтръска ръката си. А Женя забелязвайки неговите предпазливи жестове не пропусна да се заяде, гризейки едно сухарче.

— Е-е-е, братко, тука още не е изяснено, кой от двама ви

е неприятно миришещ плевел!

Всички се засмяха, а Сенсей, грижливо пое растението и внимателно го изтръска. След това го сложи върху дланта си и ласкаво го погали като живо същество.

— Какъв ти плевел? Това растение е лекарство. В него се съдържат и етерични масла и алкалоиди. Това е много ценен комплекс от вещества за медицината. А за вкуса му...

Сенсей загадъчно се усмихна. После отново започна да преминава с ръка по клончето и да шепти нещо много тихо. Нашата компания затаи дъх, настана пълна тишина. Дори Женя спря с хрупането на сухара. А аз въпреки, че бях много близо до Сенсей, никак не успях да разбера какво шепне. След това Сенсей замълча и поглеждайки Костик, му подаде клончето пелин.

— Ето опитай.

Костик инстинктивно протегна ръка, но решавайки, че това е някаква шега, рязко я отдръпна и проговори със смях:

— Да не съм болен, та да опитвам пелин!

Николай Андреевич с явен интерес стана от своето място и заобикаляйки седящите приятели се насочи към Сенсей. Минавайки покрай Костик той го потупа по рамото и произнесе под общия смях на компанията:

— Всички сме болни, Константин. Здрави хора няма. Просто има недиагностицирани... — докторът посегна към клончето. — Може ли?

— Да, моля, — с усмивка произнесе Сенсей.

Николай Андреевич взимайки клончето от ръцете на Сенсей отначало го помириса, после откъсвайки връхчето, внимателно го опита на вкус. А ние с нескрито любопитство следяхме неговите реакции. Но лицето на нашия психотерапевт си оставаше, както винаги, непроницаемо.

— Не разбирам, — проговори той и отново го опита, откъсвайки този път по голямо парченце от растението.

Неговото загадъчно „не разбирам“ още повече ни заинтригува и най-нетърпеливите, в това число и аз, подскочихме от местата си, събирайки се около него.

— Я дай насам, — делово протегна своята ръка Женя,

сдъвкайки бързо остатъка от сухара, — да опитам... Хъм, не може да бъде, сладко е като меласа.

След неговата „реклама“ ние започнахме смело да късаме от клонката и да опитваме. Аз също успях да си откъсна малко парченце от растението. Вкуса действително беше някак необикновен, тръпчиво-сладък. Костик все още не се осмеляваше да опита от „гощавката“ на Сенсей, макар съдейки по погледа му, да му се искаше много, но както се казва, горделивостта не му позволяваше. Виждайки нашия явен интерес, той добави с присъщия му сарказъм:

— Все едно гледам някакви маниаци. Да взема да ви събера малко зелени мухоморки, а?

— Тук не растат мухоморки, — комично произнесе Андрей, подавайки му последната „порция“. — На, опитай, действително е много сладък.

Костик демонстративно отвърна носа си. Но когато Андрей му заяви: „Е, както искаш“, с намерение да изяде последното стръкче от растението, Кости бързо промени решението си.

— Хей, дай го насам, лакомиьо!

Той със смях взе от Андрей остатъците от растението. После се прегърби и започна да ги разглежда, мирише и накрая ги опита.

— Е, как е? — Весело попита Сенсей, гледайки неговия сконфузен вид.

Костик се усмихна глупаво и разпери ръце:

— Какво да кажа? Както е казал Гьоте в моя случай: „Не мога да си служа с това, което не разбирам“.

— Сенсей, наистина, как успя да го направиш? — с явен интерес попита Виктор.

— Елементарно. Имаш ли вяра — ще стане. Няма нищо сложно. Вяра и чисти помисли — това е основната причина. А въздействието над течността в растението, това вече е чиста техника.

— А защо именно над течността? — хвана се за думата Николай Андреевич. — Тази вечер чувам това от теб не за първи път.

— Защото всяка водна среда има в своята молекулярна структура своеобразни килийки, нещо като мини компютри. Техните микроразмери притежават огромна памет. И в тях е заложена практически цялата информация за материята. Ако се въздейства на водната структура, започвайки от просто механично, химическо, електромагнитно въздействие и завършвайки... — Сенсей замълча, подбирайки своите думи, а после произнесе: — нека да го кажем по-ясно, завършвайки с енергията на мисълта, тогава е възможно преструктуриране на водната молекула в нужното съчетание. Тъй като водата съхранява паметта за всички вещества, който някога са пребивавали в нея, тя самата е пребивавала в тях или се е докосвала с тях посредством своите енергийни състояния.., например, дори такива прости, като електромагнитните колебания.

И ако отчетем, че водата е най-разпространеното вещество в природата, че има досег с всичко в този материален свят в една или друга форма, съхранявайки придобитата информация във всяка своя молекула и взаимодейства самата себе си, тогава си представете с какъв обем от информация разполага.

— Тоест това означава, че пелина може да стане не само сладък, но и да се превърне в нещо годно за ядене? — попита Руслан.

— Възможно е ако се знае молекулярната структура и енергетичното съдържание на „годното за ядене нещо“, — с усмивка отговори Сенсей.

— Дори и в буболечка?! — удиви се Руслан.

— Защо пък не? В нашия свят нищо живо не може да съществува без вода. На нашата планета водата влиза в състава на всички живи организми с процентно съдържание от общата маса от 45% до 98%, в това число и човешкия организъм, който е с 80% съдържание на вода. Водата — това е най-разпространеното вещество сред природата. Дори в огъня присъстват елементи от водата във вид на кислород и водород, които поддържат процеса на горене. Дори в камъка има течност.

— Дори в камъка? — удиви се Славик.

— Дори там. Всички камъни под голямо налягане отделят течност, дори и в малки количества, но отделят. И колкото парадоксално да звучи това в днешно време, дори в центъра на Земята, вътре в разтопеното ядро, където се намира друго такова с огромна плътност и маса също има течност.

Земята в действителност е живо същество, което също се състои в основата си от течности, имам предвид не само повърхностния слой, където 70% са океани, а 30% са различни вариации на материята включваща в себе си вода, но и вътрешната течност. Ние хората много приличаме по това на нея.

— Земята също ли има разум? — не можеше да изясни за себе си този въпрос Костик.

— Безусловно, и човек е свързан с него, защото този разум се намира в паметта на течната структура и в него се трупа информацията за всичко, в това число и за всеки от нас. Понеже по-голямата част от нашето тяло е съставено от течности, то всички данни за нас — започвайки от мислите, емоциите и завършвайки със здравето и матрицата на ДНК, се трупат в тази памет.

— И дълго ли се пазят?

— Дълго.

— Това означава, че може да се получи информация за когото и да било, когато и да било на тази планета — Наполеон, Чингис Хан... — размечта се Костик.

— Хъм, намери от кого да се интересуваш, — гризна го Андрей. — Има толкова по-интересни личности.

— Аз просто така, — побърза да се оправдае Костик и погледна Сенсей.

— Това е много по-сериозно, отколкото ти се струва, — отговори той. — И в цялото човечество само единици са тези, които притежават такива възможности.

— А има ли по-висш разум от този на Земята? — никак не мирясваше Костик.

— Разбира се. Съществуват много по-висши информационни структури, та чак до глобалната. Но всички те са под

контрола само на Един, Този, който наричаме Бог.

— А кои са тези хора, които могат да четат информацията от водата? — хитро попита Женя.

— Например истински светите хора. Как са творили „чудеса“? Със своята чиста вяра. За хората е нещо невероятно, а за тях е напълно нормално. Чистотата на помислите и вярата — ето кое е главното. В чудесата няма никакво чудо, тъй като това са само елементарни знания, в това число и науката за водата, която за щастие човечеството още не владее и на една стотна.

— А защо за щастие? — претенциозно попита Костик.

— Защото хората, притежавайки дадените знания, и динята ще превърнат в ядрена бомба. Нямаш ни най-малка представа каква сила е скрита във водата. Човекът притежаващ знания за нея, е способен само с една капка да разруши целия свят.

— Как така да го разруши? — не разбра Женя. — Това да не е все едно към капката вода да монтират кабел с ядрен бутон?

— Ядрената енергия в сравнение със силата на човешката мисъл е проста игра.

Женя взе своето канче с остатъците от чая, погледна Сенсей и амбициозно заяви, сияейки със своята холивудска усмивка:

— Добре де, всичко мога да разбера, но капка вода?!

Момъкът погледна с очакване към Сенсей, явно провокирайки го за поредната демонстрация.

На което Сенсей отговори:

— Добре, Тома Неверни. Иди и ми донеси едно канче море.

Женя отначало изостри своето внимание, а след това с комично изражение на лицето проговори:

— Канче море? В смисъл с морска вода ли?

— Нея същата, — произнесе Сенсей.

Женя лениво погледна към морето.

— Е не, то е ясно, че не ме мързи да върша всякакви неща, но такъв подвиг, да стана, да се разходя и на това отгоре да

влизам в мокротията, ще бъде прекалено. — И поглеждайки в канчето, предложи:

— Чая също може да свърши работа, предполагам?

— Хайде, хайде, — подкани го шеговито Сенсей. — Тези разходки са много полезни за твоя мозък.

Женя се изправи, независимо от нежеланието си и мърморейки като стар дядка, се насочи към морето. Николай Андреевич следейки с поглед момъка, произнесе:

— Не роптай, Женя. Истинска грехота е да не се разходиш в това време.

Вечерта действително беше великолепна. Морето беше тихо. Небето бе обсипано със звезди, а сред тях грееше ярката луна. Тишина и спокойствие, истинска благодат.

Загребвайки вода, Женя, без да бърза се насочи към нас, стараейки се да не разлее пълното канче с морска вода. Но видимо усещайки нашето внимание той ускори своята крачка, приближавайки Сенсей той му подаде канчето с поклон все едно бе келнер.

— Заповядайте, вашата поръчка. Това е подарък от фирма „Нептун“. Всяко стотно канче идва с бонуси — бактерии, чехълчета, микроби и екскременти от най-близкия град, при това абсолютно безплатно! Тоест Даром!!!

— Благодаря, — в същия шеговит тон отговори и Сенсей.

Докато приятелите се смееха, раздувайки темата, Сенсей постави пред себе си канчето, покри го с ръце и се съсредоточи. Но на тези негови действия почти никой не обърна внимание, тъй като Женя напълно влезе в ролята на комичния келнер и заразказва на компанията някакъв смешен виц, след който всички дружно се разсмяха. Аз също се засмях, но изведнъж почувствах дискомфорт, който започна вълнообразно да нараства. Дори не можех да разбера какво точно беше това. Призля ми, започна да ми се замайва главата. Почувствах слабост в тялото си, започнаха да ме болят костите. Първото, което дойде на ум бе — мисълта, че съм се натровила с някаква храна. Това бе напълно възможно, жега, слънце. Но повече ме смущаваше необикновеността на симптомите. Все едно не само се бях натровила, но и се бях

люляла до повръщане на някаква люлка. И най-важното, от дълбините на съзнанието ми започна да се надига някакъв необичаен страх. За миг ме обзе паника, от която исках да избягам, където ми видят очите, макар и да нямаше видими причини пораждащи тези чувства, най-малкото визуални такива.

Не мина и минута, когато Сенсей върна канчето на Женя, който продължаваше да забавлява народа със своите вицове.

— Ето, върви и я излей обратно в морето.

Женя погледна водата и попита, явно очаквайки да види там нещо повече:

— Това ли е всичко?! Да, винаги така се случва! Най-интересното минава покрай очите ми.

Руслан, който седеше недалеч от него, с любопитство изви шия, опитвайки се да надникне в канчето. А Женя тутакси реагира:

— Какво си навираш носа, чадо? В него не растат водорасли и не плуват бактерии с корема нагоре. — И захлупвайки шапката му до носа под акомпанимента на нашия смях, добави: — Така че можеш да палиш лампите, филма се отлага.

Похода на Женя към морето и връщането му с празното канче бе съпровождан с бурен смях. А на мен изобщо не ми беше до шеги. Страхът ми нарастваше. Всичките ми вътрешности започнаха да се бунтуват. Вече едвам успявах да се сдържам. Струваше ми се, че още един миг и ще припадна. Но в този момент задуха свеж морски вятър, който макар и мъничко, облекчи моето състояние. Зарадвах се и насочих лицето си срещу него, предполагайки наивно, че щом малко ми е олекнало, всичко ще се размине. Но не стана така.

Вятърът започна да се усилва. Морето зашумя. В светлината на лунната пътечка с ужас констатирах, че заформящите се вълни се издигаха все по-високо и по-високо с всяка изминала секунда. Момчетата притихнаха и започнаха да се озъртат.

Резките пориви на вятъра започнаха силно да опъват палатките ни. Всички празни торбички в миг излетяха и за-

почнаха да се вият във въздуха. Вятърът се усилваше с всяка секунда. Палатките едвам се крепяха на своите места. Струваше ми се, че все едно някой в своята ярост ще ги изтръгне от местата им с един замах, заедно с техните железни колчета. Новият порив на вятъра разпиля жарта на нашия огън, а салфетките лумнаха и полетяха към колите. Бушуващият огън като някакъв звяр се нахвърли към сухите тръстики, с жажда поглъщайки техните стъбла.

Всички скочихме от местата си от ужас. По-големите момчета заедно с Николай Андреевич започнаха да гасят горящите салфетки. Володя, Стас и Андрей започнаха да гасят разгорелият се огън. Ние с Татяна от страх грабнахме някакви вещи и започнахме да сновем напред-назад, без да знаем на къде. Целият ми дискомфорт отиде някъде на заден план от нахлулите страх и паника. Тогава за първи път в своя живот почувствах какво означава истински животински страх пред лицето на бушуващата стихия.

Вятърът стана толкова силен, че наоколо се чуваше само неговия рев и ужасяващия грохот на вълните. Случваше се нещо невъобразимо, водата ту се отдръпваше мощно навътре в морето, ту със страшна сила връхлиташе върху брега, завземайки все по-големи части от сушата. Под студената лунна светлина морето изглеждаше все едно ще кипне. Със своята бушуваща паст то бе готово да глътне всеки и всичко, което се изправяше на пътя му. Гигантските водни „езици“ със страшна сила приближаваха нашия лагер.

Николай Андреевич оправдавайки своето прозвище „Здравия разум“, хукна към колата опитвайки се да запали двигателя, викайки ни в движение:

— Хвърляйте всичко! Сега ще ни отнесе! После вече ще е късно!

Всички започнаха панически да тичат напред-назад. А пък аз направо изгубих ума и дума, краката ми се подкосиха от страх и станаха все едно от памук. И в това безобразно суетене видях Сенсей. Предполагах, че гаси пожара или се намира някъде около колите, но за мой шок и ужас, се оказа, че през цялото време си е седял на своето място, без дори

да помръдне, наблюдавайки паниката ни все едно гледаше в киното някакъв остро сюжетен филм.

Изведнъж към Сенсей дотича Женя. Опитвайки се да надвика дивия рев на урагана той произнесе:

— Сенсей! Ще отнесе палатките! Какво да правим? Трябва да се омитаме веднага! Водата ще ни...

На което Сенсей, за мое огромно удивление, а съдейки по лицето на Женя и за негово, извика в отговор:

— Донеси канче море!

— Какво?! — не разбра той, мислейки, че му се е причуло.

— Казвам, донеси едно канче море! — отново викна Сенсей.

Женя тотално шокиран го погледна, не вярвайки на ушите си.

— Как така канче море? Гледай какво става, морето направо ще ме помете, барабар с канчето... А и теб самия още съвсем малко и ще помете! Само погледни какви вълни се задават...

Вълните бяха действително огромни и с всяка секунда се приближаваха до мястото, където седеше Сенсей. Удряйки се в брега те с грохот изхвърляха своите пръски. Подхващани от вятъра, тези едри и студени капки, досущ като град се врязваха в нашите лица и дрехи. А Сенсей независимо, че целия беше вир-вода дори не помръдна да се обърне и да погледне огромните черни вълни. В отговор на неговата тирада той само се усмихна, подобно на доволен майстор от свършената работа. Момъкът разбра, че не ще го спечели със своята жалост, доводи или заплахи, а искрено произнесе:

— Мама мия!

И очевидно съпротивлявайки се отчаяно със своята логика, той започна интензивно да търси сред целия този хаос своето канче. Всички останали продължаваха да се лутат в паниката — кой бягаше да прибира някакви вещи, кой се суетеше около колите. А Женя започна да пита лутащите се дали не са виждали неговото канче, но те изглежда не можеха да разберат какво иска от тях. Когато Женя попита Стас за канчето, втория му се развика направо в ухото.

— Женя! Да не ти изби сачмата?! Какво канче?! Сега ще ни помете! — и без да го изпуска от ръце се обърна към Николай Андреевич. — Докторе, да вземем да го метнем в багажника? Мисля, че му избиха сачмите!

— Стига сте се занимавали с глупости! — гръмко се провикна „Здравият разум“. — Целият плаж се наводнява! Бързо влизайте в колата, докато все още можем...

Женя изскубвайки се от ръцете на Стас, на свой ред извика:

— На теб са ти...! Моите сачми са си на мястото. На Сенсей нещо са се разхлопали!

Думата „Сенсей“ подейства на Стас като студен душ. И вместо да побегне към колата, както каза Николай Андреевич, застина като полезно изкопаемо, и с невъобразимо удивление впери погледа си в него. Тогава случайно забелязах, че тъкмо аз държах в ръцете си това нещастно канче, заедно с една камара други неща. Все едно ме удари ток.

— Канчето е в мен, в мен! — развиках се аз хвърляйки останалите вещи и хуквайки към Женя.

Той взе канчето все едно щафетна пръчка на състезание и се хвърли към морето, което почти бе стигнало до Сенсей. Но морето изглежда не искаше да му дава своята вода. Една подир друга вълните го поваляха на земята, но Женя не загуби самообладание и бързо се изправи на крака загребвайки с канчето вода от отиващата си вълна, вярно заедно с пясък и всякаква друга ураганна мътилка. Но веднага след като гребна с канчето и хукна към Сенсей, видях как зад него в далечината, осветена от лунната пътека се задаваше гигантска вълна, неумолимо приближаваща се към нас. Исках да извикам към всички за наближаващата опасност, но гърлото моментално пресъхна. Вместо вик, от устата ми излезе някакво немощно скимтене и нечленоразделни звуци и безпомощен жест с ръката по посока към морето. Женя през това време вече беше стигнал Сенсей и му предаде канчето, целия трепереш дали от студ или от страх. Намирайки се в състояние на пълен смут отново погледнах към вълната. Тя уверено приближаваше към нас със своята разрушителна сила,

все едно беше озверял хищник стремящ се да погълне целия бряг. Очевидно и момчетата бяха забелязали тази плашеща черна сянка, защото неистово закрещяха нещо на Сенсей. Този сърцераздиращ вик отекваше в ушите ми заедно с падащите с гръм вълни. Беше ми страшно да си помисля какво предстоеше да се случи.

Сенсей взе спокойно канчето от Женя и без да обръща внимание на никого, постави своите ръце върху него, съсредоточавайки се буквално за няколко секунди. Тези секунди ми се сториха цяла вечност. Вълната стремително се приближаваше, а Сенсей не помръдваше. Другите продължаваха да викат нещо, стоейки до колите. В този момент забелязах, че моето неразположение започна подозрително бързо да изчезва. В това време Николай Андреевич, Виктор и Володя, видимо разбирайки, че не ги чуват, хукнаха към Сенсей. Но в този момент Сенсей отвори очи, подаде канчето на Женя и произнесе:

— Излей го в морето.

Когато Женя взе канчето, не му се наложи да прави дори и крачка, тъй като морето беше стигнало до краката му. Той просто безразлично плисна съдържанието в оттеглящата се вълна, наблюдавайки със страхопочитание наближаващата гигантска стена.

— Сенсей, трябва да бягаме, — дотича Стас, без да откъсва поглед от гигантската черна вълна.

Вместо Сенсей прозвуча обречения глас на Женя:

— Вече е късно, каквото и да правим, ще ни настигне.

Дотичалите момчета, очевидно чувайки думите на Женя, се спряха, осъзнавайки безизходната ситуация. И едва в този момент Сенсей обърна глава към морето. Но за разлика от другите, той не просто я гледаше, а се любуваше на тази страшна стихия.

В този момент почувствах, че всичко в мен си дойде на местата. Изчезна гаденето, виенето на свят, организма ми влезе в норма. Дори и страхът изчезна. В съзнанието ми се появи необичайна яснота. Почувствах се толкова добре, толкова въодушевено, все едно това бяха най-добрите мигове от

моя живот, макар реалната картина да говореше за противното. Дори вълната, вместо да предизвиква паника и ужас вече предизвикваше чувство на възхищение от невероятната картина на могъщата природа.

Вятърът започна бързо да утихва. Вълните ставаха все по-малки, и по-малки все едно някаква гигантска ютия премина върху разбушувалото се море, изглаждайки всички гънки. Огромната вълна малко преди да достигне брега, буквално на стотина метра, нарушавайки всички закони на физиката, започна стремително да се смалява и с ехото на слабия плясък се разля на брега. Водата с нежелание отстъпваше от сушата, връщайки се към обичайните си граници. Вятърът утихна, и морето отново застина в предишното си спокойно състояние.

Аз преместих поглед върху Сенсей и тогава схванах каква беше причината зад тази внезапна буря. Това изобщо не бе някаква природна аномалия, както твърдеше моя разум, намиращ се в паника. Това действително беше дело на човешка мисъл! И макар на заден план разумът ми да продължаваше със съпротивата относно тази догадка, нещо дълбоко в мен, знаещо за света много повече, отколкото моя материален мозък и ми даваше възможност да разбера истинската причина за случилото се. Просто бях поразена, от това колко могъща може да бъде Човешката воля, притежаваща знанията, пред която се прекланят дори и природните стихии! Какви огромни възможности е заложил Бог във всеки от нас! Нима е възможно да оценим този Негов дар в цялата си пълнота, избирайки живота на червей в тъмнината на собствения си егоизъм? Възможно ли е да разберем каква е Неговата истинска Любов към нас, ако освен себе си не забелязваме никой друг? Само позьорство, лъжа и живота минава. Червеят си остава червей. Както го има, така и вече го няма, дори не са нужни никакви стихии, живота и без тях ще го смачка под своята подметка.

Природата се успокои, но никой от нас не смееше да мръдне, явно силно потресени от преживяното. Луната все така осветяваше със студената си светлина крайбрежния

хаос, който остана след бурята. В тази нереална тишина неочаквано прозвуча гласа на Сенсей:

— Няма да е лошо да запалим едно огънче, за да се стоплим...

Тази простичка житейска фраза ни извади от вцепенението, в което се намирахме. Всички с удивление се обърнахме към него. А той сваляйки прогизналата си риза, започна да я изстисква от морската вода.

— Казвам, че няма да е никак лошо да запалим огън и да си стоплим кокалчетата, — повтори Сенсей, забелязвайки изумените ни лица.

Тази фраза окончателно ни съживи. По-големите момчета се размърдаха да търсят в оцелелите палатки фенерчета и тръгнаха да обикалят из района в търсене на сухи дърва, тъй като всичко, което бяхме насъбрали или беше изгоряло или мокро. Останалите се събраха около Сенсей, все едно това беше най-безопасното място в цялото крайбрежие.

— Може пък да минем и без огън? — внимателно попита Николай Андреевич. — Може да е по-безопасно да отидем в града? Изглежда над морето има буря и това бе някакъв порив от нея. Не е изключено да се повтори.

На което Сенсей добродушно отговори:

— Отпусни се докторе. Нека първо да си сварим топъл чай, да поизсъхнем малко, а после ще видим.

— Добре, както кажеш, — с нотка съмнение произнесе Николай Андреевич.

Всичките ни мокри дрехи моментално бяха закачени на въжетата от палатките. А ние, след като се преоблякохме в сухи дрехи, се настанихме на ново място по-далече от морето, греейки се на огъня и чакайки да кипне водата в чайника. Колкото и да бе странно, настроението ми, независимо от обстоятелствата бе отлично. Все едно се бях преродила и върху мен се бе спуснало вдъхновението, благодарение, на което душата ми направо пееше, беше ми толкова хубаво и спокойно.

Веднага, след като водата в чайника кипна, двете с Татяна заварихме ароматен чай от риган и маточина. Извадихме,

по настояване на доктора, от нашите оцелели хранителни запаси меда, с профилактична антипростудна цел и си сътворихме скромна вечеря с тази вкуснотия, по-точно е да се каже нощен пикник.

Когато първите глътки от ароматния чай започнаха да се разливат в организма, разпространявайки своята топлина, Николай Андреевич, след като вече се бе поотпуснал, проговори:

— Ето това се казва ураган! Каква стихия! Колко интересна може да бъде човешката психика в екстремални ситуации. Едно е теорията, а съвсем друго — практиката, при това собствената.

— Не думай, — усмихна се Сенсей. — Да разсъждава, — а не да действа.

— И най-главното е колко бързо се сменят човешките ценности, — продължаваше да говори възбудено психотерапевтът. — Когато търсиш и най-малкия шанс да спасиш себе си и околните, единственото ценно нещо става животът. Но в последните минути, когато опасността стана неизбежна... странно, неговата стойност се губи, ценното не е тялото! А това вътре... Просто поразително... яснота и пълен покой, такова необикновено чувство на яснота и разширено състояние на съзнанието...

Сенсей доволно се усмихна и прекъсна разказа на Николай Андреевич на най-интересното за мен място. Оказа се, че не само аз изпитвах такива привидно абсолютно несъвместими с екстремалната обстановка усещания.

— Докторе, остави намира самоанализа. Нека душата се насити на мига „тук и сега“.

Николай Андреевич внимателно го погледна и кимна одобрително, разбирайки това, което не бе произнесено на глас.

Известно време седяхме мълчешком, разтягайки удоволствието от канчето горещ чай. Аз продължавах да изпитвам тази необикновена вътрешна наслада на тишината. Наистина това потресаващо усещане на райски покой е възможно да бъде разбрано само тогава, когато постоиш малко в

самия „пъкъл“. Народът започна да се връща в нормалното си състояние на съзнанието и прекъснатата дискусия се възобнови.

— Е не, каква буря, какъв кошмар! — не можеше да се успокои Виктор.

И в този момент някак между другото, отпивайки от своя чай, Сенсей произнесе:

— И това беше само една капчица вода.

Групата не разбра веднага думите, които произнесе той. Първи „прозряха“, поглеждайки изумено към Сенсей Николай Андреевич и Володя. Малко по-късно загряха и останалите.

— Как така капка вода? — с недоумение произнесе Виктор. — Правилно ли разбрах, имаш предвид тази същата капка вода в канчето, за която спори Женя?

Сенсей доволно кимна. А Женя в това време едва не се задави с чая, опулвайки очи, опитвайки се в движение да разбере дали се шегува или не.

— Това е провокация, протестирам! — за всеки случай шеговито се подсигури Тома Неверни, когато цялата наша компания го погледна с недвусмислен поглед. — Това беше просто съвпадение, ураганът случайно ни връхлетя...

— Случайно? — усмихна се Сенсей, повдигайки с удивление своите вежди. — Няма проблем, мога да го повторя.

— НЕ! Недей! — изпревари думите на Женя Стас. — Сенсей, спокойно, аз саморъчно ще го убия.

И с тези думи се нахвърли върху Женя, шеговито хващайки го за гърлото и започвайки да го тресе. Женя комично започна да се дави и напипвайки с едната си ръка една салфетка взе да я размахва в знак на примирие.

— Край, край! Предавам се! Вярвам, вярвам...

— Внимавай в картинката, — „заплаши“ го Стас, след като го пусна.

Всички се засмяхме, а Женя разтъркващи своето гърло плахо попита Сенсей:

— Наистина ли това се случи само от едно канче с вода?

— Ето това бе края, — решително се изправи Стас, но

не успял да се нахвърли върху своя приятел, тъй като Женя духна като вятъра от своето място, отскачайки в страни той започна да се обяснява размахвайки ръце с успокояващи жестове.

— Не, не, аз нямах предвид това. Исках да кажа каква невероятна сила е това!

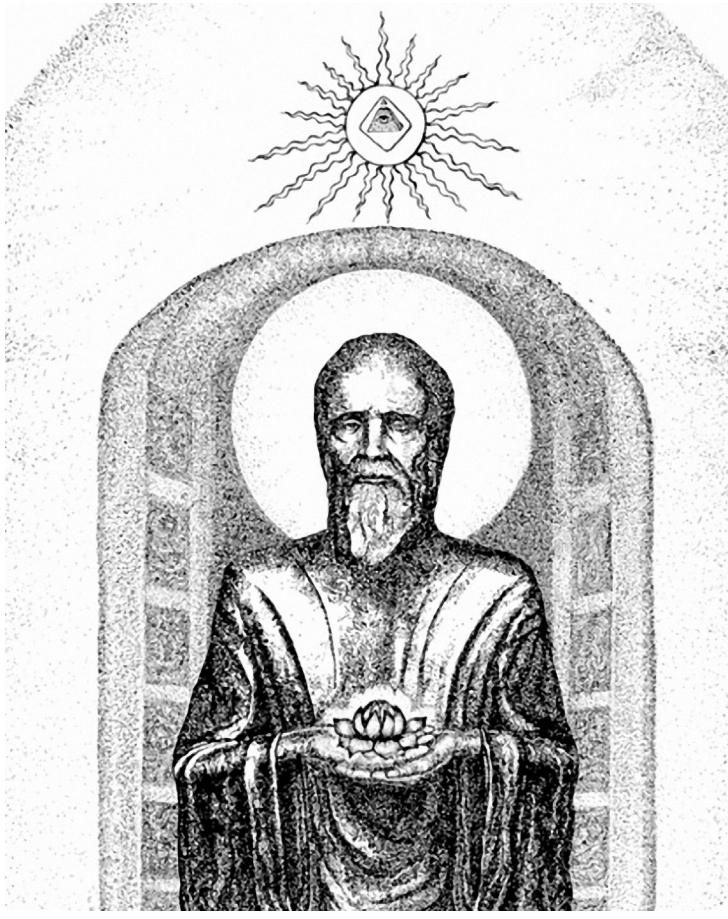
— Така и да бе казал... — отговори Стас, връщайки се на мястото си под акомпанимента на смеещата се дружина.

И когато порцията от шеги отмина Сенсей поясни:

— Човешката мисъл е способна на далеч по-грандиозни неща. Тя може да управлява както разрушителните процеси, така и съзидателните. Просто хората не притежават реалните знания за тази сила. А знанията няма да се дадат, до тогава, докато човек не се промени в по-добра посока. В противен случай ще е като всяко друго животно, зависещ от капризите на стихиите. Та нали Земята също е живо същество. И изпълненото с Животински инстинкти човечество тя просто няма да изтърпи. За нея проявата на масов човешки негативизъм — е като зеещa рана върху тялото, към която се притичат допълнителни сили подобно на левкоцитите в кръвта, способни да поглъщат бактериите и другите нееднородни тела. А после просто протича процес на прочистване и това е всичко... Човечеството, в своята цялост е същото, както всеки човек по отделно, със своите мисли, несъзнателно внася изменения в паметта на водата. А после извинете, но получаваме каквото сме си надробили.

— Значи водата е възможно да бъде програмирана, — направи своя извод Николай Андреевич. — И с тази програма може не само да се руши, но и да се гради?

— Абсолютно вярно. Това, което видяхте, това са просто дреболии. А сега си представете каква мощ притежавал Агапит, в който пребивавал самия Свети Дух, наречете тази Същност както искате — Гавриил, Ригден, Джабраил — той има много имена. Колко силна била неговата съзидателна мисъл, щом дори и след смъртта му, покрай неговите мощи продължават да оздравяват толкова хора, както физически, така и духовно, да не говорим за дните, когато се повишава

„Агапит“ Анастасия Нових

така нареченото фоново излъчване, — Сенсей с усмивка ме погледна, ползвайки моята не особено умела лексика.

Агапит още приживе бил посещаван от множество хора, при това без никакво значение от тяхната религиозна принадлежност. Заедно с християните идвали и мюсюлмани, и будисти и от други вероизповедания. Идвали при него не само, като към лечител, но и като към Мъдрец и Човек знаещ истинният път към Бога. За това поклонничество към него, мнозина от религиозните върхушки не го обичали. Той не карал хората да сменят своята вяра, както призовавали те, с единствената идея да разширят своята власт. Той говорил с истинните думи на Иисус, че Бог е Един и пътищата към него са много. И дори не се учудвам защо поклонничеството към този руски Мъдрец било напълно заличено от летописите. Та нали Агапит разказвал за истинното Учение, което носел Иисус, което в това време вече било трансформирано в религия. Разказвал за свободата на избора, за вечната душа.

Независимо от това, че Агапит лекувал хората, избавяйки ги от различните недъзи, както телесни, така и душевни, той също така ги наставлявал: **„Не трябва да вълнувате Господа с нищо друго, освен със спасението на душа своя. Не молете нито за тялото свое, нито за здраве, или пък за корема свой — всичко това е тлен празен, ненаситен в своите желания. Тъй като няма по-достойна молба, от молбата за спасението на душата своя“.** Мнозина, благодарение на Агапит, повярвали в Бога, тъй като той винаги бил пример за истинно служение на Бога със своята духовна чистота. Толкова бил силен в духа си, че нямало нищо невъзможно за него. Агапит неведнъж доказвал това със своите думи и дела.

Духовните хора били привличани от него, а кланящите се на златото — се бояли от него. Агапит учел хората да съхраняват чистотата на своите мисли. Тъй като всяка лоша мисъл пораждала съмнение. А в съмнението не вирее чистата вяра. Съмнението е способно да разруши всичко. Агапит винаги повтарял: **„Вярвайте, и ще ви се въздаде по вя-**

рата ваша. Всичко е много просто, но сложното е да се постигне. Цялата сложност е в простотата“.

Като пример за духовната му сила ще приведа един случай от неговия живот. При него в килията донесли тежко ранения, със счупени два крака война княз Изяслав-Ратимир. Всички смятали, че момъка вече е пътник. Но не минал и час, от това как воинът сам-самичък излязъл от килията съпровождан от Агапит. Този случай тогава поразил мнозина.

— Нали каза, че и двата му крака били счупени?! — изуми се Виктор. — Как е успял да ги заздрави толкова бързо?

— Много просто. Агапит му дал да изпие от своята отвара.

— Отвара?! — Николай Андреевич се удиви дори повече от Виктор. — Добре де, разбирам, че може да е било анестезия... Но да накара счупванията да зараснат? — Със съмнение произнесе докторът. — Сенсей извини ме, но каквито и да са билките, костта си остава кост. И не е възможно да зарасне толкова бързо.

— А какво общо имат тук билките? Билките са си билки. А костта — си е кост. Между другото, докторе, тя също се състои от вода, — подчерта с усмивка Сенсей.

— Нима е възможно да заздравее толкова бързо? — недоверчиво произнесе Николай Андреевич.

Сенсей се засмя на нещо и му отговори:

— С такава целебна сила, като тази на Агапит и с неговите знания за истинските свойства на водата, всяка кост може да заздравее много по-бързо, от колкото си мислиш.

— Нима? И как? — прояви своето любопитство Виктор.

През това време Славик реши да се настани по-удобно и счупи с крак лежащата под него полуобгоряла тръстика. Но не обърна внимание на това, а Сенсей забеляза това и го помоли:

— Я ми подай тази прекършена тръстика.

Славик първоначално не разбра какво го молиха. После започна да се озърта. И накрая намирайки тръстиката я взе и побърза да я даде на Сенсей.

— Ето например, да вземем тази обикновена тръстика. С

помощта на същата тази вода и силата на волята тя може не само да се възстанови, но и да се направи по-здрава от коя да е стомана...

Сенсей днес явно имаше добро настроение и разположение на духа към беседи и необикновени демонстрации. Тъй като толкова потресаващи мигове, които преживяхме днес, не бяхме имали никога.

Сенсей подаде на Женя своето канче и произнесе с усмивка:

— Я плисни малко море в канчето.

Всички се изпогледахме изплашено, а Женя въобще отскочи от него все едно от огън.

— Не, Сенсей, аз бях до тук. Моята ръка носи лош късмет, — каза той криейки ръцете си зад гърба, и моментално добави усмихвайки се нервно: — При това и двете! И въобще, още от детството си съм „инвалид“ с всички части от тялото.

— Хей, отпусни се, само се пошегувах, — смеейки се го успокои Сенсей. — Ще се разминем и с минерална вода.

Всички въздъхнахме с облекчение. Женя също направи вид, че се отпуска, макар да не изпускаше от поглед ръцете му. Сенсей наля в канчето минерална вода и го покри с ръце. От тези жестове всички неволно се напрегнахме, страхувайки се да не помръднем или да произнесем някоя дума. След този „пречистващ“ ураган, на първо място в нашите мисли, всички съмнения относно уменията на Сенсей се бяха изпарили. Тъкмо за това групата следеше действията му със затаен дъх.

Сенсей както обикновено се съсредоточи за няколко секунди. После окончателно прекърши стъблото на тръстиката на две половинки. След това потопи единия счупен край в канчето с водата, а след него и другия. И ги съедини в едно цяло здраво стъбло. За наше удивление стъблото възвърна естествената си форма. След това Сенсей наля в шепата си вода от канчето и навлажни цялата повърхност на стъблото и доволен от резултата на своите действия ни подаде тръстиката да тестваме нейната здравина.

Независимо от крехкия си вид и лекота, стъблото беше

станало здраво все едно бе стоманено. Момчетата отначало се опитваха внимателно да го счупят, но не успяха дори да го огънат. И това само ги разяри. Всеки вече се опитваше с все сили да счупи стъблото, но всички усилия бяха напразни. Какво само не правиха с тръстиката. Опитваха се да я счупят както с ръце, така и с крака, скачайки отгоре и. Удряха я в близкия дънер, от което издаваше звук все едно бе плътна пластмаса или някакъв особен метал. В края на краищата, Стас и Володя хванаха тръстиката за двата края все едно бе лост, а Женя с цялото си тегло увисна на нея. Отново безрезултатно. Опитвайки какви ли не чалъми всички се отчаяха в опитите си да я счупят и отново седнаха на своите места, ставайки за пореден път свидетели на абсолютно нелогичен факт. Само Женя, като същински Тома Неверни продължаваше с опитите, привличайки смеха на околните. Той приклекна до огъня продължавайки да се мъчи с тръстиката.

— Дяволска работа! — искрено произнесе той, гледайки неподатливата тръстика.

И в момента, в който произнесе тези думи, тръстиката се разпадна на две половинки, дори без да бъде прилагана каквато и да е сила. Всички замръзнаха. Женя се смути, гледайки ту двете половинки, ту Сенсей. Но Сенсей само се усмихна. Тогава Женя се осмели, взе една от половинките и с лекота я счупи на две.

— Упс, — виновно произнесе той, извивайки врат.

— Ето, това е, — заяви Сенсей с нотка ирония, — реален пример, как една лъжица катран е способна да развали цял казан с мед... Тъкмо за това Агапит учел хората на чисти мисли. Тъй като само една лоша мисъл може да развали всичко.

Изричайки това с нескрита усмивка, Сенсей продължи разказа за руският бодхи.

— Изобщо Агапит творял много чудеса. Между другото притежавал и невероятно чувство за хумор. Нерядко се шегувал с тези, в които явно доминирали човешките пороци. Един ден довели при него знатен търговец от Киев, който бил измъчван от недъг. Търговецът започнал да му обещава

всичко най-ценно, което притежавал, само и само да го избави от болестта. През цялото това време звънкал с две кесии пълни с жълтици, видите ли нищо не му се свидело. Жълтиците по това време били изключителен разкош. Представлявали златни монети, от едната страна, на които бил образа на Владимир Святославович, а от другата — родовия знак на Рюроковичи във вид на тризъбец с надпис, гласящ „Владимир, а това е неговото злато“. Тези монети били предмет на истинска гордост от страна на търговеца и признак за тесните му връзки с тези, които стояли във върха на управлението на Древноруската държава. Не всеки можел да се похвали тогава с такива ценности. Но когато идва болестта, всичко губи своя смисъл. Търговецът бил готов да даде и това, само и само да върне своето здраве.

Агапит излекувал търговеца. Но търговеца го обзела алчността, а от друга страна той бил обещал пред всички, че ще се отблагодари на Агапит. И решил търговецът да излъже Светеца, слагайки в кесиите вместо златните, евтини сребърни монети. Нали никой не бе видял какво има в кесиите. Така и сторил, слагайки и една златна монета, за да изчисти съвестта си. Зарадвал се той, че хем се излекувал, хем запазил своето съкровище. Отишъл със своята свита отново при Агапит да предаде обещаната отплата. Агапит само се усмихнал гледайки кесията в протегнатата му ръка и казал: „От никого не съм взимал отплата и от теб няма да взема. Но своята дума ще удържиш. Излез и раздай всичкото злато на нищите.“ Търговецът още повече се зарадвал и тръгнал да изпълнява заръката на Светеца. Но когато отворил кесията и започнал да вади монетите се оказало, че всички монети, освен една били златни.

Търговеца се разстроил, мислейки, че е объркал кесиите. Но заръката на Светеца, която дал пред своята свита той изпълнил. А след като се прибрал у дома изпаднал в ужас, тъй като всички негови съкровища били се превърнали в евтини сечени монети. И сред тази камара намерил една златна монета.

— Хм, оказва се, че такива търгаши е имало и в тези вре-

мена, — проговори Володя.

— Да, има предостатъчно от тях във всички времена, — с тъжна усмивка отговори Сенсей. — Алчността е най-любимия порок на Животинското в човека. При това не само сред миряните, но за съжаление и сред монасите. Дори по времето на Агапит, много от братята в манастира, където живеел, обичали златото много повече от Бога и използвали своя монашески чин, за да измолват пари от бедните...

По времето на Агапит, много от тях се страхували от него. Макар и Агапит да не осъждал никога никой. След неговата смърт, влюбените в златото тайничко си отдъхнали, тъй като вече го нямало Този, който не давал покой на тяхната Съвест. В последствие, описвайки живота в манастира те скрили много от истинните деяния на Агапит. Опитвайки се да издигнат своята собствена значимост, приписвайки неговите чудеса на себе си. По същия начин било скрито и Учението, което той излагал, говорейки с истинните думи на Иисус, защото то пречило на техните користни желания и стремежи към власт и богатства. А народната слава, с която се сдобил манастира благодарение на Агапит и неговите ученици, използвали за свое облагодетелстване, измисляйки все нови и нови начини за изкарване на пари и достигане на политически цели.

До голяма степен светостта на тези чудаци била не по-голяма от търгашите на пазара. — И въздъхвайки тежко, Сенсей произнесе: — Хората си остават хора, каквато и дреха да надянат на гърба си... А сред всички, които наричали светци, истински Свят бил Агапит, защото в него се намирал самият Свети Дух.

Възцари се мълчание.

— Кога е умрял Агапит? — попита Татяна.

— Октомври 1095 година.

— А Антоний? — попита Виктор.

— През 1073 година... Между другото, преди смъртта на Антоний се провел много интересен разговор между него и Агапит, свидетел, на който станал един млад послушник, който се грижел за Антоний. Именно той в последствие оти-

вайки в Атон, оставил там запис за това събитие в своите възпоминания. И така, когато Агапит влязъл при Антоний, той бълнувал, продължавайки да нашепва една и съща молитва, от която до послушника достигали само откъслечни думи. Агапит погледнал Антоний, усмихнал се и добавил към неговите думи: „...И те моля Господи единствено за спасението на душата своя, да бъде Твоята воля свята...“ При тези думи Антоний изтръпнал и отворил очи. Погледът му засиял, след като се срещнал с този на Агапит. Той започнал дрезгаво да повтаря: „Гавриил! Гавриил!“ И протегнал ръцете си към него. По бузите на стареца потекли сълзи. Агапит се приближил и го хванал за ръцете. А Антоний продумал: „Боже мой, Агапи, та това си ти! Как така не Те познах по-рано! Как съм можел да бъда толкова сляп в сиянието на Твоите лъчи?!“ Той започнал да мърмори нещо, все едно се боял да изрече всичко, което чувствал в своята душа. След това разказал за своето юношество и за стареца, който му дал тази молитва, за това, как цял живот Го чакал, а той, както се оказало бил до него. И неуспял да се срещне, вече му се налагало да се разделят. На което Агапит му отговорил: **„Ти цял живот бе до мен. Нима мислиш, че там ще те напусна? Ако цял живот си пребивавал в Любов към Бога, кой може да те отдели от истинния райски плод, който си сътворил със своето сърце и вяра. Вярата твоя никога не те напусна в миговете ти земни, умът ти не се поддаде на съблазните на тленното, а към доброто съвестта ти остана чиста. До сега си молил Бога единствено за спасението на душата своя, произнасяйки молитвите от нейните дълбини. Разтворил си своята душа за среща с Него, и Бог е разтворил Портите Свои пред теб. Наслади се на Божието благоговение. Истина ти казвам, приживе си придобил съкровище вечно – царството вечно Господне, където лично ще те изпратя“.**

Агапит и Антоний затворили очи. Докато Агапит със своите уста шепнел беззвучно молитвата, Антоний с блажена усмивка на уста направил своя последен дъх. И душата му

съпровождана от Светия Дух се отправила в райските поля, тъй като в този момент самият Архангел Гавриил се молил за него.

Сенсей се замисли, а после свивайки рамене произнесе:

— Макар да не разбирам, защо разделили цялото на части... Няма значение, — махна с ръка Сенсей. — На тях ще им се наложи да живеят с това. — След това излизайки от своите разсъждения, започна да разказва по нататък: — И така, когато умрял Антоний, по настояване на Агапит оставили тялото му в килията. При това докато бил жив Агапит, тялото на Антоний лежало все едно било живо, дори от него се носело необикновено благоухание...

След смъртта на Агапит се случило нещо още по-необичайно. Както споменах, още приживе имало достатъчно много хора, които завиждали на Агапит и неговата популярност сред народа. Когато Агапит предсказал деня на своята смърт...

— Предсказал деня на своята смърт? — с удивление попита Руслан. — Нима е възможно такова нещо?

— Разбира се, още повече за Агапит... Нали е бил Бодхисатва. За него смъртта не е била проблем, за разлика от обикновения човек, подложен на постоянни реинкарнации. Той бидейки бодхи е можел във всеки момент да излезе от тялото. Но според правилата за пребиваване сред хората, Бодхисатвата е длъжен да изживее до край дадения живот, бил той кратък или дълъг. А да се предвиди кога ще свърши Праната в тялото за него не било толкова сложно...

— А-а-а, — отговори Руслан.

— Когато Агапит предсказал деня на своята смърт, за този ден започнали да се готвят не само неговите ученици, попивайки последните му духовни наставления, но и неговите неприятели. Те решили след смъртта на Светеца да изнесат тялото от манастира и да го заровят някъде по-далече в някое затънтено място, за да не може никой и никога да го намери. Но не могли да реализират този план веднага, тъй като славата на Агапит, както смятали те, не увяхвала дори и след смъртта му, а точно обратното, преумножила се мно-

гократно. Започнало масово поклонничество към неговото тяло. Минали четири месеца, а тялото му стояло нетленно, все едно бил умрял предишния ден. Потокът от хора не секвал. Затова неговите неприятели, разяждани от ненавист и безгранична завист към Светеца, решили да откраднат тялото.

Подготвили се много щателно към събитието, изработвайки план и задействайки в него определени хора, двама, от които били монаси. В решаващия ден, 24 февруари, по нов стил, независимо от големия студ, техните хора цял ден клали огън и копали гроб в избраното затънтено място, не далеч от един дълбок ров. През нощта на 24 срещу 25 им се отдала възможност да реализират плана си. Но когато изпълнителите на това наистина варварско дело, свършвайки своята „черна работа“ се върнали на сутринта в манастира, заварили голямо вълнение. И това вълнение не било защото тялото на Агапит било изчезнало, както предполагали. Оказало се, че някой от братята открил тялото на Агапит не легнало, а седящо в своята килия в необичайна поза. Освен това, пред тялото се намирал пергамент с почерка на Агапит, на който бил акуратно написан странен текст, чието мастило било съвсем прясно.

Тези, които лично закопавали до съвсем неотдавна тялото на Светеца, се ужасили двойно повече. Били трима. При това двама от тях били същите тези монаси, които по заповед на висшето ръководство лично откраднали тялото на Агапит през нощта, хвърлили го в рова, закопали го и замаскирали мястото. Тъкмо с тях в него момент се случило следното. Единият виждайки седящия Агапит се побъркал. Втория завинаги загубил своя сън. През целия остатък от живота си не можел да мигне и усърдно се молил за прошка. Впоследствие този монах станал най-яростният последовател на Агапит и най-ревностният пазител на неговото тяло. Третият съучастник побързал да съобщи на тези, които го били наели да извърши този коварен план и заедно с поръчителите побързали да се върнат на мястото, където бил заровен трупа на Агапит. Отравяйки гроба те

се уверили, че бил празен. Около могилата нямало никакви други следи, освен техните. Тялото просто било изчезнало от гроба и по невероятен начин се появило в килията. След този случай никой не смеел да се докосне до тялото на Агапит.

— И какво било написано на листа? — попита Костик.

Сенсей се усмихна загадъчно и без да отговаря на неговия въпрос, произнесе:

— Между другото, този пергамент притежавал необикновена сила и до неговото „изземване“ дълго време бил използван тайно. Когато пергамента бил поставян зад икона, от нея започвало да сълзи миро и от това хората оздравявали по чуден начин. А когато...

— А защо са го използвали тайно? — прекъсна разказа със своя въпрос Руслан.

— Защото искали да скрият от хората надписа, който бил поставен от Агапит.

— А кой и защо „иззел“ това листче, — попита Стас.

— Това е друга история и не е свързано с дадената тема. Само ще кажа, че това временно „изземване“ на пергамента на Агапит от човешката среда било свързано с опасността от неговото окончателно унищожение, заради завистта и глупостта човешка.

— В крайна сметка, какво било написано на него? — продължи упорито да разпитва Костик.

— Истината, — отговори Сенсей и продължи своя разказ за необикновената духовна сила на пергамента на Агапит.

През това време в главата ми долетя, както казва Костик „гениална идея“. Би било страхотно да се нарисува портрет на Агапит (още повече моя чичо има познат, който е участвал във възстановяването на истинския облик на Светеца) и този пергамент да се сложи зад портрета, естествено ако успеем да го намерим. Тогава, сигурно, портретът ще придобие невероятна сила. А после да се остави в Лаврата. Тогава да бъде достъпен за всички, абсолютно всички! Колко хора тогава ще могат да се излекуват, да получат надежда и да укрепят своята вяра! Та нали аз самата наскоро минах през целия този

ужас и вътрешно объркване, когато живота виси на косъм, и човек няма сили нито да се спаси, нито да разбере защо изобщо е живял на този свят. Аз ли не мога да разбера този, който страда и търси в своя живот истинските ценности за своето духовно спасение. Болестта кара човек да се замисли за смъртта, а смъртта — за Бога. А когато търсиш Бога се срещаш с неочаквани хора и обстоятелства, които драстично променят съдбата ти, разкривайки абсолютно неизвестна страна от реалността.

Тези мисли толкова ме вдъхновиха, че започнах да мечтая, колко хубаво би било да осъществя тази идея. И ако с облика на Агапит нямаше никакви проблеми (чичо нямаше как да не помогне), то с пергамента на Агапит... И къде по широкия свят да го търсим, щом наистина е бил „иззет от човешката среда“? И тук, по време на моите бурни мисли Сенсей замълча и ме погледна концентрирано. А после някак добродушно произнесе:

— ***...Няма нищо невъзможно за жадуващата душа.***

Така и не разбрах тогава какво беше това. Дали отговори на моите мисли или пък завърши по този начин своя разказ, който за съжаление изпуснах заради своя размисъл. Но така или иначе, не посмях да го попитам пред всички какво точно е имал предвид. Още повече в този момент Николай Андреевич попита:

— Казват, че там в Печьорските пещери има някакъв особен микроклимат, затова мощите били нетленни. Това да не е някаква особеност на самата местност?

— Да, особено е, — подчерта със загадъчна интонация Сенсей. — Но работата е там, че далеч не всички мощи в тези пещери са били нетленни. Там имало много останки от разложени тела, както при най-обикновените покойници.

— А какво представляват мощите? — внезапно попита Руслан.

— Събуди се, най-накрая! — произнесе Женя.

Всички се засмяха, а Сенсей отговори със сериозен тон.

— В древноруския и славянския език „мощи“ означава-

ли кости, но по-рано имало две понятия „мощи“ и „тяло“. Например, за едни светци казвали, че „лежат техните мощи“, а за други, че „лежи тяхното тяло“. По-рано в древната Русь с „нетленни мощи“ наричали просто не разпадналите се кости. Имало е и случаи на естествена мумификация на тялото. Вече в наше време църквата започнала еднакво да нарича с думата „мощи“, както костите, така и мумифицираните тела на светците, както се казва, без да правят някаква особена разлика.

— И защо? — отново попита Руслан.

— Е как защо? Вземат, например и обявяват някое духовно лице, заемащо приживе висок пост в религиозната структура за светец след смъртта му. А той взел, че изгнил, независимо, че бил погребан в Лавърските пещери, както казваш притежаващи особен микроклимат, — обърна внимание на Николай Андреевич. — И няма как да върнат думите си назад, та нали вече провъзгласили пред народа нечия святост. Тъкмо за това се извъртали както могат, заглаждайки някои моменти в историята, за да не предизвикат смут в своето паство. Ето, например, както се случило с Теодосий.

— А кой е Теодосий? — не се спираше с въпросите Руслан.

— А какво се е случило? — включихме се и ние.

— Теодосий? Това е най-комичния случай в историята на прославените руски светци. Теодосий Печьорски е така наречения отец на руското монашество, — с насмешка проговори Сенсей. — Представят го за идеал на монашеско житие, а всички руски монаси биват причислявани, като негови деца. И днешните духовни пастири нямат вина в това лъжливо прославяне, тъй като се опират на дошлите до тяхното време „исторически документи“, които не са достоверни в много от нещата. Нямам предвид самите документи, а съдържащата се в тях информация. Корените на тази измама се таят доста по-дълбоко и водят в епохата на Агапит.

В онези времена мълвата за делата, чудесата и изцеленията на Агапит се разпространявала много бързо. Народната мълва постоянно твърдяла: както учел Агапит, както казвал

Агапит, както правел Агапит. Е, и на кого от тогавашните духовни пастири на „стадото“ това можело да се хареса, някакъв си прост монах, народа да тачи повече от неговата високодуховна персона? Така, че някои високопоставени лица още във времето, когато Агапит бил жив, изпитвали към него черна завист. А да предприемат каквото и да било срещу него се бояли. Тъй като дори и опитите им да отровят Светеца не се увенчали с успех. Това изобщо не му навредило. Така че неговата силна личност, народна слава, необикновената сила, която притежавал и свободомислие всявали ужас сред властимащите. Не им било по силите да го унищожат нито физически, нито морално и тогава решили да действат с други методи. Те решили в противовес на Агапит да издигнат свой кандидат за всенародно почитане и по възможност да го канонизират официално. Избора се спрял на вече починалия игумен Теодосий, който между другото далече не бил първия игумен на манастира и далеч не най-идеалната личност за кандидат светец. Очевидно неговия образ бил по-близо по дух на онези златолюбци, на които Агапит пречел да изкарват пари от името Божие.

За реализацията на своя замисъл спешно започнали да съставят „хроники“ и „житие“. И някъде в 1078 - 1088 години се появили текстовете на „Житието на преподобния Теодосий Печьорски“, където за реалния му живот нямало почти никаква информация, за това пък преписаните заслуги с лопата да ги ринеш. В същия период се появили и записите на Никон „Велики“, който по време на своето монашеството се наричал Иларион и в своето време бил отстранен от поста митрополит в Софийския събор заради своето златолюбие. Той също не можел да се примири със славата на Агапит. Покъсно в 1093 година тези записи били допълнени от игумен Йоан. И вече на тези основи започнали да пишат Патерик, а също така и „Повест за преходните години“ в 1113 година, тоест 18 години след смъртта на Агапит. Но дори „Повестта“ редактирали по-късно и неднократно внасяли поправки.

А през 1116 година игумена на Видубицкия манастир Силвестър старателно преработил текстовете на „летописа“.

Между другото, именно той интерпретирал споменатото за Андрей Първозвани. Там, където пишело, как Андрей Първозвани дошъл в тази земя да положи семето — теглото, което Христос му заръчал, Силвестър преработил материала и го написал от своя гледна точка, описвайки „теглото“ като кръст, а „семето“ като вяра. И тъй като именно неговите записи достигнали до потомците, се получава, че Андрей Първозвани пребивавайки в Киевските земи, издигнал на върха на планината кръст и благославяйки тази земя предрекъл, че на нея ще възсияе благодатта божия.

— До тези потомци дошла информацията както в онази детска игра „развален телефон“, — с усмивка произнесе Женя. — Вместо „семе“ — „племе“, вместо „тегло“ — „нашето потекло“.

— Нещо такова, — въздъхна Сенсей. — и така, в 1091 година в допълнение на всичко решили да изкопаят мощите на Теодосий и да ги поставят за поклонение в Успенския събор. Но когато в Далечните пещери, отворили килията на Теодосий, мястото, където бил погребан, се оказало, че мощите му били изгнили. А вече била обявена дата за тържественото пренасяне на мощите му в събора. За да покрият нещата спешно започнали да отварят други могили в пещерата. И отново, кой участвал в тази авантюра? Марк, за което покъсно го нарекли Гробокопачът, един помощник монах, и Нестор, по-късно наречен летописец, който бил поставен да оглавява тази „весела групичка“. Накрая, за тяхна радост, намерили добре запазено мумифицирано тяло на затворник, един от първите ученици на Агапит. И вече на следващия ден тържествено представили неговите останки за тези на Теодосий. Те дори не знаели чии са тези останки. А останките не били обикновени. Човекът, на когото някога принадлежали реално влязъл в Нирвана, или по християнски, — влязъл в рая, тъй като още приживе успял да победи смъртта и да излезе от кръга на реинкарнациите. Този монах се наричал Доброслав, или както по приятелски го наричал Агапит и неговите ученици — Добриня.

— Тези останки дали все още се пазят в събора?

Сенсей се усмихна.

— Не, разбира се. Справедливостта все пак възтържествувала. В 1240 година Добриня бил спасен от поругаването. По време на нападението на Кан Батия, неговите останки били иззети от Межаните и пренесени в много по-достойно място.

— Межаните? Кои са те? — попита Костик.

— Межане — това са хора, имащи достъп до Шамбала и общуващи непосредствено с Бодхисатвите на Шамбала.

— А думата „затворник“, как да я разбираме? — на свои ред се поинтересува Андрей.

— Затворникът е монах, който доброволно се зазижда в малка килия, преоформяйки я по такъв начин, че самото помещение става почти напълно изолирано от подземния коридор на пещерата, единствено било оставяно малко прозорче, където му подавали храна. Често затворникът се ограничавал само с вода и хляб, при това не всеки ден. Там той живеел и се молил до края на дните си.

— Ама че работа! — излетя от устата на Костя. — В пълна тъмнина и самота?

— Естествено. Отричайки се от всичко земно.

— И за какво? — искрено се удиви младежът.

— Това е един от пътищата за достигане до Нирвана.

— Не-е-е, аз не бих издържал, — заклати с отрицание глава нашият „Философ“.

— А аз бих опитал, — отговори Андрей.

— Да не си мислиш, че е толкова просто? — отговори Сенсей. — За да се приложи техниката на затвора, трябва първо да се научиш поне на някои елементарни неща — да контролираш своите мисли... Човек не се затварял просто така в пълна тъмнина, молейки се на Бога. В началото той бил обучаван на специална техника за дишане, след това да контролира своите мисли, да ги превежда в стабилното състояние на агатодемона, тоест към положителните мисли. И чак тогава се затварял, последователно изпълнявайки редица медитации, които го извеждали на съответното ниво, от простото към сложното. И в крайна сметка, човек осъзнато

влизал в Нирвана, при Бог, тоест изтръгвал се е от кръга на реинкарнациите. Всичко това не е никак лесно. Макар — Сенсей сви рамене и замислено произнесе: — в духовен план това да е много лек и простичък път, така да се каже път за лентяите. Най-лесно е да се изолираш от човешкия свят, превръщайки се в монах затворник. А съвсем друго е да живееш в света и посредством творенето на добрини, намирайки се сред хората да отидеш при Бога. Ето така го разбирам! Сложно, но затова пък ценно. — И отново се върна към самата беседа. — А самата техника на затвора е много древна техника, която се практикувала от незапомнени времена. Агапит я е споделил със своите ученици, като съкровено знание. Но в последствие тази техника била изгубена, тъй като последният, който я е владеел, просто не успял да намери достоен сред хората, на когото можел да довери тези знания.

Мнозина се опитвали да подражават на учениците на Агапит, опитвали са да се затварят самостоятелно, без да владеят знанията за тази практика. В резултат или просто не издържали на затвора, или се побърквали. Това е естествено. Та нали ако човек не е способен да се справи със своите страхове, негативни мисли, ако в него доминира какодемона, тоест отрицателните мисли, в затвора това ще се мултиплицира многократно. За неподготвеният човек е практически невъзможно да премине това изпитание.

Настана тишина.

— И какво се получава, Нестор проявил своето лукавство? — попита Виктор.

— Той пишел това, което му заръчали висшите сановници. Била му дадена задачата да подготви „Житието“ на Теодосий за неговата канонизация. Простичко казано да се създаде образ за поклонение. Това означава, че трябвало и да се пише за него на подобаващото ниво. Е, Нестор се справил. Взел мъничко от реалния живот на Теодосий, а останалата „святост“ преписал дословно. Нали авторът не е бил очевидец на реалните събития. Когато Теодосий дошъл в пещерата при Антоний през 1056 година, Нестор както се казва пеел песнички в детския креват. Тъкмо за това на Нестор

била дадена задачата да напише този труд, представяйки му някои от старите монаси последователи на Теодосий, познаващи го приживе като игумен за по-голяма „правдивост“ на историята.

— И после иди, че вярвай на „историята“! — произнесе Женя усмихвайки се.

— Какво искаш? Нещата не са толкова прости. В това време на Църквата и е бил необходим първи образ на преподобен отец в Русия. Ето че взели игумен Теодосий за неговите „извънредни заслуги“. Няма да вземат Агапит я?! — разсмя се Сенсей. — Кой им е нужен? Игумен. Ето че Нестор се постарал. Взел малко от живота на Теодосий, факти свързани с неговото детство, юношество и живота му в манастира, а останалото по заръка на „отците“ дословно преписал от различните гръцки и палестински „Жития“ на светците. В Русия тогава вече имало преводи и на древните патерици, аскетико-поучителни трактати и аскетични жития. Любими им били житията на гръцките светци, такива, като Антоний, Теодор Студит, Теодор Едески, Йоан Златоуст. По-малко известни, но съвсем подробни били „Житията“ на палестинските светци от VI век, за които писал Кирил Скитополски. Това са житията на Евтимий Велики, Сава Освещени, Йоан Мълчалник, Теодосий Киновиарх. На кратко, имало от какво да се избира за създаването на новия образ.

На Нестор особено му допаднали житията на светците Евтимий и Сава. За това образа на Теодоси приличал толкова много с този на Сава, с преписвани дословно цели пасажи. Духовните подвизи били преписани от източния аскетизъм, плюс някои елементи от житията на светците, и ето ви образа на „великия“ Теодосий, Бащата на руското монашество.

А самият Теодосий бил много далече от този образ. Той действително имал трудно детство в богато семейство. Когато бил на 13 умрял неговия баща, а майка му постоянно го биела. Психиката на младежа била много лабилна. На кратко бил слабак, който се стараел да угажда на силните. И когато дошъл при Антоний в Киев, за пореден път бягайки от своето мамче, Антоний го приел заради душевната си непо-

средственост, надявайки се да го превъзпита. През това време в пещерата заедно с Антоний живеела неголяма община, в това число и Агапит, който предупредил Антоний за този „тих“ младеж: „Топлиш в пазвата си змия“. Но Антоний го съжалил и го оставил. Между другото идването на Теодоси при Антоний, Нестор описал по свой начин, как Антоний уж отказал да го приеме, преписвайки историята едно към едно от житието на свети Сава, което нямало нищо общо с действителността.

Теодоси бил „тих“ пред братята си, но вътре в него „кипял цял котел“ от не особено добри мисли. Теодосий чувствайки, че за Агапит той бил абсолютно прозрачен, се стараел да не му се мярка пред очите. И после цял живот чувствал вътрешен страх пред него, тъй като творил дела несъвместими с духовния живот.

Каквото предрекъл Агапит на Антоний за този младеж, това се и случило. Впоследствие, когато към монасите се присъединил и Варлаам — сина на Йоан, първи болярин на княз Изяслав, се разгорял страшен скандал с властимащите. Тъкмо тогава сред цялото братство именно Теодосий, заради своя слаб дух станал доносник на Изяслав. В последствие компрометирал Антоний не един път. В края на краищата, когато Варлаам, бидейки първи игумен, отишъл да моли Изяслав за земите над пещерата, Изяслав се съгласил да ги даде, но при едно условие, начело на братството да застане угодно нему духовно лице. На Варлаам не му оставало нищо друго, освен да се съгласи. През същата година Изяслав превел Варлаам (който Антоний поставил начело, когато самият той станал обикновен монах) в Димитриевския манастир, а на негово място посочил „своя човек“ — Теодосий. А Нестор поднесъл всичко това, все едно самите братя избрали Теодосий за свой игумен заради своите „монашески подвизи“

— Точно „подвизи“, — произнесе Володя. — при нас за такива „подвизи“ биха му сапунисали врата.

— От този момент нататък започнало негласното разделение в Печьорския манастир, — продължи Сенсей. — Последователите на Агапит се стремели към духовния живот.

А Теодосий и неговите последователи, сред които най-много се откроявал Никон, когото подстригал в монашески чин и у когото пламнала необикновена любов, — усмихвайки се произнесе Сенсей, — се стремели да използват своето положение за собствено облагодетелстване. След като Теодоси достигнал желаното, така се възгордял и толкова укрепил своята власт, че дори на Изяслав му се завил свят.

— Да, — замислено произнесе Николай Андреевич, — ако дадеш на такъв човек като Теодосий власт, не очаквай нищо хубаво. Устойчивото депресивно потисничество в детската възраст често довеждат до сериозни психически отклонения и различни психически патологии. Такова дете не е способно да се адаптира сред своите връстници и често губи чувство за реалност в заобикалящия го свят. А това на свой ред поражда чувство на непълноценност, собствена несъстоятелност и ниска самооценка, както и цял комплекс от страхове. Като правило, такива хора са затворени в себе си, плахи и боязливи. Но веднага, след като им се отдаде възможността да се сдобият с реална власт над хората, моментално се проявява целия им букет от психически заболявания...

Женя изслуша разсъжденията на психотерапевта, а после проговори:

— Истински Чикатило... Той също е бил тих и скромен пред хората.

— От къде мислиш се взимат маниаците? — сериозно произнесе психотерапевта. — Прекомерната мания за величие далеч не е способна само на това.

— Съвършено вярно, — съгласи се Сенсей. — На първо място Теодосий служил, за да задоволява своята мания за величие. В духовните дела бил изключително мързелив. Чел молитви само за да се покаже пред другите. Гледайки на духовната дейност на Агапит и неговите ученици, той поучавал монасите да се молят по цели нощи, а сам спал през това време, при това толкова сладко, че винаги се налагало да го будят. А после представили това като спотаеност на неговата аскеза. Иисус казвал за такива, като него следното: „Връзват бремена тежки и мъчни за носене и ги поставят върху пле-

щите човешки, а сами не искат и пръста си да помръднат“.

В своите хвалебни речи описвали Теодосий като „книголюб и просветен човек“. Та това въобще е някакъв виц, имайки предвид неговите елементарни граматически познания. Затова пък много обичал да поучава всички, да величае своята особа, за да му се кланят до нозете, и ръце да му целуват, „свети отец“ да го наричат. Това било негово неизменно вътрешно свойство да се представя пред хората едва ли не като Господ Бог. А Иисус е казвал: „И не смейте отци да се зовете, тъй като един е вашия Отец, този, Който е на небесата“.

При това обичал да поучава не само своето „стадо“, но и обикновените миряни, показвайки се в светлината на строг и непримирим защитник на християнството, втълпявайки им, че „този, който хвали чуждата вяра е близо до ереста“. При това често повтарял думите на Агапит: „Бог е един и една е вярата в него!“ Но ако Агапит разказвал на учениците си за единната вътрешна вяра към Бога, свойствена за всяко човешко същество, стремящо се към Него, както учил и Иисус, то Теодосий извъртал думите от позицията на религията и егоизма на своето Животинско начало, все едно само неговата вяра била истинска, а вярата на всички останали била недостойна. Изключително много обичал да поучава богатите, присъствайки често на техните пирове и покани за гостуване. Той си вменил, че негов дълг било — да поучава князете, а те — да слушат неговите поучения, тоест да притежава власт над властимащите. За такива хора „фарисеи“ е казано дори и в Евангелието, чиито канони се опитвал да проповядва Теодосий: „И вършат всичките си дела, за да ги видят хората, разширяват хранилищата свои и увеличават полите на одеждите свои“; „Също така обичат да са център на внимание на пиршества и в синагоги“; „И да ги приветстват на събранията народни, наричайки ги: „учител!, учител!“ Но е казано: „Не се наричайте учители, защото един е вашия Учител — Христос, а всички вие сте — братя“. „И не се наричайте наставници, защото един е вашият Наставник — Христос...“

И тук Татяна, която видимо бе засегната най-много от

думите за единната вяра, произнесе:

— Нещо не мога да разбера разликата между думите на Агапит и Теодоси относно единната вяра. Според мен Теодоси е бил прав. Както казва моята баба, трябва да се вярва само в християнството, тъй като това е единствената вяра водеща към Бога.

— Ето, виждаш ли, твоята баба смята така, защото се е родила и израснала в християнска среда. А нечия баба живееща в Близкия Изток ще разказва на своята внучка, че единствената истинна вяра — е мюсюлманската. Китайската баба ще уверява, че будизма е истинната вяра и т.н.. Но всичко това са само външни условности и в крайна сметка, при пълно потапяне в позитивната вълна, тоест при доминацията на агатодемона (а не поддържайки агресивния фанатизъм на какодемона), всичко това довежда човека към един и същ вътрешен резултат. И много често човек дори не разбира за тези процеси произтичащи в него. Той започва да разбира, какво представлява истинната вяра в Бога, да чувства необикновен прилив на сили. Тоест, всички, които истински вярват в Бога, както и да не Го величаят, в крайна сметка достигат до една и съща порта и пристъпват един и същ праг. Казано е, че много пътища водят към Бога, само че Портата е тясна.

— Видимо, и аз разбирам всичко това така, — започна да разсъждава Костик. — Но ако си призная честно, много ми е трудно да повярвам... Ето например за същия Агапит, че в него пребивавал самия Свети Дух. Как въобще изглежда този Свети Дух? И нима това е било толкова важно за Русия? И защо до ден-днешен никъде не съм чувал или чел за това? Защо до нас са достигнали именно тези истории, които както казвате, са манипулирани? На кого да се вярва тогава? И ако има Бог, защо позволява, да се гаврят със светците, разпънали Христос, скрили истината за Агапит...

Сенсей уморено въздъхна и спокойно отговори:

— Не се опитвай да разбереш Божиите дела, които в по голямата си част са скрити от хората. Това е равносилно на това, мравката да глътне слон. Човешкия мозък е много ограничен. Човек не възприема елементарни неща: как чува, как

вижда, как мисли, как живее и кой всъщност е самия той. Той дори до голяма степен не знае какво представлява смъртта. Да не говорим, че не е в състояние да разбере със своя ограничен мозък какво представлява безкрайната Вселена. Единственото, което може човек — това е да вярва или да не вярва.

— Е не, как така да вярва или да не вярва? — възрази Костик, опитвайки се да заформи спор. — За всяка вяра са нужни доказателства, в това число и вярата в Бога!

— Доказателства казваш?! — гласа на Сенсей се промени. — Приближи се към огледалото и внимателно се погледни. И ако вярваш, че си случайна съвкупност от аминокиселини, довела до мутиране на маймуната, заради което станала разумна, тогава за какво ти е да търсиш Бога? Отиди на пазара, купи си банан и се наслаждавай на живота! А ако не си съгласен с това и вярваш, че си прекрасно Божие творение, тогава как можеш да изискваш от него доказателства за Неговото съществуване?! Кой си ти и кой е Бог?

Сенсей говореше с такава сила в гласа и погледа, че Костик загуби ума и дума, сви се и сведе поглед. Имах чувството, че в този момент бе готов да потъне в дън земя. Възникна кратка пауза.

— Да, — наруши тишината Николай Андреевич. — Получава се, че Теодосий служил на Кесаря, а Агапит — на Бога.

— Точно така, — отговори Сенсей с равен спокоен глас. — Тъкмо в тези времена се случило разделението в Лаврата. Едни монаси извършвали истински духовни подвизи, в това число използвайки техниката на затвора, а други по това време се наслаждавали на своето своеволие, егоизъм, разхайтеност и златолюбие, обирайки миряните и изкарвайки пари от показа на местата, където се творили духовните подвизи на истинските монаси, вървящи към Бога... Общо взето при хората всичко е такова, каквото си е било винаги: да оскверният такова свято място със своята алчност, да изопачат и размътят всичко. А е можело да бъде другояче. Та нали самия Свети Дух бе сътворил там Обител своя. Ех, хора, хора...

Сенсей замълча за малко, а след това замислено произнесе:

— Така че, Агапит много силно повлиял на Русия и не само... И независимо, че това влияние било косвено, то променило бъдещия свят. Макар това като цяло да не е влизало в тогавашните задачи на Агапит като Бодхисатва, а по-скоро е било инициатива на самия Агапит. С една дума, Бодхисатвата си е Бодхисатва.

Агапит поставил основите на духовна обител, където в продължение на цялото си съществуване никой не можел да изброи колко са били изцелените смъртоносно болни хора и слава Богу и до днес продължават да се изцеляват. Но това не е толкова важно. Главното е това, че там мнозина придобили духовно здраве, което е много по-важно от физическото. До голяма степен, благодарение на Агапит и неговите мощи, в които се е съхранила целителната сила на Светия Дух, Киево-Печьорския манастир се е прославил навеки.

Дори да вземем днешни дни. Много хора от различни страни по света, принадлежащи на различни религии и дори тези, които се смятат за атеисти, посещавайки Печьорските пещери, където лежат мощите на светиите, най-много се задържат покрай мощите на Агапит. Защо? Защото човек интуитивно чувства истинската Святост, та нали душата не е възможно да бъде излъгана. Но ако хората знаеха, че имат възможността да молят не само за изцелението на своите тела, но и което е много по-важно, че имат възможност да молят за спасението на своята душа, особено в дните, когато Светия Дух пребивава в мощите на Агапит, което всяка година започва от 25 февруари и продължава цяла седмица, то това би било несравнимо по-полезно за техните души. **Тъй като няма в тези дни по-свято място, където всеки човек, независимо от своето вероизповедание може да бъде толкова близо в своите молитви до Слуха Господен. И такъв шанс има всеки човек, който може да се възползва от него в течение на тези седем дни в годината. Та нали за него може и да не настъпи следващата година. Защото са кратки дните човешки на**

кръстопътя на времената. Защото скръбни са делата им пред лика Господен. Всеки миг човешки е поставен върху везните. И няма за душата по-важна грижа, от жаждата да достигне до своето спасение. Не във външната вяра, а във вътрешната е ключа към Портата. Само слепец, ослепен от земния прах не може да го види.

Човек може да даде на Бога само своята вяра и искрена молитва. Нищо повече не може да Му даде. Тъй като всичко, което заобикаля човека е Негово творение. И не бива да се дават на Господаря дарове от неговата собственост. На Бог, освен Вярата и Любовта, нищо друго човешко не му е нужно! Какво може да даде малкото детенце на своя родител, за да зарадва Неговото сърце? Само своята Любов и Уважение.

Сенсей притихна, и насочи погледа си към огъня. А след това замислено промълви. Изглежда едновременно говореше на всички и на всеки по отделно.

— Докато си жив, човеко, имаш шанс да измолиш вечност в любовта божия за своята душа. И докато имаш този ШАНС, отиди при Агапит по време на светата неделя и се моли пред Светия Дух единствено за душата своя. Защото тялото ти е смъртно, прах от прахта. И всички грижи земни са — празно място. Но помни, човеко, каквото си обещал пред Бога в своите молитви, — изпълни го! Защото Той, като всеки родител, не търпи лъжи, прощава, но после не се доверява...

Откъсвайки своя поглед от тлеещия огън, Сенсей внимателно ни погледна. Очите му светиха с някаква необикновена сила и чистота. И тогава произнесе:

— Дерзай, човече, истината ти говоря, както не ти е писано да избегнеш смъртта, така не ще избегнеш и Съда Божий.

Настана тишина, която никой не смееше да наруши. Наближаваше изгрева. Някъде мелодично запя птица. Сенсей, поглеждайки към морето въздъхна тежко и проговори уморено:

— Добре, приятели, изморих ви със своите разкази. Вече

ви е време да си почивате...

Всички отидохме да спим. На брега на морето остана само Сенсей, седейки до догарящия огън. Неговият замислен поглед беше отправен на Изток, където първите лъчи светлина пробиваха път на слънцето, стремително измествайки тъмното нощно небе.

Афоризмите на Сенсей

1. Ако проявяваш снизходителност към злото, няма да забележиш, как ще станеш равнодушен към доброто. Но трябва да се знае, че наказвайки злото, трябва да умееш да се спираш на време. Само така ще можеш да избегнеш опасностите, които се таят вътре в теб. Този, който побеждава не се гордее, не насилва, не ликува. Той побеждава... при това на първо място самия себе си. Така че наказвайки злото, трябва да се помни и доброто.

2. Хората искат да изглеждат достойно не пред Бога, не пред своята Съвест, а пред другите хора. И причината за цялото това човешко зло се крие в техните желания. Та нали човек цени само това, което вижда за себе си ценно. А това, което не иска да види, за него няма никакво значение. Завистта, ненавистта, злобата израстват не от външните стимули, а от вътрешния корен на самолюбието.

3. Целият свят работи за това, да може да се предизвикат, колкото се може повече желания в човека, да се придобие повече от колкото е нужно. Целият свят търгува с илюзии. Той е изтъкан от лъжи и неговите конци се държат на завистта. Хората сами пораждат илюзията, подхранват я със своите нечистоплътни мисли и сами живеят в тази илюзия, възприемайки я за истинската

реалност.

4. Каквато и власт да има човек на Земята, той никога няма да получи от нея удовлетворение, тъй като остава роб на своите желания. А истинната власт е властта над самия себе си.

5. Глупаво е да се дава риба на гладния, защото ще я изяде и отново ще огладнее. Много по-мъдро е да му се даде въдица и да бъде научен да си я лови.

6. Докато в душата живее любовта, — раздялата не е възможна. Най-главното е, че знаеш колко е голяма любовта ти към този човек. Как е възможно да го изгубиш, ако той действително е толкова скъп на твоята душа, ако Паметта и Любовта към него продължават да тлеят в теб самия...

7. Човек — е временен. Смъртта слага край на старостта и мъките, освобождавайки човека от бремето на битието. За любящите души — това е награда. Та нали не ставаме други само защото умираме...

8. Всеки човек всъщност не живее своя истински живот. Той избира образа, който му е харесал и играе своята роля, при това като правило не една. И толкова се вживява в нея, че си мисли, че това е истинския смисъл на неговия живот. И като всеки артист остава неудовлетворен от своята роля и мечтае за друга, където се вижда много по-важен. Каквото и да е постигнал човек в своя живот, все му се струва, че още не е изиграл своята най-важна роля. И през цялото това време пребивава в своите мечти и се успокоява с тези приказки.

9. Но не е ли по-простичко да престане да мечтае и да си избере ролята достойна званието Човек? Да бъдеш този, който трябва да бъдеш. Заспивайки да бъдеш споко-

ен, че твоята съвест е чиста. Умирайки да не се срамуваш от своите мисли и постъпки. И когато заставаш дори пред Бога, както казват християните, на Божия Съд, да имаш какво да кажеш. Кошницата ти с добри дела да бъде пълна, а с лошите да бъде празна. Ето какво означава да бъдеш Човек. Защото живота е твърде кратък. И се дава за това, човек да докаже на Бог, че е достоен за званието Човек...

10. Стани себе си, стани своята Същност. Животът и смъртта са като единен поток. В потока се движи Същността. В движението придобиваш непреходното. Никой не е способен истински да оцени бушуващия поток, без да е влязъл в неговите води, тъй като това е бъдещето. Никой не може да влезе два пъти в една и съща вода, тъй като това е миналото. Съществува само движението на потока, защото това е настоящето. Всяка вода рано или късно достига своя източник и става самия него, връщайки се към първичната си чистота.

11. Дрехата — това е само частица от единния процес на съзиданието и разрушението. Няма нищо по-глупаво от това, да си угаждаш на дрехата. Та нали това, което е нейната същност, те затваря в пределите на своето тясно пространство, отдалечава те от света и те потапя в съмненията и страховете породени от това отчуждение. Тя те кара да съществуваш заради нейните форми и външни илюзии, които видът и създава за другите, ангажира те да и робуваш. Та нали всяка форма си има свои правила. А правилата — са просто съвкупност от контрасти.

Твоята дреха има предел. Тя се износва. Нали си свободен да не я носиш. Но износвайки едната, обличаш друга дреха, и без да си разрушил предела, да преследваш безпределното е гибелно.

12. Безсмислено е да бягаш след сух мъртъв трънак, защото няма живот в него. Ти си срещнал мъртвото, което

няма с какво да се изяви, освен с острите си шипове. Мъртвото защитава мъртвото. Мъртвото няма да се превърне в живо от това, че има живот, а живото няма да се превърне в мъртво от това, че има смърт. И смъртта и живота зависят от нещо, има нещо, което ги обединява.

13. Глупаво е да възхваляваш този, който вижда в теб единствено своята бъдеща храна. Ти бе привлечен от високия полет на птицата. И я последва мислейки за своята изгода. Но стремежите на птицата в нейния полет са били съвсем други. Независимо че лети високо над пустинята, тя се храни с нейните жертви. Птицата хранеща се с мърша, не страда от смяната на своите „блюда". Понеже същността и е просто гнилоч. Ти излъга сам себе си. Видя реалността и твоите илюзии изчезнаха. Но твоята реалност е също една илюзия. Голямата птица бе само сянка пред същността на нещата. Нещата имат свойството да се раждат в Безформеното и да се връщат обратно в Ниското.

14. Този, който се осланя на външното, може само да предполага. А този, който се осланя на вътрешното, разполага с истинното знание. Тялото е тленно. Същността му е прах. Можеше да придобиеш вечната Мъдрост. Трябваше само да направиш една крачка. Но страха от смъртта на тленното се оказа по-силен. Тленното избяга. Тогава в теб остана тъгата, тъй като Духът винаги се стреми към вечното. Вечната Мъдрост не е възможно да бъде постигната чрез властта на тленното, защото то ще я превърне в глупост. Бягайки от страха — не означава да се спасиш. Убивайки в себе си страха — означава да придобиеш безупречност. А безупречността позволява да се направи крачка към границата. Тъй като само на границата осъзнаваш източника на Мъдростта.

15. Призракът приличащ на Мъдростта, само видимо прилича на нея. Празната суета води до смут. Този, кой-

то иска да стане Мъдрец, само за да се похвали пред другите, печално се лута в своята самота мечтаейки за слава. А неговият смисъл се явява празнотата в обвивката на Егото. Когато знанието идва от незнанието, тогава въпросите нямат край.

16. Небето и слънцето извършват промените. Те са способни да преобразяват нещата, за да може всичко живо да следва своята природа. Небето и слънцето преумножават пълното и унищожават празното. Пустинята се движи в покоя. Тя е мъртва, но е способна да ражда миражи, за да подмамва живото с нейните илюзии. Пустинята унищожава пълното и изпълва празното. Песъчинките в своя сбор следват движението на пясъка, тъкмо за това стихиите указват тяхната посока.

17. Ти дойде там, където е отредено от самото ти раждане. Израснал си в това, което е било изгодно на твоята природа. Достигнал си зрялост в това, което е станало твоя съдба. И ще отидеш там, където ти позволи смъртта. Смъртта е само начало на живота. Животът е само наследник на Смъртта. Началото на живота не може да бъде отхвърлено. А края му не може да бъде спрян.

18. Чуждите следи не приличат на собствените. Те се появяват там, където биват оставяни. Но, самите те, не се явяват този, който ги оставя. Вървейки по чуждите следи, ти преследваш единствено нечий чужди образи, без да познаваш тяхната вътрешна същност. Но всеки проправя този път, който отговаря на неговите истински стремежи. Пустинята заличава с времето всички следи със своите пясъци, за да не може новия Пътник да извършва грешките на предишния. Ето защо е важен твоя опит. За да станеш Човек, трябва да проправиш своя собствен път.

19. Човешката стъпка заема много малко място от

площта на Пустинята. Но независимо от това, тя може да стъпва там, където никой до сега не е стъпвал, Човекът е способен да отиде далече и да придобие много. Познанията на неговия разум са нищожни, но уповавайки се на Неведомото, Човек е способен да достигне Този, Който го е сътворил.

20. Можеш да го възприемеш, но не можеш да го опишеш. Можеш да стигнеш до Него, но не можеш да го постигнеш. Можеш да го обичаш, но не можеш да го прегърнеш. Можеш в началото да Го разбереш, но не можеш да Го опознаеш до Край. Защото той е Този, Който е сътворил всичко. Защото Той е този, Който Твори със своята Воля.

21. Златото е нечистотия за душата и изкушение за помислите. Това е скверност, за която жадуват мнозина, но която всъщност е само една призрачна измама. Истинската ценност за монаха е в искрената молитва за душата своя. Не за пълния си търбух и здравето за тялото трябва да мисли. Тъй като, колкото и да ядеш, рано или късно отново ще огладнееш. И каквото и да е здравето ти, рано или късно плътта ти пак ще умре. Нали душата е вечна. И само тя е достойна за истински грижи.

22. „Не трябва да вълнувате Господа с нищо друго, освен със спасението на душата своя. Не молете нито за тялото свое, нито за здраве, или пък за корема свой, — всичко това е тлен празен, ненаситен в своите желания. Тъй като няма по-достойна молба, от молбата за спасението на душата своя“

23. Няма нищо невъзможно за жадуващата душа.

24. Кратки са дните човешки на кръстопътя на времената. Защото скръбни са делата им пред лика Господен. Всеки миг човешки е поставен върху везните. И няма за душата по-важна грижа, от жаждата да достигне до свое-

то спасение. Не във външната вяра, а във вътрешната е ключа към Портата. Само слепец, ослепен от земния прах не може да го види.

25. Дерзай, човече, истината ти говоря, както не ти е писано да избегнеш смъртта, така не ще избегнеш и Съда Божий.

АНАСТАСИЯ НОВИХ

ПТИЦИ И КАМЪК

ИЗБОРНИЯТ ОТ ШАМБАЛА

трета редакция

"Лотос"
Киев

Откъси от романа на Анастасия Нових

“ПТИЦИ И КАМЪК. ИЗКОННИЯТ ОТ ШАМБАЛА”

* * *

Дните летяха, миговете изчезваха като дим, а Макс не спираше да се колебае като махало, ту в духовна посока, ту в материална. Неговата същност никак не можеше да намери опорна точка. Тя се луташе в търсенето на отговорите на своите въпроси. Попадаше на различни варианти. Подлагаше постоянно нещата на съмнение и отново оставаше едно на едно със същите въпроси. Това се бе превърнало в негово естествено състояние. Въпреки това, намирайки се близо до Сенсей той се чувстваше друг, не можеше да си го обясни, но чувстваше необикновено спокойствие... Понякога Макс слушаше Сенсей, но изобщо не го чуваше. Най-вече му харесваше самото звучене на техния диалог. Но имаше и такива моменти, когато Егото отпускаше юздите и Макс не само чуваше, какво говори Сенсей, но и чувстваше, как вибрира неговата собствена душа, изпълвайки тялото с невероятна радост. Точно такива моменти сега изплуваха от дълбините на неговата памет. Моментите от срещите, когато имаха смисъл не самите думи, а това, което се случваше в душата, някакъв вътрешен изблик, по времето на който разума се изпълваше с любов към всичко и всички, а животинското начало отстъпваше от своите позиции.

Макс отново чу отчетливо думите на Сенсей, водещи в онези незабравими мигове от неговия живот. В този ден той остана със своя приятел на допълнителните занятия изключително заради интереса да си побъбри със Сенсей след тренировките.

Тези нерегулярни посещения на допълнителните занятия започнаха от момента, когато, съвсем случайно, задържайки се след обичайната тренировка, Макс дочу, как личните ученици на Сенсей обсъждаха помежду си интересната за него духовна практика „Лотосов цвят“. Той бе поразен, че това не била някаква си проста медитация, а практиката, довела до духовно пробуждане на самия Сидхарта Гуатама, сътворявайки от него богоподобното същество – Буда. Именно нея владеели избрани фараони от Древен Египет. Отгласите за съвършенството на дадената практика се намират в индуистките книги, написани още на санскрит, в трактатите на китайските мъдреци, в Древногръцките епоси. Макс просто не можеше да изпусне подобна информация. Привличаше го всичко едновременно: и древността, и тайнствеността и божествената святост, която достигали тези, които се занимавали с тази практика. Той видя в нея възможност да се промени и най-главното – да постигне значимост в този свят.

Макс се залепи за Сенсей разпитвайки го за дадената духовна практика. И постигайки своето хукна у дома, радвайки се като крадец на откраднатото съкровище. Първите три дена изпълняваше старателно дадената практика и колкото и да бе странно, но при нея се получаваше по-добре от другите медитации по вътрешно наблюдение, които Сенсей даваше по време на занятията по източни бойни изкуства. После Макс се отвлече с текущите проблеми на материалното битие и желанието му да се занимава с духовната практика угасна. Скоро след това и битовизмите запълниха цялото му време. За Макс настъпил дежурния период на униние, по времето на който той отново предприемаше безрезултатни опити да отгледа в себе си „цветето“. И тъй като не се получаваше нищо той хукна при Сенсей „да поплаче

в жилетката му“ и отново да търси отговорите на своите въпроси.

– Сенсей, къде греша? Уж правя всичко както си му е реда... В състоянието на покой си представих как посаждам вътре в себе си, в района на слънчевия сплит, семенце. След това го „подхранвам“ със силата на своята Любов, държах само позитивни мисли в главата си... В началото дори почувствах някаква лека вибрация в района на слънчевия сплит, представих си как е пораснало... А после минаха няколко дена – и нищо... Дори тази първична топлина не мога да почувствам...

– Ами правилно. Когато правеше всичко с чувство на Любов се получаваше. А когато се отвличаше и се опитваше да я правиш с ума, не ставаше нищо. Това е естествено. „Лотосовия цвят“ – е постоянен контрол и постоянно въжделение на Любовта. За да отгледаш „цветето“, трябва винаги да се настройваш към Божията Любов и всичко стойностно в живота. Също така да поддържаш това вътрешно състояние, независимо от изпитанията на съдбата. И ще подчертая още веднъж – „цветето“ трябва да се отглежда не с мисли, а с искрено чувство. Същността на тази духовна практика е в пробуждането на чувството на Любовта и съответното и усилване и постоянно, повтарям, постоянно съхранение, включително на физическото усещане в областта на слънчевия сплит.

– А защо именно там? Това може ли да се обясни някак от физиологична гледна точка? – Попита Макс.

Сенсей се усмихна едва забележимо. През това време при тях седна Володя. И тъй като времето на допълнителните занятия отиваше към края си, след него се присламчиха и други от групата.

– Може да се обясни и от физиологична гледна точка, така да се каже на най-грубо, примитивно ниво, – отговори Сенсей.

– А защо физиологията да е примитивно ниво? – С насмешка попита Макс, чувствайки, че неговата персона се намира в центъра на вниманието.

– Нямаш представа колко е примитивна! – С усмивка произнесе Сенсей. – Човек всъщност – е чиста физика, просто формули за движение на енергиите. Тъкмо от там идва цялата химия. А това, което се опитвам да ти обясня, – е възможно най-примитивния пример под формата на физиологични асоциации.

– Аз също бих послушал още веднъж с голямо удоволствие за този „примитивен пример“, – произнесе Володя. – Макар в твое изпълнение, няма да е никак излишно да се чуе още веднъж за това. Винаги улавям нещо ново.

– Аз съм на същото мнение, – произнесе Стас, висок момък с атлетичен вид.

Неговия приятел Жеката, който не му отстъпваше по ръст и габарити, стана от скамейката и шеговито здрависа Стас и Володя.

– Абсолютно съм съгласен с вас.

– Е, щом така е тръгнало, да потегляме, – махна с ръка Сенсей. – Да повторим миналия урок. И така, всички знаете, какво представлява слънчевия сплит. – Той спря своя поглед върху Макс, който объркано кимна, без да каже нито да, нито не. – Така ясно. Даденият сплит, който още се нарича чревен сплит, представлява съвкупност от нервни възли с различни размери, свързани помежду си с голямо количество съединителни разклонения с различна дължина и дебелина. Той варира, както по количеството на влизащи в него нервни стволове и възли, така и по форма на целия този конгломерат. В своя център слънчевия сплит повече напомня на връх на триъгълник. А по своята обща външна форма – най-често на неравен кръг, тъй като нервите излизат радиално от слънчевия сплит във всички посоки към органите от коремната кухина, подобно на слънчеви лъчи. И естествено, там е пълно с множество нервни окончания. Слънчевия сплит се отнася към най-големите вегетативни сплитове. Дори го наричат „коремния мозък“.

И така, какво се случва, когато човек изпълнява духовната практика „Лотосов цвят“? Ако процеса на циркулация на вътрешните енергии се проектира върху физиологията

на човека, тогава се получава следната картинка. При целенасочено концентриране на вниманието върху слънчевия сплит с чувство, подчертавам с положително чувство, се случва раздразнение на нервните окончания, в това число и nerva Vagusa, една от дванадесетте двойки черепни нерви, или така наречения блуждаещ нерв. Между другото бих искал да заостря вашето внимание, че във формацията на слънчевия сплит в парасимпатиковата му част взимат участие както десния, така и левия блуждаещ нерв. Нещо повече в състава на слънчевия сплит влиза със своята по-голяма част общия заден ствол на двата блуждаещи нерва. А сега се връщаме към концентрацията. След възбуждането на блуждаещия нерв сигнала се насочва по него към главния мозък. И преминавайки през разпределителните възли влиза в хипоталамуса.

– Хипоталамуса? – Възкликна Макс и попита с интерес: – Това не е ли случайно нещото, което наричат „древният мозък“ или „змийският мозък?

– Да, – потвърди Сенсей. – Също така и „първичният мозък“, и „мозъкът на динозавъра“, и „мозъкът на рептилията“, как само не го наричат. Хипоталамуса действително е едно от най-древните образувания. Праобраза на хипоталамичната област дори се среща и при хордовите, тоест при най-примитивни от всички гръбначни. А в човека, хипоталамуса може да се каже, че е доведен до съвършенство.

– А защо го наричат мозъка на рептилиите, динозаврите, а не например, мозъка на хордовите или амфибиите?

– Разбираш ли в какво е цялата работа, именно във времената на най-древните рептилии, които били първите изцяло сухоземни гръбначни, се наложило хипоталамуса да се усъвършенства и диференцира значително, имайки предвид адаптацията им към земните условия на живот. А човешкия вариант на хипоталамуса – е само надстройка над базовата разработка на хипоталамичната област на древните рептилии. И разликата между тях... е, да го наречем, както между първия модел компютър на IBM и съвременния компютър. Принципно едно и също, но възможностите им

са съвършено различни...

– Нормално, – бе единствения отговор на поразения от чутото Макс.

– Така, нека се върнем към нашия човешки хипоталамус. За да се разбере какво именно се случва там след предаването на възбуждането, нека първо си припомним какво представлява хипоталамуса или поне това, което е известно за него днес. Хипоталамусът – е най-висшия център, в който се събират всички данни за вътрешното състояние на организма. Той е нещо като посредник между нервната система и вътрешните органи, тъканните течности и бих добавил още преобразувател на енергията. Получавайки импулси от мозъчната кора, хипоталамусът ги дешифрира на език, разбираем за течните среди на организма.

– Това как да го разбираме?

– Ами, променя съотношението, концентрацията на хормоните, ферментите, солите и т.н. Между другото, нито една част от главния мозък не се намира в такова привилегировано положение по снабдяване с кръв, като хипоталамичната област. Химическите вещества постъпващи от кръвта постоянно дават сигнали в какво състояние се намират вътрешните органи и системи във всеки един момент. Простичко казано, хипоталамуса – е добър ръководител, който отлично се разбира, както със собственика на предприятието, така и с работещите в него и умело разпределя поверените му ресурси. Тъкмо за това предприятието работи като един единен механизъм. Общо взето този управител осигурява на предприятието пълна хомеостаза.

– Хоме... какво, какво? – Тихичко попита Макс седящия на близо Женя.

Той се усмихна едва забележимо и отговори също толкова тихичко, но напълно сериозно:

– Таза, разбира се. Какво, не си ли чувал такъв израз? Това е когато в предприятието отдавна не е идвал данъчния инспектор.

– А-а-а, – многозначително произнесе Макс и добави объркано“ – Да, сега си спомням.

Чувайки това Сенсей се усмихна:

– Хомеостаза – е поддържането на постоянство във вътрешната среда на организма.

Той погледна леко укорително на Жеката. Но той направи невъзмутимо изражение и започна да се оправдава:

– Е какво сега? Нали тъкмо това и казах. Когато в предприятието има постоянство във вътрешната среда, тогава и инспекторите идват много рядко.

Всички се засмяха, а Сенсей безнадеждно махна с ръка към него.

– А кой е стопанина на организма? – Попита Макс, поглеждайки с опасение към Жеката.

– Епифизата, – простичко отговори Сенсей, все едно се подразбираше от само себе си. – Така, изяснихме, че хипоталамуса – е главния подкоров център на вегетативното обезпечение и контрол. Той приема най-активно участие в регулирането дейността на сърдечносъдовата система, стомашно-чревния тракт, температурата на тялото, биохимията на организма, биоритмите, чувството за глад, апетит, жажда, влияе на половото поведение и т.н. И разбира се, хипоталамуса координира най-различните форми на нервна активност, започвайки от състоянието на бодърстване, съня и завършим с формирането на положителните и отрицателните емоции, поведението на организма по време на реакция и адаптация... Но както се казва, всичко това е само за обща култура и да вникнете по-добре в следващото. Сега за главното. Именно в хипоталамуса се намират двата най-древни центъра... Ако погледнем на черепната кутия отгоре, то тези центрове заедно с шишарковидната жлеза (епифизата) изграждат своеобразен вътрешен триъгълник, чийто връх е епифизата. В различни времена са се наричали по различен начин, но смисъла не се променял от това. Едно от названията споменати в древните ръкописи, – е „агатодемон“ и „какодемон“. Агатодемонът стимулира зараждането на положителните мисли, а какодемона – зараждането на отрицателните.

– Как, как? „Демон“? – Попита Макс. – Това да не е нещо

като „дявол“?

– В превод от гръцки „демон“ (daimon) означава „божество“, „дух“. А по-късно християнството е взело този термин от гърците и го натоварило със смисловото значение, което ти самия произнесе.

– А „како“? – Отново попита Макс.

– „Како“ си е „како“, – произнесе шеговито Сенсей. – Приставката „како“ произлиза от гръцкото „kakos“, което означава „лош“.

– Ето! Колко пъти говорех за многофункционалността на тази интернационална дума, – весело отбеляза Жеката.

Цялата група отново се засмя.

– Значи, ако „како“ – е „лош“, то „агато“ би трябвало да – е „добър“? – Уточни Макс.

– Съвършено вярно, „благ“. Между другото, това определение на центъра на положителните мисли било известно още на древните египтяни. И съвсем неслучайно в Древен Египет се появил медальон, който по-късно станал талисман, наречен в гръко-египетската традиция „агатодемон“. На него имало изображение на змия с глава на лъв и седем сияещи звезди (които по-късно преправили на корони).

– Излиза, че гърците взели тези знания от египтяните? – Попита Володя.

– Да. И ако при египтяните все още била запазена малка част от първоначалните знания, то заимствайки тези знания, гърците ги превърнали в митология. Така в гръцката традиция се появил агатодемона – добрия дух, който следвал човека в продължение на целия му живот. Той се смятал за посредника между хората и боговете.

– И правейки от вътрешното външно, хората го изгубили, – с усмивка произнесе Володя, използвайки израза на Сенсей.

– Точно така.

– Значи мислите се раждат в хипоталамуса? – Макс побърза да се върне към разговора на тъй вълнуващата го тема.

– Е, не в самото парче материя, както си мислиш, – от-

говори Сенсей. – Нали казах, това е образен пример за проектирането на енергиите в материя. Мислите не се зараждат във веществото на мозъка, наречено хипоталамус. Те се раждат в тези центрове, за които вече говорих. А даденитe центрове – са своеобразни чакри на тънката материя, от която са изградени нашите мисли. И ако премахнат този твой мозъчен участък, ще се наблюдава нарушаване на определени психически функции в мисленето, възприятията, паметта и т.н., но мислите ще си останат.

– Ясно.

– Даденитe центрове – са своеобразни полупроводници между тънката материя и нервната система, те приемат сигналите на нервната система, превръщат ги в тънка материя и в същото време сами могат да кодират информацията в сигнал, който да изпратят обратно по нервните пътища, своеобразна „мисловна заповед“... Ще добавя към това вече известните ви сведения, че при възбуждане, както на положителните емоции, така и на отрицателните, преобладава активността на парасимпатиковия отдел на нервната система, в който един от най-важните нерви – е блуждаещия нерв.

Нека сега да се върнем към началото. Какво се случва при изпълнение на духовната практика „Лотосов цвят“? Когато в хипоталамуса влиза сигнала от блуждаещия нерв, предизвикан от съсредоточаването на положителните чувства, тогава тези сигнали преминават през двата центъра. Освен това заедно със силната стимулация на агатодемона протича и по-слабо изразена стимулация на какодемона. При стимулацията на центъра на агатодемона с тази разновидност на енергията, или да го наречем простичко, енергията на „Любовта“, човек усеща състояние на блаженство и всеобхващаща радост.

Сега да разгледаме случая с Макс. През подобно нещо преминават почти всички начинаещи. Човек малко да отпусне своето внимание или напълно да премине към проявите на своето животинско начало и се случва изблик, предизвикан от натрупването на едновременната стимулация на какодемона. Първоначално това се изразява с появата на

отрицателни мисли и възбуждането на отрицателните емоции. От там се раждат и съмненията. А когато ти, моля да се отбележи, отдаваш на тези мисли своята сила – вниманието, то вследствие на дадения синтез се случват редица възбуждания в различни центрове на нервната система, от което човек изпада в депресия, появява се гнетящо, потиснато настроение или агресия. След това този процес на завладяване на твоето внимание с отрицателните мисли се усилва и стимулира още повече центъра на какодемона. Получава се затворен кръг и човек, както се казва, отново се хваща в мрежите на своето животинско начало.

– И как да се разкъса този затворен кръг? – Попита Макс.

– Тъкмо в това е целия фокус! Човешкия мозък още от своето раждане е настроен на честотата на животинското начало, макар това да е най-примитивната програма от всички негови възможности. Центъра на какодемона се стимулира практически постоянно от човека, който живее своя обикновен живот, без да развива своето духовно начало. Тъкмо за това в дадения индивид устойчиво присъстват такива елементи, като завистта, злобата, омразата, лакомията, користта, ревността, страха, егоизма и т.н. При някого са силно изразени, при други не толкова, но ден след ден тези хора сами се хапят за своята опашка и страдат още повече. Много рядко се случва да стимулират своя агатодемон. Основно под формата на незначителна стимулация на дадения център при това за много кратко време, след което следва още по-силно потискане на тази стимулация от центъра на какодемона.

А хората, които вървят по духовния път, целенасочено работят над стимулацията на своя агатодемон. До какво води това? Нека да вземем „Лотосовия цвят“, тъй като именно неговата схема на работа в човешкия организъм се явява завършека на всеки духовен път, ще го наречем така, водещ до едни и същи вътрешни Порти. И така, ако се изпълнява правилно духовната практика „Лотосов цвят“ и се контролират емоциите, мислите, силата на своето внимание и човек се старае в повечето време, а най-добре постоянно да се

намира в състоянието на Любовта, локализирайки това чувство в района на слънчевия сплит, може да се постигне следното. Постоянната стимулация на центъра на агатодемона усилва неговата работа, включително и определени механизми, които заглушават слабия страничен ефект от центъра на какодемона... Всичко тук е чиста физика, за това няма да се впускам в непонятни за вас подробности. На кратко, ако отново се изразя на езика на физиологията се случва нещо от сорта на пълно или частично заглушаване на участъка на какодемона. В резултат на това се освобождава енергия, която рязко усилва работата на агатодемона, което на свой ред води до изблик, стимулиращ активно шишарковидната жлеза. Наричат я още епифиза или пинеална жлеза. И именно в резултат на работата на епифизата в новите условия, простичко казано, след промяна на вълновата честота, в човека се разкрива духовното зрение, или както го наричат на изток, „Третото Око“. А това на свой ред способства за пробуждането на колосалните сили на душата. Човек не просто се променя вътрешно, а пред него се отваря тайника на истинските знания и реалиите на висшите светове...

Сенсей замълча.

– И все пак не разбирам, – произнесе Макс, свивайки рамене, – как някаква си шишарковидна жлеза може да трансформира така човека? Разбирам това да се случи посредством централната нервна система. Но епифизата?!

– ЦНС действително заема едно от привилегированите места в системата за управление на организма. Но стопанинът на всичко вътрешно е именно – епифизата. Това е своеобразен орган на висшия контрол, който оказва своето значително влияние само тогава, когато в човека реално се случват глобални промени. А ако това го няма, то той просто „наблюдава“ и време от време контролира общите мозъчни настройки коригирайки неговата работа: или активирайки, или потискайки едни или други процеси. Но най-важното, именно в епифизата се намират информационните матрици, своеобразни холограми, в които се съдържа информацията за всичко, което е свързано с дадения индивид, в това число

и неговите предишни животи. Това е най-тайния „сейф“ на паметта, който притежава „двойно неунищожимо дъно“, тъй като се явява и чакра. Всичко, което виждаш в течение на своя живот, усещаш, преживяваш, всичко вътрешно и външно се фиксира именно в шишарковидната жлеза. Това е своеобразен Страж пред Портата, който винаги знае всичко за теб, всички твои тайни и явни желания. Между другото сред първите последователи на Христа тази информация се е интерпретирала като личната страничка в книгата на живота в ръцете на Бога, където се записвало всичко за човека... И тъкмо затова ако в теб преобладава животинското, мислиш за постоянно трупане на материални блага, то колкото и да се занимаваш във външна показност на своята „ангелска“ натура, всички твои старания ще са на вятъра. Портата може да се отвори само чрез духовно, постоянно, искрено желание, изпълнено със своята чиста Вяра и Любов... И още нещо интересно. Този Страж не само фиксира помислите и действията на човека, но и усилва това, което доминира в мислите. Тоест, ако превключваш своето внимание към негативното възприятие, – Стража ще поддържа в теб негативното, усложнявайки твоето положение. Ако го превключваш към доброто, – Стража ще усилва в теб тези чувства.

– А епифизата също толкова древна ли е като хипоталамуса? – попита Макс.

– Безусловно. Епифизата и хипоталамичната област, – са най-древните образувания. Всички гръбначни имат епифиза, макар при всички видове да е с различна организация. Например при низшите гръбначни животни (гущера, амфибии, някои видове риби) шишарковидната жлеза е представена като двоен орган във вид на вътре мозъчна и повърхностно разположена част.

– Повърхностно разположена? – Попита Стас. – А това какво е?

– Е, във вид на трето, така нареченото теменно око, намиращо се непосредствено под кожата и черепната кутия.

– Нима гущерите виждат с това трето око?

– Естествено! Там е разположен и своеобразен хрущял

под формата на горна преграда на очния мехур и ивица запълнена със свето чувствително вещество, както и пигмент, – всичко както си е положено.

– Нима вижда през кожата? – С удивление произнесе Макс.

– Да. Епифизната роговица, тоест кожата над теменното око, – е прозрачна. А висшите гръбначни притежават единична епифиза. А при човека дадената шишарковидна жлеза изобщо се намира в задната част на третото стомахче между хълмчетата на четирихълмието и представлява нещо уникално и особено. Човешката епифиза в сравнение с тези на другите висши гръбначни е била съществено преобразувана във връзка с двойствената природа на индивида: материалната и духовната. Тъкмо за това епифизата се явява не само господаря на човешкото тяло, но и порта към духовния, висшия свят, своеобразен портал. Така че, всяка промяна на състоянието на съзнанието преминава под контрола на епифизата.

– А как изглежда тази епифиза? – Замислено произнесе Макс.

– Такова не голямо шишарковидно образувание с триъгълно овална форма, леко сплескано по линията на фронтално задната част. Цвета му е сиво-розов, но може да се променя в зависимост от насищането му с кръвни капиляри. А теглото му... при всеки е индивидуално. Но някъде средно около 0,130 грама. Макар при съвсем изгубените личности теглото му може да бъде доста по-малко, понякога само 0,025 грама. А при духовно развитите хора 0,430 грама и повече. Кой както се е уредил.

– Невероятно, колко е малко, а каква сила! – Удиви се Макс.

– Разсъждаваш чисто субективно, измервайки с обичайната материална мярка. А ако се разглежда обективно, по същество, то размера на енергийните обекти в пространството не играе особена роля. Ето например вземи частицата „По“. Тя е толкова малка, че учените и до ден-днешен не могат да се докопат до нея дори с помощта на най-новите

технологии. Но от нея е изградено всичко: не само ние, но и целия безкраен Космос с всички негови галактики. Така че размера е относително понятие.

– А епифизата расте ли по време на нашия живот?

– Как да го кажа... Теглото на епифизата нараства постоянно до достигане на 10 – 14 годишна възраст, тоест до момента на половото съзряване. След това се случва значителен изблик на жизнената енергия – праната. И започвайки от това време, ако човек се търкаля в материалното като прасе в кална локва, теглото на епифизата практически не се променя. А ако работи над себе си духовно – това вече е друг въпрос... Вземи разгледай поне медицинската литература за проявата при хората, в това число и при децата, на необикновени умствени способности при увеличена пинеална жлеза, тогава ще разбереш всичко сам.

– Но ако тази шишарковидна жлеза в човека е толкова важна, защо никъде няма информация за нея? – С лек упрек произнесе Макс.

– Как така няма?! – Възмути се Сенсей. – А ти търсил ли си подробно? Не си! Удивително е как хората обичат да утвърждават, че никъде не е споменато, без да са приложили каквито и да било усилия в търсене. Запомни, Макс: който търси, намира, който чука, му отварят.

А за шишарковидната жлеза хората знаели много отдавна и именно като жлеза, а не като някакво друго образувание. Вземи например древна Индия. Две хиляди години преди н.е. там е имало истински разцвет на учението за епифизата. Още тогава знаели, че дадената жлеза се явява не само орган на ясновидството, паметта на предишните превъплъщения на душата, но и основна чакра, където се концентрират висшите енергии... Нещо повече, тези знания ги е имало още по-рано, в Древен Египет при първите фараони, макар и в малко по-различна интерпретация. За шишарковидната жлеза знаели и в Древен Китай, в същия този Тибет. Между другото там още от древността има такъв ритуал за изгарянето на починалите високопоставени духовни лица, след което най-приближените ученици за-

почвали да търсят в пепелта така нареченото рингсе. Това твърдо вещество, приличащо повече на кехлибар. По него учениците съдили за духовността на своя Учител. Смятало се е, че колкото по-голям бил, толкова по-духовно извисен бил починалия човек. Та така, рингсе – не е нищо друго като мозъчния пясък на епифизата. Този пясък и до днес остава загадка за учените. А в древен Тибет за него знаели като за място на концентрация на психическа енергия...

Така че шишарковидната жлеза е била известна много отдавна. Само че са наричали този орган с различни имена. По принцип шишарковидна са започнали да я наричат през втори век от новата ера, когато древноримския лекар Гален я сравнил с шишарка. Така и тръгнало. На латински език започнали да я наричат glandula pinealis, на името на италианския бор – пинии.

– А епифиза?

– Епифиза – това вече е гръцко название „epiphysis“, което означава „израстък“.

– Да, човек може да се объркa с всички тези названия, – произнесе шеговито Женя.

– Но най-интересното е в това, че колкото повече хората се отдалечавали от древните познания, колкото по-интензивно се е развивала ортодоксалната медицина, толкова повече са се губили истинските знанията за функциите на тази жлеза. Епифизата въобще се е смятала дълго време за рудимент. Макар търсещите умове по един или друг начин да са достигали до истината. Да вземем например Рене Декарт, който живял в началото на 17-ти век. Невероятен човек! Не е учудващо, че с неговия ум и стремеж за самоусъвършенстване бил и философ, и математик, и физик, и методолог на науките едновременно. Той също изказал мнение за това, че душата се намира в малката шишарковидна жлеза, разположена в центъра на мозъка. Може да се каже, че бил много близо до истината и почти се докопал до истината... Нещо повече, още в онези времена Декарт указвал за наличието на функционална връзка между шишарковидната жлеза и зрителната система, което било доказано много

по-късно.

– Смяташ ли, че хората някога ще успеят да докажат научно връзката на епифизата с душата? – С недоверие попита Макс

– Напълно. Та нали сега се водят интензивни изследвания на епифизата, макар и за сега само на химично ниво. Но вече се признава нейната водеща роля в организма като най-важното звено на неврохуморалната система като невроендокринен орган. Нали при никого не възниква съмнение, че епифизата – се явява главния посредник между външната и вътрешните среди на организма, осигуряваща нормалното функциониране на всички органи и системи в зависимост от условията на живот, тоест смяната на деня и нощта, сезоните, температурата, влажността, активността на електромагнитното поле на Земята, нивото на йонизиращата радиация и т.н. Известно е, че именно шишарковидната жлеза оказва значително влияние на поведението, по конкретно в изследователското поведение, обучението, паметта, опорно-двигателната и конвулсивна активност, половото и агресивно поведение. Вече е открита не само зависимостта между шишарковидната жлеза и хипоталамо-хипофизно-надбъбречната система, но и наличието на епиталамо-епифизната система като паралелен дублиращ механизъм при извънредни ситуации. Изучават инервацията на епифизата с най-горните шийни прешлени, тоест симпатиковите нерви. Предприемат се опити за изучаването на нейните връзки с пара симпатиковите нерви. Отбелязва се влиянието на шишарковидната жлеза върху имунитета и невроендокринните жлези... Благодарение на последните достижения на науката, става достъпна информацията за хистоструктурата, химическия състав на някои епифизни хормони и хормоноиди. Провеждат се изследвания на честотните характеристики на шишарковидната жлеза...

Но всичко това е само началото в опознаването на загадъчния в толкова отношения орган. Всичко изучено до ден днешен – е само капка от водната повърхност. Хората все още не знаят, че тази водна повърхност – е цял океан, няма

какво да говоря за отсъствието на информация за свойствата на самия океан. Макар че медицината на бъдещето, ако това бъдеще настъпи, ще разкрие тайната на епифизата. По принцип това не е толкова сложно. Достатъчно е да се намери начин за разчитането на информацията от нейните холограми. Но ако човешката наука достигне до това, тогава света ще се обърне.

– На къде ще се обърне?

– Всичко зависи от хората. Ако сега се ровят в изучаването на материалния свят и грубите енергии, механизмите му за управление, то разкодирайки структурата и информацията на холограмите на епифизата, хората ще са способни да се научат да управляват тънките енергии...

– Да... Аз сигурно няма да доживея до тези светли векове, – пошегува се Макс.

– А за какво ти е да ги чакаш? – Със същия тон отговори Сенсей. – Който поиска винаги може да открие тези знания в себе си, при това когато си поискаш, независимо от общото ниво на просвета на човечеството. Това, което се опитват сега да направят хората като общество с помощта на своята наука – е само опит да стигнат лявото си ухо с дясната ръка. Малко усложнено, но за това пък колко интересно... Древните знаели доста по-кратък път – чрез вътрешния свят на човека. До голяма степен смисълът не е в това да стигнеш ухото, а да разбереш какъв вид орган е и как да го ползваш.

За всяка отделна личност винаги е по-важно да премине през своето вътрешно, от колкото да наблюдава упорито външното. Принципно ако някой, трудейки се върху себе си, достигне духовни висини, то лично на теб няма да ти стане по-леко от това. Та нали всеки трябва самостоятелно да се труди на своето вътрешно поле и да отгледа реколта ценна за него самия.

Винаги е имало в изобилие инструменти за духовна работа над себе си. Избирай си този, който най-много ти лежи на сърце. Но, работейки с него, така или иначе, човек винаги е стигал един и същ резултат – чрез отглеждането на силата на Любовта, заедно с преодоляването на животинското в себе си

(древния дракон), тоест от хипоталамуса към стимулация на епифизата. Това е тази закономерност, която е била отразена в най-първата, изначална духовна практика „Лотосов цвят“ от науката „Беляо Дзъ“, адаптирана в своето време за хората. А всичко, което после било накачулено, – са само различни усложнени комбинации на дадената практика, които, в крайна сметка, водят към първоначалното зрънце.

– Е, като цяло е ясно, – кимна Макс, тъй като му се стори, че Сенсей обясняваше най-вече на него, от колкото на всички. – Но до голяма степен... нищо не е ясно. Как „Лотосът“ е възможно да бъде основа на всичко, ако в света има сума ти различни пътища? В моята глава например „Лотосовия цвят“ повече се асоциира с будизма. Но все пак има и християнство, и ислям, и кришнари. И ако тук както казваш имаме динамична медитация, то там вървят молитвите, някакви словесни втълпявания в подсъзнанието. Там въздействието на организма е съвсем друго!

– Как да ти кажа... Първоначалното въздействие е друго, – произнесе Сенсей. – Но всичко това са просто различни начини за избавяне от негативните мисли на своето животинско начало. Но пътя за пробуждането на душата при всички е един и същ.

Ето вземи например християнството, да речем Православието. В духовната практика за достигането на състояние на святост се използва древна вътрешна молитва, която се нарича „непрекъсната молитва“, „умна молитва“ или „сърдечна молитва“, но най-много е известна с името „Иисусова Молитва“. Съставена е само от няколко думи: „Господи Иисусе Христе, Сине Божий, помилуй мя“. Или съкратено: „Господи Иисусе Христе, помилуй мя“. И реално довежда до това, повтаряйки я постоянно с „устата си, след това с ума, и накрая със сърцето си“, човек постепенно се потапя в това състояние, което се достига в „Лотосовия цвят“. Много хора са пробудили душите си с нейна помощ.

Тази молитва е много силна и работеща. Описана е подробно в старинната книга „Добролюбие“. За умните и тези запознати с духовните тайнства даденото произведение – е

втората книга след „Евангелието“. В нея се излагат съветите и наставленията на 25 мъже, които описват практиката по тази молитва. И макар на всички да им приписват „светостта“, но за съжаление малцина от тях действително са я достигали, познавайки тайнството на вътрешната молитва. Старците описват три ключа на тази молитва: често повтаряне на името Христово и обръщение към него, внимание в самата молитва, или по-простичко казано, пълно съсредоточаване върху нея без излишни мисли, и накрая, преминаване вътре в себе си, което се смята от църковниците за великото тайнство на тази молитва и се нарича „спускане на ума в сърцето“.

Принципно това е религиозен, доста по-дълъг път към чистото знание, тоест към същото това пробуждане в „Лотосовия цвят“, разкритието на душата. Но на този път в християнството, забележете именно за начинаещите, а не за хората вече изпълняващи тази молитва, се прилагат определени религиозни правила. Забранява им се да започват тази практика без съответния ръководител, тоест жив наставник. Мотивират се с това, че който я произнася без наставник, ще влезе „изведнъж във властта на някакви неуправляеми психически състояния“.

А реално няма нищо страшно, тъй като начинаещия преминава съвсем обикновена автогенна тренировка, самодисциплинира се, това са най-първите стъпала в медитацията, след това се учи да контролира своето внимание върху молитвата, премахвайки всички излишни мисли и увеличавайки постепенно времето и за изпълнение. До голяма степен, етапите, които преминава начинаещия, произнасяйки тази молитва „устно, а след това с ума“, – просто се набива в подсъзнанието с цел човек по-лесно да се бори със своето животинско начало, концентрирайки се именно върху молитвата и достигайки до „чистота на помислите“.

Мнозина се захващат с тази вътрешна молитва или поради страха от „адските мъки“, или поради някаква корист в бъдеще. Макар онези същите мъже, които тази молитва е довела към разкриването на портите на своя вътрешен храм на душата, писали, предупреждавайки, че „страха от адски-

те мъки е пътя на роба, а желанието за награда в Царството, – при тези свои думи Сенсей погледна към Макс с някакъв необикновен, проницателен поглед, Макс дори усети тръпки по гърба си, – е пътя на наемника. А Бога иска вие да вървите към Него по пътя на сина, тоест с Любов и усърдие, да се отнасяте към Него честно и да се наслаждавате на спасителното съединение с Него в душата и сърцето си“. Бога може да се постигне само с помоща на вътрешната, чиста Любов. В Йоан в 4 глава 18 стих се споменава: „В любовта няма страх, но съвършенната любов прогонва страха, защото в страха има мъчения; боящия се не е съвършен в любовта“. Както е писал в своите наставления Григорий Синаит в „Добролюбие“, в първата част на страница, – Сенсей притвори очи, припомняйки си, – на страница 119 за Иисусовата молитва: „Тази една обикни и трупай в сърцето свое, запази ума си винаги не мечтаещ. С нея не се страхувай от нищо: тъй като Бог е казал: дерзайте, Аз съм тук с вас, не се бойте“. „Който остане в Мен и Аз в него, ще даде много плод“, – както е казано в „Новия Завет“ от Йоан в глава 15, стих 5.

И така, първите два етапа от молитвата с „уста и ум“ – са само прелюдия. Най-голямото тайнство за църковниците е „спускането на ума в сърцето“, когато „името на Иисуса Христа, прониква в сърдечните дълбини, смирява пагубната змия и оживотворява душата“, когато молитвата „се спуска с ума в сърцето и сърцето започва да я произнася“. Това е прехода от словесното към чувственото, простичко казано – началото на медитацията. Тъй като медитацията не е нищо друго, освен работа с чувствата, без думи.

Когато запознатият човек чете „Добролюбие“, когато измита религиозната плява разбира, в какво е смисъла на този път и погледа му ще намери необходимото. Например, Симеон Новий Богослов в 68-та Дума в „Добролюбие“, излагайки начините за „влизане в сърцето“, е написал: „Основните три неща, които е нужно да съблюдаваш са: отсъствие на попечителство във всяко нещо, дори и благо, а не само неблаго и суетно, иначе всичко се умъртвява, съвестта да бъде винаги чиста, за да не може да те изобличи в нищо,

и пълна безпристрастност, за да може помислите ти да не бъдат привличани от нищо“. Тъкмо това са главните основи разкриващи душата.

В „Добролюбие“ могат да се намерят различни начини, с помощта, на които тези, познали тайнството на вътрешната молитва „проникнали с ума в сърцето си“.

– А защо различни? – Попита Макс.

– Е, нали всеки човек е индивидуален, всеки, така да се каже, има различна дължина на крачката... Съсредоточавайки се върху сърцето, едни се опитвали да си въобразят с ума, как с всеки негов удар се произнася молитвата. Други се упражнявали върху дишането, произнасяйки при вдишване „Господи Иисусе Христе“, а при издишване – „помилуй мя!“ и отново съсредоточавали тези думи върху сърцето. Трети просто се занимавали със самосъзерцание. Например, същия Григорий Синаит споменава следното: „...спусни своя ум от главата в сърцето, и го задръж там: и след това произнасяй сърдечно: „Господи Иисусе Христе, помилуй мя!“ При това задържай дишането, то трябва да е плавно, за да не се разсейват мислите. Ако забележиш, че възникват помисли, не им обръщай внимание, дори и да са простички и добри, а не само суетни и нечисти“. Или например, Никифор Монах във втората част на „Добролюбие“ съветва, ако не се получава с дишането на вътре, то „... остани в себе си, не обръщай внимание на страничните мисли, нека си текат. Важното е с търпение да устоиш това изпитание известно време и този сърдечен вход, без всякакво съмнение ще ти се разкрие, както и ние разбрахме чрез опита си“.

Всичко това е прекрасно. Но те са се съсредоточавали върху сърцето. Тъкмо за това скоро след започването на вътрешната молитва, практикуващите започвали да чувстват болка в този орган. И мнозина са се закачали на тази остра кукичка. В какъв план? Сърцето – е мускул, двигателя на организма, душата никога не е била там. Сърцето трябва да работи автономно. И концентрацията върху този орган – е огромен риск. В какво е риска? Ако в човек по време на тази концентрация се появят и най-малки съмнения, ако практи-

кува тази молитва заради единия експеримент, без да променя глобално своя вътрешен живот, без да вземе твърдото решение да следва душата си, тоест без да пробужда в себе си истинната вяра в Бога, а просто си играе на иди ми, дойди ми с цел подобряване на настроението, тогава може да си причини сериозен инфаркт. Но истинно духовните хора с твърда вяра и искрена, чиста любов към Бога, преминавали този етап, макар и не безболезнено за сърцето, докато не стигали дълбините на душата, в областта на слънчевия сплит. Те чувствали, как тяхното съзнание се спуска там. И именно от там започвали да чувстват топлина, разливаща се от гърдите по цялото тяло, предизвикваща приятни чувства. Както писали светите мъже, „запалвал се огъня, който те обхваща от вътре с пламъка на Любовта Божия“. Простичко казано, започвала да работи чакрата на слънчевия сплит. И човека чувствал как от гърдите излиза вибрация, топла вълна, която носела тези думи от дълбините на душата: „Господи Иисусе Христе, помилуй мя!“. Човек чувствал как в него се влива Божията Любов и сам усилвал тази Любов със своята концентрация върху нея. „Блажени са тези с чисто сърце, защото виждат Бога“. Както е написано в изреченията на Теолипт Митрополита във втората част на „Добролюбие“: „Уединявайки се външно, след това влез във вътрешната кула душата, която е дома Христов, където винаги е присъщ мира, радостта и тишината. Мисленото слънце Христос най-големия дар, излъчва от Себе си лъч и Го подава като дар на душата, която Го приема с вяра и добролюбие“.

– Нещо не успях да разбера добре това със сърцето, – произнесе Макс. – Как така при духовно извисените това се е получавало и ги е заобикалял инфаркта? Те нали също концентрирали своето внимание върху сърцето, а се активирал слънчевия сплит.

– Защото ако човек се отваря с Любов към Бога, Божията Любов го пази, независимо по какъв път върви. Главното – е стремежа да се върви. Тогава рано или късно, вървящия ще стигне до желания резултат. Реално, ако човек е устойчив в своя духовен стремеж и не допуска дори в мислите си ни-

какви съмнения, тогава всичко се случва, така както трябва да се случи.

Макс продължаваше да гледа към Сенсей с все същия неразбиращ поглед.

– Как още да ти го обясня... Ако не те мързи и поразучиш човешката физиология, тогава ще видиш, че сърцето е свързано посредством нервни връзки със слънчевия сплит.

– Е и...

– Силата на Любовта представлява определена енергия. Постоянната и чиста концентрация, дори върху сърцето, все едно ще локализира тази сила в слънчевия сплит.

– А-а-а, – театрално произнесе Макс. – Сега вече е ясно.

– Слава Богу, – със същия тон произнесе Сенсей, шеговито избърсвайки „потта" от челото си.

Всички се засмяха.

– В началото на разговора беше споменал, че молитвата е древна, – напомни Володя, желаейки да продължи темата.

– Да. Нейните корени водят дълбоко във вековете. Някога са я наричали „Молитвата на душата" и са се съсредоточавали именно в центъра „между гърдите и корема", тоест в слънчевия сплит. Като цяло – това е своеобразна адаптация на „Лотосовия цвят". Вътрешната молитва може да бъде намерена във всяка една сериозна религия.

– А защо в християнството се нарича „Иисусова Молитва"? Да не би Иисус да я е давал на своите ученици? – Попита Макс.

– Е, да го наречем така, за себе си и своите лични ученици Иисус използвал чистите знания, същия „Лотосов цвят" като най-простичък и ефективен начин за укротяване на животинското начало, тъй като работата тук вървяла на чувствено ниво. На умните хора давал вътрешната молитва като възможно най-приемлива обичайна форма на духовната практика. Разбира се, това е малка кукичка чрез думите и подсъзнанието, но резултата – отново бил излизане на чувствено ниво. А за останалите, в които доминирало животинското начало, Иисус излагал знанията под формата на притчи с двуяк смисъл, които подхождали както за ума

на мирянина, така и за запознатия човек. Всеки отварял с този ключ своята вътрешна съкровищница.

След Иисус вътрешната молитва станала ключова за основната група от неговите истинни последователи. И апостолите я предавали на своите ученици с присъствието в нея на името на Иисус, тъй като Неговото име, като син Божий, предизвиква и до ден-днешен абсолютно доверие в много от хората, което има голямо значение. Та нали когато изчезват всички съмнения е много по лесно да се върви по духовния път. Така и започнали да я наричат „Исусова Молитва“, а също така и „сърдечна молитва“. Иисус често употребявал думата „сърдечен“ в смисъл „душевен“, както било в тези времена. В самото начало се предавала правилно, както учеше Иисус, – с концентрация в областта на слънчевия сплит. Много от първите последователи на Христа се освобождавали благодарение на нея от своите материални окови.

Но след като минало време в средите на християните започнали да се появяват такива индивиди, които узурпирайки върховете на Учението, се опитвали да организират с помощта на тези знания свои култове, да утвърдят своята собствена значимост сред масите, прикривайки се с името на Христа. Хората, до голяма степен, си остават хора... Именно от тях започнало скриването на истинните Знания и изпълнението на вътрешната молитва с концентрация върху сърцето. И все пак някои истинни последователи на Христа успели да запазят Знанията за своите потомци в чист вид. Те наричали помежду си тази тайна - велика.

– А в Библията споменава ли се за вътрешната молитва?

– Туй-онуй се е съхранило, все пак Библията се е формирала по избрани записи, още повече под контрола на император Константин. Това, което се съхранило са притчи и косвени намеци към дадената вътрешна молитва.

– Например? – Не спираше Макс.

– Например, притчата на Иисус за митаря. Тя е описана в Евангелието от Лука в глава 18 от 10 до 14 стих. Там се казва как двама души отишли в храма да се помолят. Единия бил фарисей, а другия митар. „двама човека влязоха в

храма да се помолят: единият фарисеин, а другият митар. Фарисеинът, като застана, молеше се в себе си тъй: Боже, благодаря Ти, че не съм като другите човеци, грабители, неправедници, прелюбодейци, или като тоя митар: постя два пъти в седмица, давам десятък от всичко, що придобивам. А митарят, като стоеше надалеч, не смееше дори да подигне очи към небето; но удряше се в гърди и казваше: Боже, бъди милостив към мене грешника! Казвам ви, че тоя отиде у дома си оправдан повече, отколкото оня; понеже всеки, който превъзнася себе си, ще бъде унизен; а който се унизява, ще бъде въздигнат".

Разбира се, това не са точните думи на Иисус, някои неща са добавени, друго не е дописано, но общия смисъл е верен. За основната маса от хора Иисус се опитвал да разкрие в притчата най-елементарните понятия за същността на човека... Тъй като не е възможно да се разкаже на животното какво представлява духовното в неговия чист вид. Това е все едно да се обяснява на слепия от рождението си, който живял цял живот в пясъците на пустинята, какво е красотата на есенната гора по време на залез-слънце. За това се налага да се ползват асоциативни сравнения и образи. Духовните хора се разбират един друг и без думи. Това е съвсем различно ниво на възприятие.

– В тази притча отново се споменава за „грешника", – отбеляза Жеката. – Ех колко я обичат поповете тази дума!

– Обичат я, защото това е техния хляб. Вменявайки на стоящия на духовния път човек греховността, те набиват в подсъзнанието му комплекса за вина. А това по пътя е равносилно на „вързан за ходилата камък"... Нали на пътя към Бога не трябва да има никакви съмнения, всичко се изхвърля, остава единствено чистата Любов. Ако човек става вътрешно истински свободен, отхвърляйки всичко, освен Любовта, Любовта към Бога, всички препятствия изчезват. Защото всички те не са нищо повече от една – илюзия. Човек осъзнава, че тялото му е просто едно – превозно средство. И то ще тръгне на там, на където поиска той истинния, тоест душата.

– Излиза, че следвайки пътя на вътрешната молитва, в

началото човек уравновесява в себе си духовното и материалното начала? – Замислено произнесе Макс.

– Да , просто ще изразходи за това повече време.

– А за изпълняващия тази вътрешна молитва тези стадии на „устата“ и „ума“ ли ще бъдат това същото генерално сражение, личния Армагедон, за който разказа? – Уточни Макс, опитвайки се да си изясни нещо.

– Не, – отговори Сенсей. – Това е нещо от рода на артилерийска подготовка. Генералното сражение за човека, вървящ по духовния път, ще е тогава, когато започне сериозната вътрешна работа, когато човек започне да отхвърля всички условности, когато истински започне да отглежда своята вътрешна Любов, да върви към Бога, независимо от обстоятелствата, както се казва само напред. Простичко казано, когато започне да се приближава към Портите, стъпвайки на единствения водещ към тях мост или пътека, както ти е по-удобно, така го наречи. По принцип на всички хора, достигащи определена степен на духовна зрялост им предстои да преминат този финален участък. При това без значение по какъв път са стигнали до него. До голяма степен всички тези разнообразни пътища – са само различни начини на търсене, така да се каже, напипване на тази единствената пътека, която води до Портите.

* * *

Времето отлиташе стремително като стрела излетяла от добре опънат лък. А Макс продължаваше да се намира в утопиите на своите илюзии, внимателно притегляйки всички „за“ и „против“ във философията на Сенсей. Той безгрижно се люшкаше на люлката на своя ум, издигайки се ту до висините на духовното, ту до дълбините на своето животинско начало. И утешаваше своето самолюбие с това, че притежаваше свое собствено мнение, дори остроумнечеше относно положението на двете страни. На него му харесваше да разсъждава и да се рови в същността. Но цялата тази негова умствена

активност представляваше леки завихряния на въздуха, раждащи се в неговия полет. Все по-често се хвърляха думи на вятъра, които просто раздвижваха въздуха, но не докосваха душата. Неговата люлка продължаваше да го люлее, независимо от бързо отлитащите дни. И крайно рядко, когато Сенсей общуваше безкрайно искрено с Макс, той започваше да разбира малко повече. Тези моменти на изгубения „рай“ изплуваха и сега с невероятна яснота пред него.

* * *

Той седеше в колата със Сенсей, очаквайки срещата с един човек относно делата на фирмата „Касандра“. На Макс му се струваше, че преживява не най-хубавите дни от своя живот. На душата му бе някак чоглаво от цялата тази земна суета. Макс си спомни, как преди няколко дена за кой ли път заряза упражненията по духовната практика „Лотосов цвят“, мотивирайки своето решение с това, че не се получава нищо. А и проблемите с работата, които изискваха постоянната му ангажираност се бяха натрупали цяла камара. Но колкото и да се опитваше да им отделя цялото си внимание, не намаляха и на йота. Макс потъна в поредното си униние, което го стимулира да се замисли, как да се захване сериозно с духовното... Тъкмо във връзка с тези проблеми той захвана разговор със Сенсей, възползвайки се от случая да си поговори насаме.

– Защо отново нищо не ми се получава? – Жалваше се Макс. – Уж започвам да правя „лотоса“, усещам прилива на радост. А после...

Той махна с ръка.

– Това е естествен процес, – отговори Сенсей. – При много хора се случва така. Всички в началото усещат прилив на своеобразна духовна възбуда, може да се каже духовен подем и необикновено ясно разбиране на дълбочината на божественото естество. За мнозина това изглежда толкова

простичко, че се учудват как до сега не са могли да проумеят това елементарно нещо. Тоест човек се пробужда духовно. Но... минава ден, два и започва духовния спад. Активизира се животинското начало. Човек вече не чувства предишната възбуда. Започват да го атакуват мръсни и подли мисли, че всичкото това духовно – е тъпотия, някаква „измама“. Започва да си мисли, че се занимава с глупости, че се побърква, още малко и ще го хване шизофренията, тъй като започва да се променя и да се различава от всички останали. Започва да го мързи да се моли, да медитира. В ума му възникват хиляди оправдания, че е изморен, че не му стига времето... Заражда се усещането за някаква неловкост, стигаща до потискащото чувство на вина за преживените моменти на духовна извисеност. Но вина пред кого? Пред собственото животинско начало! Започват да го налягат различни проблеми, нещо извънредно се случва. Човек се потапя в тези проблеми. Общо взето, прави се всичко, за да се отвлече вниманието му от духовното. И човек се поддава на тези провокации и губи този бой със своето животинско начало, забравяйки за това, което е изпитал буквално преди два дена.

Умния човек ще си изясни ситуацията, ще се опита да разбере, защо го няма желанието, тази възбуда, защо го няма предишното удоволствие от изпълнението на духовната практика. Той ще разбере, чисто и просто, че се е активирало неговото животинско начало... А глупавия човек ще тръгне по повода на своята материя. Но след известно време, когато отслабне натиска на животинското му начало, той отново ще се хвърли в търсене на духовното, ще започне да чете, да препрочита... Постоянно са му нужни примери, някакви доказателства, демонстрации на духовните възможности. Всичко това отново ще провокира мощен духовен изблик. Дадения процес може да се сравни с изхвърлянето на адреналин при силна възбуда. Но след това, когато действието на тези „хормони“ утихва, човека отново чувства спадане на силите и отново се предава на своето животинско начало. За да не се случва това, трябва да се знаят ясно мно-

го неща, човек да има яснота какво е положението му и да бъде готов за бъдещите изпитания. Когато изниква такава материална бариера, трябва просто да се премести настрани, да го наречем така, да раздели „кесаревото – Кесарю, божието – Богу“. Трябва винаги да се държи страната на духовното и да усили двойно натиска. Смисълът е следния, за да се излезе от ситуациите, моделирани от животинското начало, правилно, запазвайки своето „цвете“, трябва да се отвличаш от натрапвания ти негативизъм, който ще те натиска от всички страни. Трябва да вложиш вниманието си към вътрешната любов, към позитивното. В теб трябва да присъства твърдото убеждение, защото твоята вяра – е твоята бъдеща реалност.

– Сложно е да поддържам в себе си вътрешната любов, – произнесе Макс.

– Всъщност, само ти се струва, че е сложно. Сложно е защото наоколо има много съблазни, защото в теб се въртят много мисли, за които изразходваш своето внимание. А реално всичко е много просто. Нали не ти е сложно да изпиеш една чаша с вода? Не. Това не те отвлича от мисълта, която тече в главата ти? Не. Тъкмо така е и тук... Човек в своя живот е като бегач в гора, изпълнена с мисли от материалното ти начало. И в тази гора има много уловки, капани, опънати мрежи, изкопани ровове. Но човек е длъжен да бяга с отворени очи. Длъжен е да се научи да избягва тези капани, да проумее, че всичко това не е негово.

– Да, животинското начало улавя здраво.

– Естествено. То е длъжно да улавя. Неговата цел – е да те подчини на себе си, иначе то ще е подчинено на теб. Това е война, Макс. Твоята война, където твоето главно оръжие – е вярата. Този, който е избрал духовния път трябва просто да изхвърли всички илюзии, „като мираж в пустиня“, както са казали светците. Той трябва да осъзнае, че целия този материален свят – е просто един миг пред вечността. Но цялата беда е в това, че много от хората още в самото начало се спъват в един и същ препъникамък: човек не може да повярва в безкрайността на бъдещото си съществувание, в това,

че там живота е вечен, а тук – временен. Трябват му доказателства. А когато получава тези доказателства, много често е прекалено късно да се промени каквото и да било. Но ако в човека има достатъчно сили, тогава той не се нуждае от никакви доказателства. Той и така разбира и чувства всичко.

– А ти каква сила имаш предвид?

– Силата на душата. Това е частицата от самия Бог в човека! Но тази частица, да го наречем така, не е активирана. А катализатора за нейната активация – е нашия истински избор. Светец се става само тук на Земята. Човека победил своето животинско начало и достигнал просветление не умира, той си заминава, отива при Бога...

– Но какво не е наред при мен Лично? Нали не съм за връзване? – Пошегува се Макс.

– Не съвсем, – със същия шеговит тон отвърна Сенсей. – Както се казва надеждата умира последна.

– И в какво е проблема?

Сенсей погледна уморено към Макс.

– В това, което е проблем и за мнозина. Обичаш да гледаш на бойното поле от далече и да разсъждаваш за битката, но без да взимаш участие в нея. Твоите съмнения – това не е просто лъжица катран в кацата с меда. Това е цял черпак цианкалий. Защото те не само развалят, но и убиват всичко най-хубаво в теб... Трябва да преодолееш своите съмнения, докато не са те погубили. Отхвърли ги по на далеч! Живей с доброто, с Бога в душата. Не прави нищо лошо, дори ако не ти е изгодно... Истински духовния човек просто се изсмива на всички тези материални проблеми. Защото всичко това е мираж, илюзия, която се разсейва и изчезва.

– Е не, как така да се изсмея? А как да живея в света? Нали някой трябва да решава проблемите. Не може да се седи със скръстени ръце, още повече ако тези проблеми засягат не само теб, но и твоите близки.

– Не ме разбра. Проблемите безусловно трябва да се решават, но не и да се превръщат в смисъл на твоето съществуване. И най-главното, каквото и да се случва, както и да биваш подхвърлян от проблем в проблем, важното е винаги

да оставаш Човек. Защото всеки твой житейски проблем – не е нищо друго освен проверка за нивото на животинското в теб. Тъкмо затова духовно устойчивия човек просто се изсмива на периодически появяващите се сложности. Той се справя с тях и не допуска да доминират в мислите му. А глупавия човек се поддава на тази провокация на своето животинско начало и започва да се държи като магаре със закачен морков пред носа си, дори без да забелязва, че се приближава към края на пропастта. Така че реално, всеки външен проблем, който си възприел на сериозно е твой вътрешен проблем, личен вътрешен конфликт между теб и твоето животинско начало. Всичко е в теб!

След тези думи Макс укрепна духом, дори известно време се държеше доста стабилно на положителна вълна. Но след време думите на Сенсей бяха забравени, и Макс отново по стар навик се потопи изцяло в своите дела, отдалечи се от духовното и се потопи още повече в безкрайните житейски лабиринти на своето животинско начало.

* * *

Веднъж разговаряйки си със Сенсей, Макс чу думи, които тогава го поразиха и отново склониха съзнанието му в посока към душата. Макс както винаги разказваше шеговито за шествието на кришнарите в града, издокарани в своите одежди. На което Сенсей реагира съвсем неочаквано, превеждайки шегата му към сериозен разговор, с което го удиви, тъй като шегите на Макс най-често завършваха с някакви весели коментари на Сенсей.

– Хората си играят на вяра в Бога, но реално не вярват, не живеят с нея. Много от тях се кичат с различни отличителни знаци, дрехи, но всичко това, до голяма степен е актьорство. Истинската вяра в Бога – това е чисто и просто вътрешната чистота. Истински духовния човек никога няма да се занимава с някаква показност, защото неговото истин-

но вътрешно съкровище – е неговата тайна, която знае само Бога. Човека, който върви по духовния път никога няма да се изтипоса сред тълпата и да маха с флага, един вид, вижте ме колко съм вярващ! Никога. Той може да си позволи максимум да попита или да подскаже посоката, или да сподели своя опит със своя спътник, но не повече от това. Тъй като хората, които вървят към Бога, действително вярват, а не се фукат със своята вяра, играейки в този красив образ... Те прекрасно разбират какво представлява света и какъв е неговия обединяващ разум.

– Обединяващ разум?

– Да. Има индивидуален разум, има колективен Духовен разум, а има и обединяващ Животински разум за цялото човечество, който, между другото управляваме...

– Как така? Като мравките, или като стадото бизони по време на миграцията?

– Нещо такова, – с усмивка отговори Сенсей. – Животното – си остава животно. Този обединяващ Животински разум на човечеството съществува по своите собствени закони. В него има своя вътрешна и външна йерархия. И до голяма степен хората живеят в умелата организация на този Животински разум, който ги подчинява на своята система, навързва им своите правила на играта и условия на съществуване. И принципно, когато човек върви по духовния път, когато живее вътре в себе си с Бога, тогава не афишира това нещо, защото моментално ще предизвика агресия от страна на Животинския разум. И това е естествена реакция. Животинския разум – е непримирим враг на всичко духовно. Тъкмо за това високодуховните хора, например Бодхисатвите, родени в тялото, попадайки в системата в животинското битие на обществото, се стараят да играят във външния свят като обикновени хора, без да се издават с нищо, оставайки при това вътре в себе си със своята Същност и намирайки се в Бога и с Бога.

* * *

Странно, но тогава Макс така и не разбра до край думите на Сенсей. Затова пък сега осъзнаваше, защо не бе ги разбрал. Защото тогава живееше в ценностната система на общочовешкия животински разум и дори не го забелязваше, макар да бе очевидно. А и сега разбираше само защото послесмъртните му спомени, мъките от това прераждане и понятията за „тук“ и „там“ все още бяха много ярки в душата му. На фона на всичко преживяно Макс гледаше по съвършено различен начин на света и преосмисляше това, което някога говореше Сенсей. Той съжаляваше за миналото, превъртайки в паметта си миговете наречени „живот“. Ако разума му тогава не бе толкова суетен и егоистичен, ако тогава бе намерил в себе си мъжество не да играе на вяра, а да вярва истински, ако не отлагаше постоянно духовната работа за после... Ако, ако, ако... Имаше само едни илюзорни условия и никакъв практически резултат. А колко пъти му се даваше ШАНС! Колко пъти след беседите със Сенсей в него се събуждаше душата. Защо не я поддържа и защити от животинското начало и да се изтръгне... А убиваше още от корен това пробуждане със своите съмнения. И отново падаше в калта на материалното. И отново влизаше в порочния кръг. Всички тези мигове в тялото, във властта на животинското начало, сега изглеждаха такава глупост и така изпепеляваха... Всичко това му носеше непоносима болка за така лекомислено изгубените шансове, безобразното разпиляване на жизнената сила – този своеобразен трамплин към вечността. А как само трептеше душата, намирайки се близо с Този, който вече бе достигнал тези висини... И в този момент Макс прозря окончателно. Та Сенсей беше не някой друг, а... В паметта на Макс до най-малките детайли изскочиха два кулминационни фрагмента от неговия минал живот. Това бяха миговете на най-високата точка на неговия духовен подем. Съзерцавайки ги от позицията на преживяното, Макс разбра, че именно в това време се бе озовал много близо до разкриването на своята душа, която не просто трептеше, а чукаше и блъскаше във вратата на неговия разум, викаше с всички сили, за да я чуе и да и обърне внимание. Колко-

то и да бе парадоксално, но именно намирайки се в друго тяло, той усещаше пълноценно онзи възхитителен полет на душата. И именно сега осъзнаваше цялата трагедия от изпуснатия шанс да постигне своята Нирвана – вечния живот в Бога, в абсолютната Любов.

* * *

Онова пътуване в Киев за Макс остана незабравимо. Паметта му го възпроизведе до най-малките подробности. Той пътуваше заедно със Сенсей, за да оформят лицензионните документи на фирмата. Половин ден търкаха праговете на чиновническите кабинети. И едва следобед успяха да се изтръгнат от тази бюрократична суета и да се разходят из старинните улици на знаменития старинен град, основан, както предполагат историците, още през пети век, като център на източнославянските племена – поляни.

В древността Киев бил наричан града на трите хълма, след това на седемте хълма поради уникалното му местоположение на десния бряг на река Днепър. Колкото по-далече стигаше цивилизацията, толкова повече хълмове заемаше. Града успял да запази своята привлекателност и по времето на научнотехническия прогрес, съчетавайки новата архитектура не само с древните постройки, но и с островчетата на девствената природа. Киев е бил и до ден-днешен си остава един от най-загадъчните градове на Земята.

Макс беше удивен да види толкова църкви, древни храмове, а също така и представители на различни религии. Когато изрази своето удивление пред Сенсей, той както винаги се усмихна загадъчно и произнесе:

– Святото място никога не остава пусто.

В Киев, естествено, е имало най-много старинни православни храмове. Това е разбираемо. Както и да въртиш историята, покръстването в древната Русь е тръгнало от Киев, някогашна столица на древноруската държава... След като

се нагледаха на архитектурните паметници, Сенсей предложи на Макс да отидат в Киево-Печерската лавра. Да се стигне до там не бе никаква трудност, тъй като всеки киевлянин обясняваше пътя толкова детайлно, все едно на свой близък роднина. Киево-Печерската лавра стоеше величествено на два стръмни хълма потънала в зеленина. Там се разкриваше великолепна гледка към Днепър. От съзерцаването на това райско кътче на природата направо секваше дъха. Около лаврата бе издигната седемметрова каменна стена, която очевидно някога изпълнявала защитна функция, а зад нея се виждаше цяла плеяда от бляскащи куполи, сред които най-много се отличаваше златистия купол на Голямата Лавърска Камбанария.

Макс и Сенсей си купиха билети за Горната лавра – музея паметник, който бе включен в списъка на Световното наследство и влязоха през централния вход. Главните порти се намираха под църквата Троица. Те представляваха своеобразна арка. Едва Сенсей заедно с Макс влязоха под свода се разнесе камбанния звън на Лавърските камбани. Някой от намиращите се във вътрешната туристическа площадка, а също така преминаващите наблизо монаси с удивление погледнаха на камбанарията, спряха се и започнаха да се кръстят... Макс се стресна от неочаквания камбанен звън.

– Колко красиво звънят само. Никога не бях чувал такъв звън. Днес да не е някакъв празник?!

– Е, за всеки различно, – отговори Сенсей с някакъв необикновен мек, мелодичен глас.

Макс погледна към него и се удиви на промененото му лице. През това време тъкмо бяха излезли на светло изпод арката на църквата Троица. Сенсей направо се бе преобразил. Очите му сияеха с необикновена светлина, излъчвайки мощ, хармония и вътрешна чистота. Той лекичко наклони своята глава, все едно поздравява това място. От Сенсей бликаше незрима благодат, от която в Макс възникна чувството на необикновено умиротворение и спокойствие. Състоянието му напомняше на блажена тиха радост. В този момент дори не му се искаше да говори за каквото и да било.

Макс изпълни гърдите си с въздух и огледа наоколо. Една дума – великолепие. Тогава той не бе разбрал от какво му бе станало толкова хубаво на душата. „Сигурно мястото бе такова“, – помисли си Макс. В това необикновено възвишено състояние му се стори, че бе попаднал в съвършено различен свят, свят на някакво нереално битие, където му се струваше, че е много лесно да достигне небето ако протегне ръка. Преливащ от радост Макс се запъти към близката лавка със сувенири да купува всичко, което зарадва погледа му, а Сенсей, който го чакаше съзерцаваше всичко наоколо, особено хората. Когато всеки се наслади посвоему от това гостоприемство, двамата започнаха да разглеждат територията.

Какво само нямаше в този исторически музей паметник! Освен старинните църкви и общежитията за монасите, имаше музей с исторически ценности, където демонстрираха различни златни и сребърни украшения от времето на скитите, театрален музей, музикален, музей на киноизкуството, историческа библиотека, музей на книгата и типографията, музей на народното декоративно изкуство. При това, без да смятаме многобройните сувенирни магазинчета, предлагащи всичко, което може да се продаде, от икони и книги, до накити и храна. Сенсей премина през всички тези „забележителности“ на Горната лавра без особен ентусиазъм, за разлика от Макс, задържайки погледа си единствено върху старинните църкви, книгите и наблюдателната площадка. От там се разкриваше великолепна панорама към Долната Лавра и знаменитата река, известна в различните времена с имена като Борисфен, Славутич, Днепър. Сенсей стоеше дълго, гледайки замислено далечината докато Макс обикаляше по сувенирните магазинчета. След това се запътиха към светия светих – на територията на Долната лавра, където се бе зародила Киево-Печьорската лавра.

Спускайки се по кратичкото надолнище, постлано със старинен паваж, двамата излязоха на монашеската улица. Там имаше цяла редица магазинчета предлагащи книги и икони. В края на улицата се намираше свободния вход към

Долната лавра, предназначен за вярващите. Не далече се намираха касите за желаещите да посетят пещерите с екскурзовод. Макс предложи на Сенсей да се присъединят към оформящата се група. Нейния екскурзовод се оказа мъж около 40-те. Събирайки достатъчно количество хора, той поведе групата надолу по широката мостова улица граничеща с манастирската градина. Достигайки Кръстовъзхвалната църква, където се намираше входа към близките пещери, екскурзовода започна своя разказ.

– Намираме се на територията на мъжкия манастир на Киево-Печерската лавра, която дала на православието много повече светци, от който и да било друг манастир. Още от древността това място е наречено обителта на Светия Дух. Рая на Земята. Историята на Печерския манастир започва в XI век, когато били изградени главните забележителности на сегашната Лавра – Антониевите и Теодосиевите пещери или както още ги наричат Близките и Далечните пещери, спрямо разстоянието, на което се намират от Успенския събор. Годината на основаване е 1051...

Съгласно летописите, човек на име Антипий от град Любич, намиращ се на Черниговска земя, отишъл на поклонение в един от манастирите на Атон. Там приел монашеството и му било дадено името Антоний. През това време тъкмо се зараждало християнството в древната Русь. Антоний бил изпратен като игумен от Атонския манастир в Киев, за да основе там нова обител. Съгласно „Киево-Печьорският патерик“ Антоний посещавал два пъти Киев: през 1013 и 1051 години, когато се случила смяна на властта. По време на своето първо посещение той живеел във Варяжката пещера. Тя съществува и днес, явявайки се част от Теодосиевите пещери. Втория път той се заселил в малка пещера в този хълм. Кой я е изкопал е трудно да се каже, поради разминаване в старинните летописи. Така или иначе Антоний се заселил там, разширявайки пещерата и молейки се за своята душа. Слуха за светия пещерен монах, притежаващ необикновена дарба да изцелява и да пророкува започнал да се разпространява по руските земи. При Антоний започнали да

идват хора, някои от тях оставали да живеят заедно с него. Далечните пещери постепенно се разширявали и скоро след това се превърнали в цял лабиринт с килии и църкви. Около 1062 година Антоний поставил за игумен брат Варлаам, а самият желаейки уединение, се преселил на съседния хълм. Там започнал да си копае нова пещера, която впоследствие получила името Антониева. Старецът починал през 1073 година и бил погребан в Близките пещери...

Теодосий се прославил с това, че изградил на мястото на пещерния комплекс наземен манастир. Той станал игумен на Печьорския манастир в същата 1062 година, тъй като Варлаам бил преведен да служи на друго място. Преподобни Теодоси в своето време бил достатъчно известен църковно политически деец. Той бил роден през 1036 година в град Василовка под Киев в заможно семейство, което притежавало много имоти. В детството си обичал да чете духовна литература. По време на своята юношеска възраст майка му постоянно го биела за опитите му да избяга в Светата земя. В последното си бягство той успял да стигне Киев, където останал в пещерите при Антоний. През 1058 година бил постриган от Никон като монах. Ставайки игумен Теодоси първи въвел в своята обител Студийския устав, изискващ от всеки монах строга дисциплина и пълно подчинение на игумена, както и отричане на всички форми на собственост. По-късно примера му последвали и всички останали манастири на Киевската Русь. Теодоси управлявал Печьорския манастир с твърда ръка. Непослушанието, неизпълнението на своите задължения и заръки се приемало за тежък грях и подлежало на наказание. При игумен Теодоси били изградени всички основни постройки и килии. Освен това близо до манастира била построена сграда и църквата на свети първомъченик Стефан за болните и бедните. Починал една година след Антоний през 1074 година и бил погребан в Далечните пещери. За неговото значение говори факта, че станал втория светец, съдейки по хронологията и датите на канонизация през 1108 година.

– А кой бил първия? Антоний ли? – Попита някой от гру-

пата.

– Не. Първите обявени за светци били князете мъченици Борис и Глеб през 1020 година, убити през 1015 година по заповед на княз Святополк. Те били върли защитници на християнските идеали. Все пак в тези времена Киевска Русь била още езическа. И новата християнска вяра се налагала трудно. Така че канонизацията на Теодоси, по времето, на чието игуменство обителта в пещерите се превърнала в първия за Киевската Русь манастир, утвърдила позициите на Киево-Печьорската обител като водещ център в Киевска Русь в противовес на митрополитската катедра. В процеса на канонизация било написано „Житието на Теодоси Печьорски“ от Нестор летописец, който както знаете написал „Повест на временните лета“. Нетленните мощи на Нестор също лежат тук, в Близките пещери. А сега ще се спуснем в пещерата...

Групата влезе в Кръстовъзхвалната църква, построена, както разказа екскурзовода през 1700 година. Спускайки се в подземието всеки запали по една църковна свещичка, тъй като единственото осветление бе от светилниците до ликовете на светците. Този полумрак създаваше в Макс особено настроение, смес от любопитство, страх и някаква тайнственост.

– По настоящем коридорите в Близките пещери са с обща дължина 352 метра, а Далечните заедно с Варяжката пещера 489 метра. Пещерите са изкопани във варовиковия слой. Благодарение на този природен материал, температурата през цялата година е постоянна 10 – 12 градуса по Целзий. Дълбочината на пещерата е от 4 – 12 метра. Широчината на коридорите е 1,5 метра, височината на таваните 2 метра. По дължина на коридорите са разположени аркосолиите, своеобразни ниши с дължина от около 2 метра, а в тях – гробниците с мощите на лавърските светци под стъклен похлупак. Ковчезите са изработени основно от кипарис. Кипарисът се смята за свещено дърво от тогава, когато на кръст от кипарис бил прикован Иисус. До всеки гроб, както виждате виси портрета на светеца и има запален светилник. Светилници-

те се смятат за символ на душата...

Екскурзоводът започна избирателно да разказва накратко за част от светците, кой къде лежи и с какво се е прославил. Вярващите от групата започнаха да се кръстят и да целуват стъклените похлупаци на ковчезите. Другите просто разглеждаха портретите, а също така подаващите се върху прилежно увитите с брокатена тъкан тела тъмно кафяви китки на светците. Групата посети килията и подземната църква на преподобния Антоний Печерски, от където според преданието започват подземните тунели под Днепър и Горната лавра, подземната църква на Варлаам Печерски, гробниците на другите светци.

– А тук се намират светите нетленни мощи на Атанасий Затворник, известен със своето чудесно и изцеление в пещерата. След това той престоял в килията – затвор 12 години. Затворничеството било доброволно дело. Считало се, че по пътя на отричането от всички мирски блага може да се получи благодат на Небето. Монахът влизал в килията, чийто вход бил зазиждан с тухли. Храната била основно вода и хляб и се подавала през единственото останало малко прозорче. И когато монаха, който носил храна на затворника, не получавал отговор на молбата си да бъде благословен. Тоест от отвора на килията не се подавала китката на затворника, той започвал да се съмнява дали не е умрял. Килията била отваряна и се убеждавали дали монаха е жив или мъртъв. Ако бил мъртъв, тялото или се оставяло в килията, която се превръщала в погребална ниша, или го вадили, омотавали в широка, дълга тъкан и излагали за поклонение на вярващите... В затворите са изкарвали различно време. Понякога затворника умирал след няколко месеца, понякога живеел няколко години...

Групата мина по лабиринта от криволичещи коридори. В пещерата не бе възможно човек да се изгуби, тъй като повечето ходове бяха блокирани, а и имаше двойка дежурни монаси.

– В тази крипта се намират мощите на Илия Муромца, реално съществувал богаташ, родом от град Мурома, про-

славения герой от народния епос. Предполагат, че първо бил погребан в Софийския събор. Неговите мощи били пренесени в Киево-Печьорската лавра в средата на XVIII век, когато Духовния събор, разглеждайки жизнения му път го обявил за светец. Той се смята за покровител на всички мъже. Мъжете идват в неговата гробница с молби да ги изпълни със сила и енергия... Има цял списък, кой светец на какво е покровител. Ето например, в тази малка гробница под стената се намират нетленните останки на младенеца Йоан, който загинал през 983 година заедно със своя баща Теодор. Този младенец се смята за покровител на всички малки деца, а също така помага на жените, страдащи от безплодие. От ляво се намира гробницата на Лука, иконома Печьорский...

През това време Макс се приближи до отсрещната стена, започна да разглежда стенописа на Божията майка и извика тихичко Сенсей.

– Погледни, Божията майка има „Трето око“.

– Това е...

Сенсей не успя да се изкаже, тъй като в това време се приближи екскурзовода.

– А тук е погребан Никон Сухия, който починал през 1101 година. Прославил се с това, че през 1096 година бил взет в плен от половецкия кан Боняк и бил осакатен. Но по чудесен начин се пренесъл в Печьорския манастир... Тук също така виждате стенопис, който е още една от загадките на Лавърските пещери. Тзои стенопис бил открит съвсем случайно по времето на последните разкопки през 1978 година и предизвикал удивление и спорове. Винаги се е считало, че в древността стените на манастирските подземия били просто варовик или по-късно облицовани с тухли, фугирани и белосани. Тъкмо за това никой не подозирал, че под белия слой могат да се намират такива фрески. Дадения стенопис се отнася към XVIII век. Но най-голямо удивление предизвикало това, че от долу имало още по-древен стенопис, който виждаме сега. Тук е изобразена Божията Майка, която държи в ръцете си Бога младенец. Стенописът от XVIII век бил нанесен върху много по-ранен. Това било раз-

крито по време на реставрацията. Фрагменти от тези стенописи са разчистени частично, макар да не е трудно да се забележи, че всички продължават навътре под пласта бяла боя... А сега ще отидем в подземната църква Въведение в Храма на Пресвета Богородица... Това място – е едно от най-загадъчните в Близките пещери...

Когато влязоха вътре, Макс се наведе до ухото на Сенсей и произнесе възхитено:

– Гледай, в центъра на иконостаса се намира печатът на Шамбала. – Той кимна към триъгълника с око в него, облечен в слънчеви лъчи. – От къде се е появил тук?

– Това е особено място, – също толкова тихичко произнесе Сенсей. – Освен това в тези пещери се намират останките на Бодхисатвата Агапит...

– Кой? – Попита Макс.

– После ще ти разкажа...

– На това място е фиксирано необикновено енергийно излъчване, – продължаваше да разказва екскурзовода. – Тук почиват нетленните мощи на преподобния Агапит безвъзмездния лекар, един от най-знаменитите лекари на XI век... Не ни е известно кога и къде е бил роден. Предполагат, че е от Киев. Агапит бил един от първите дошли при Антоний, който го подстригал в монашество. Съгласно „Киево-Печерският патерик“ Антоний взел Агапит като свой заместник в чудотворното изкуство на целенето. Агапит бил образец за хуманност, граничеща със самопожертвование. Той изцелявал от различни тежки вътрешни болести, при това всички, както бедни, така и богати. Целял и такива, с които не се наемал никой. Той не се отделял от болния докато не го вдигнел на крака. Наричали го „Лечител“, лекар от Бога, тъй като „самия бог го дарил с дарбата да изцелява“... Агапит бил талантлив и изключително ерудиран лекар. Отлично владеел народната медицина, знаел трудовете на Хипократ, Гален. Свободно владеел гръцки език... Отивал там, където остро се нуждаели от неговата помощ. Със своето човеколюбие и сърдечно отношение към болните Агапит придобил нечувана слава сред народа, при това не само в Киев,

но и далече отвъд пределите му. Той излекувал и черниговския княз Владимир Мономаха, който се разболял сериозно и лежал на смъртен одър... Агапит починал през октомври 1095 година. Неговите мумифицирани останки са се запазили до наши дни...

През 1988 – 1990 години учените изследвали повече от 50 мощи от Близките пещери, изучени са антропометричните и морфологичните им характеристики. Антропологичните измервания позволили да се възстанови външния облик на такива светци като Агапит, Нестор Летописец, Илия Муромец, Варлаам, Поликрап... Нещо повече, киевските изследователи по биоенергетика установили, че мощите на Агапит притежават колосални биомоторни характеристики, тоест се явяват ускорители на ръста, което е доказано по растежа на семената на различни растения. Освен това е установено, че мощите защитават от радиация, а също така оказват много силно бактерицидно въздействие на въздуха в Близките пещери. И най-главното – в наше време са фиксирани няколко хиляди случая на изцелени хора благодарение на мощите на Агапит. Ето каква духовна целителна сила е имал, дори девет века след смъртта си продължава да цели хората... А сега да се предвижим по нататък по коридора завършвайки нашата екскурзия...

Част от групата тръгна след екскурзовода, а другата част се стълпи около гроба на преподобния Агапит. Някои се молеха, други просто разглеждаха подземната църква Въведение в Храма на Пресвета Богородица. Макс и Сенсей се намираха зад хората, очаквайки своя ред, за да се приближат до гроба. До тях стоеше възрастна жена с бастун, облечена скромно, с пазарска чанта в ръцете. Тя постоянно изоставаше от групата, тъй като куцаше, стараейки се да се поклони във всяка гробница и шепнеща молитви. По лицето и се виждаше, че се предвижваше с големи мъки, очевидно и се налагаше да преодолява силна болка. Но нейното упорство и сила на духа бяха за завиждане. По-рано, в един от преходите в пещерата, Макс отбеляза със „съчувствие“: „Ама че и бабе, едвам ходи...“ На което Сенсей отговори:

„Човек с дълбока вяра... Не можеш да си представиш каква болка изпитва, когато ходи. Има деформираща артроза на тазобедрената става“. „Нима?!“ – Удиви се Макс, обръщайки се по посока на жената. Сега заедно стояха почти последни пред гробницата на преподобния Агапит.

Когато основната маса от хора излезе, Макс се приближи до мощите, а Сенсей пропусна напред възрастната жена. Тя го погледна и произнесе с благодарност: „Благодаря ти синко“. Тя се приближи до гробницата и започна да нашепва молитва, а Макс през това време се опитваше да прочете редовете от молитвата на преподобния Агапит, която се намираше от ляво в рамчица. Той искаше да попита нещо Сенсей. Но когато се обърна видя, че стои със затворени очи. Лицето му беше съсредоточено. През това време на Макс му стана някак необичайно горещо. От начало си помисли, че това е негово чисто субективно усещане. Но забеляза как на мъжа намиращ се от ляво потече пот по челото, при това с няколко струйки, как едно момченце на около седем годинки дръпна за ръката молещата се майка и произнесе тихичко: „Мамо, много ми е горещо“. На което майката отвърна: „Това е хубаво синко, Светия Дух е слязъл в обителта чувайки нашите молитви“. Възрастната жена започна усилено да се кръсти и да повтаря молитвата. У Макс се създаде такова впечатление, че цяла вълна от непонятна жега премина през него към гробницата на Агапит. В самия пик на това неестествено напрежение възрастната жена произнесе: „Господи, прости ми!“ бастуна и с трясък падна на земята. Всички присъстващи изтръпнаха и се обърнаха. Сенсей отвори плавно очи и направи дълбоко вдишване и издишване. Старицата видимо сама се изплаши от този трясък и извинявайки се на присъстващите за нарушеното спокойствие, рязко подскочи и вдигна своя бастун. Макс с удивление погледна на подмладените движения на старицата. Тя не успя да разбере веднага, какво се бе случило. После с изумление се огледа, разходи се назад-напред, опипвайки ставата си. На очите и заблестяха сълзи. Жената не можеше да обели и дума от обхваналото я вълнение, а възхитено гледаше ту на

ставата си, ту на гробницата, ту на околните хора. Те също я гледаха мълчешком, не вярвайки на очите си. Жената се запъти към Сенсей, единствения човек, с който общува за малко и радостно произнесе: „Аз ходя, аз ходя, не мога да повярвам! Цели пет години...“ В този момент погледна в очите на Сенсей и се умълча, повдигайки с удивление вежди. Погледна към портрета на Агапит, после към Сенсей. И все едно идвайки на себе си, произнесе: „Ой, извинете, постоянно пред очите си виждам преподобния Агапит. Каква радост, ще отида да запаля една свещица...“ Тя отиде до светите мощи, целуна ги, прекръсти се и тръгна към входа, обръщайки се през цялото време към Сенсей и кръстейки се радостно. Останалите присъстващи, в това число и Макс се стълпиха около гробницата. Сенсей, както и преди стоеше до колоните на храма.

– Вашия познат действително много прилича на Агапит, само, че на стари години, – произнесе мъжа, който стоеше до Макс.

– Не може да бъде! – Макс се опитваше да разгледа добре със своята свещ портрета. – Къде?

– Ето погледнете сами. Аз, млади човече съм професионален художник, имам непогрешима зрителна памет.

Макс най-накрая успя да разгледа портрета.

– Хъм, точно! Я погледни... – Макс се обърна, за да покаже на Сенсей сходството. Но него вече го нямаше в помещението. Тогава той побърза да се измъкне от купчината струпали се хора и настигна Сенсей чак на изхода от пещерата.

– Отиди, погледни! Представяш ли си, там стои твоя портрет на стари години!

– Виждал съм го вече, – някак обикновено произнесе Сенсей, все едно ставаше въпрос за отдавна познат образ.

Двамата тръгнаха към изхода, Който водеше в центъра на Кръстовъзхвалната църква. Тяхната група вече се бе разотишла. Макс и Сенсей минаха през църквата и излизайки навън се запътиха към Далечните пещери. Макс все още се намираше под впечатлението от видяното.

– Може ли такова нещо, само как се изцели старицата! А

може да е била подставено лице? Макар и от друга страна, какво ти подставено лице, нали по-голямата част от хората си бе тръгнала! Е, не, как така се излекува?! Сенсей как?

– Как... Много просто. Вярата е велика сила... и много добър проводник.

– Всичко това е ясно. Но как точно се е случило?

– Ама че зацикли, – с шеговит глас произнесе Сенсей. – Не чу ли за проведените изследвания как приборите пищяли като луди около мощите и тем подобни...

– Защо тогава не е имало такова силно проявление на тази сила при другите хора? Толкова много народ стоя пред мощите на Агапит?

– Как беше казал Иисус, че по вярата ваша ще ви се въздаде.

Макс разбра, че няма да може да измъкне по подробна информация от Сенсей и без да губи време премина към следващия въпрос.

– Какво беше казал за Агапит? Нима е бил Бодхисатва? От Шамбала?

Сенсей кимна утвърдително.

– Тогава съдейки по всичко, екскурзовода представи историята не така, както е известна на теб, – продължи да мята своята въдичка Макс.

– Като цяло да. Но това не е негова вина, – усмихвайки се тайнствено, произнесе Сенсей.

– Кое не е така тогава?

– Агапит не е бил ученик на Антоний. А тъкмо обратното. И работата изобщо не е във възрастта. Антоний се запознал с Агапит в Атон. Където Агапит го научил на истинското изкуство на целене с молитви и билки. Но това не е най-главното. Именно благодарение на Агапит, Антоний бил посветен в хранител на храма на Лотоса, разположен на територията на Киев още от древни времена... След като Агапит изпълнил своята мисия на Изток се присъединил към Антоний в пещерите, където изживял в тялото си своя земен срок. И това, че тук се случват такива изцеления е само заради намиращите се останки на Агапит, в които ня-

кога се намирал самия Свети Дух на Земята. Не е удивително, че и другите мощи, които лежат до него се превръщат в целителни. Тук на всеки, който се обръща с истинска вяра към Бога, независимо каква религия изповядва, се въздава... – Сенсей се замисли за нещо свое, а после произнесе: – Жалкото е само, че много хора не молят за спасението на своята душа, а за изцеление на своите телеса. Та нали Светия Дух има властта да освободи душата. А тялото? Просто една дреха...

Макс се умълча за малко, а после отново попита:

– А от къде в онези времена тук се е взел храма на Лотоса?

– Този храм е бил тук много преди онова време, има го и сега.

– А „много преди онова време“ – това кога е било? – Опита да уточни Макс.

– Във времената на предишната цивилизация на Алт–Ланда

– Атлантида?!

– Да, – кимна Сенсей. – Тогава още „резиденцията“ на Ригден Джапо се е намирала практически на средата на Черно море. В онези времена морето не го е имало. Там се е намирало единствено не голямо езеро с прекрасни живописни брегове... Именно по онова време на това място бил изграден подземният храм на Лотоса с частица от Чинтомания в качеството си на източник на сила и място на бъдещото духовно възраждане на човечеството. Тъкмо за това мястото и до ден-днешен привлича толкова духовните хора.

– Но ако този храм съществува и днес, нима има и пазители? – С тънък намек попита Макс.

– Е, ако има какво да се охранява, следователно има и охрана. – В същия тон му отговори и Сенсей. – Макар този храм и без това да е недостъпен за обикновения човек, както и Шамбала.

– А ти бил ли си там? – Полушеговито, полусериозно попита Макс, очевидно, предполагайки ако това е шега, да се посмеят заедно, а ако е истина да си измоли една екскурзия.

Сенсей се усмихна и му отговори по същия завоалиран

начин:

– Макс, нали ти казах, че не е достъпен за обикновени хора.

През това време двамата стигнаха до Далечните пещери, чийто вход се намираше в Аннозачатиевската църква, построена през XVII – XIX векове. Самостоятелно се разходиха из галериите на пещерата, където също стояха гробници със светци от доста по-късни времена. Там също така зад решетките в шкафче със стъклена витрина се намираха знаменитите мироточни глави на неизвестни светци. Колкото и да се стараеше, Макс така и не успя да разгледа със свещта дадените мощи, но затова пък веднага се изказа за възможната им фалшификация. На което Сенсей отговори: „Макс, външният вид е необходим единствено за ума ти, за да докаже това, което не се нуждае от доказателства. Затвори си очите и се довери на своята интуиция. Тя ще ти каже много повече, къде е фалшификацията, а къде е истинния свят източник. Ако човек се стреми с душата си към Бога, тогава е много трудно да бъде излъган, тъй като вътрешно усеща много повече, от колкото могат да видят очите му“...

Излизайки от пещерите, двамата постояха известно време на хълма, съзерцавайки красотата на природата наоколо. След това тръгнаха да се спускат. Насреща им минаваха много монаси от различен ранг, тъй като на близо бяха разположени килиите им и Духовната семинария. Някой с по-висок ранг минаваха със скъпите си автомобили. Макс се загледа в тяхното благосъстояние, послуша обичайните разговори на минувачите, облечени в черно расо и произнесе с усмивка: „Може и аз да взема да стана един поп? Съдейки по лицата им, изглежда, че ги хранят много добре“. През това време зад ъгъла излезе сух старец, който принадлежеше към братството очевидно от времената на атеизма. Той вървеше вглъбен в себе си и постоянно мърдаше с устни нашепвайки молитви. „Този не се брои, той е изключение“, – побърза да добави Макс. На което Сенсей отговори: „Макс, какво искаш от тях? Те са същите обикновени хора, както и ти, със същите проблеми и тегоби в живота. Те просто се

учат и изпълняват своята работа така, както и ти се учеше в университета, а после отиват да работят по специалността. Тези мъже са – обикновени хора. А този монах – е съвсем друго нещо. Той истинно върви по пътя към Бога. И разликата между тях и него е огромна, независимо, че носят еднакви дрехи“.

Макс и Сенсей минаха покрай Близките пещери и тръгнаха да се изкачват нагоре към изхода по манастирската улица. През това време камбаните отново зазвучаха със своя прекрасен, разнасящ се на далеч звън. Улицата беше доста оживена, едни тъкмо излизаха от пещерите, а други се канеха да ги посетят. На самия изход стояха монахини, които бяха дошли в Лаврата от различни далечни манастири. Те събираха пожертвования. Оставяйки своята лепта, Сенсей се приближи към една възрастна монахиня, която поради своята преклонна възраст седеше на малко столче. Сенсей не успя да сложи пари в кутията и, когато жената изтръпна и неочаквано хващайки го за ръката, падна на колене, събаряйки кутията със събраните средства. „Благослови, благослови душата ми“. Макс, който вървеше до него, инстинктивно отскочи от нейната внезапна реакция. Останалите хора се спряха и с любопитство започнаха да наблюдават от далече случващото се. Сенсей се опита да я вдигне, шепнейки и нещо на ухото. Жената не се съгласяваше, после засия и изправяйки се започна да се кръсти и да нашепва молитва. Млада монахиня, която стоеше наблизо хукна към своята възрастна сестра и започна да събира парите. Когато Сенсей й Макс се отдалечиха на значително разстояние от жената, Макс дойде на себе си и произнесе: „Пу пу, изплаши ме до смърт! Да не е луда? Седеше си мирно и кротко и изведнъж! Какво искаше от теб?“ „Просто така“, – отговори Сенсей, не желаейки да говори за това и преведе темата на разговора в житейското русло.

* * *

Сега Макс разбираше, колко трудно бе на душата му да бъде чута от него самия, дори, когато тялото му се намираше в духовен подем. Неговия разум оценяше света през призмата на материалното битие. Той постоянно го убеждаваше, че това е единственото вярно отражение на действителността. Сега Макс разбираше колко криво бе това огледало. И какъв е смисъла от сегашното осъзнаване? Та нали силата да се трансформира и реалния шанс да се изтръгне от кръга на реинкарнациите е бил тогава! За това неговото животинско начало така усърдно мътеше мозъка и заслепяваше очите му със своите илюзорни измами. А трябваше само да промени ъгъла на зрение, да отстрани всички съмнения и напълно да се довери на своето Духовно начало, а не да дава приоритет на животинските си инстинкти. Колко ясно се виждаше това сега, и колко невероятно сложно му се струваше тогава! Сега му бе обидно до болка от тази негова глупост. Ако шанса бе само един, иди-дойди... Но шансовете бяха маса! Колко се даваха за един живот! Такова количество сега е трудно да не се забележи. И няма оправдание. А тогава действително му се бе паднал щастливия билет. В паметта на Макс изплува най-яркия момент от безкрайните изгубени възможности...

* * *

Макс се видя седящ на дървена скамейка в компанията на неговите приятели. Всички се намираха в не голяма китна къща, където Сенсей приемаше своите пациенти. Славата на изкусния чекръкчия се простираше далече зад пределите на региона. В тази малка частна къща, разположена в покрайнините на промишления миньорски град, прииждаха със своята болка хора от най-различни места. Сенсей приемаше до петстотин човека на ден. И на никого не отказваше, често завършвайки работата си в два, че и в три часа през нощта. Но днес Сенсей се освободи доволно рано, според неговите мерки – в 11 часа вечерта. Прияте-

лите му се събраха около края на приемния му ден, всеки със своя причина, но основно да си поговорят за живота насъщен. Просто ги теглеше да виждат Сенсей всеки ден, след дневната битова суета. Тези гостувания им станаха като традиция. Както се казва младите имат в излишък свободно време.

От приемната излезе последния пациент. Приемната беше малка стаичка, където се намираха лекарската маса, два стола и в ъгъла икона със запален светилник. Това беше всичко. Приятелите седяха в следващата стая, малко по-широка от приемната, но с не по-малко скромна обстановка. Дървени скамейки, закачалки и печка, запазена от незнайни времена.

Независимо, че вече нямаше хора, Сенсей не бързаше да се прибира, все едно очакваше някого. След около 15 минутки действително се чуха нечии стъпки. Някой почука внимателно. Вратата се отвори. Влязоха две възрастни монахини, които придържаха с ръце необикновен старец, който бе около 90-те, слаб и доста висок на ръст, около метър и деветдесет. Правилни славянски черти на лицето. Брадата и средно дългите му коси бяха бели като сняг. Облеклото му беше топло, някакво старинно расо. На краката ватирани стегнати с върви обуща. Краката на стареца явно бяха болни, понеже всяко едно негово движение му струваше големи усилия. Независимо от старинния му външен вид, очите му излъчваха живителна добрина и вътрешна сила.

– Мир вам, мир на този дом, – произнесе старецът, който се прекръсти и поклони.

Монахините направиха същото. Приятелите, седящи на скамейките дори леко се стъписаха от тези чудати, отдавна забравени думи и необикновения вид на възрастния човек.

– Здравейте, – бе единственото, което успяха да изрекат, кимайки объркано с глави.

През това време излезе Сенсей от своята приемна.

– Мир на душата твоя, Антоний, – произнесе той с не-

обикновен звучен глас, изпълнен с някаква умиротворяваща блага сила.

При появата на Сенсей монахините склониха глави и започнаха усилено да се кръстят. А старецът, засиявайки, се опита да се склони към нозете му. В очите му гореше такъв душевен порив, сякаш пред него няма никакви телесни препятствия. Сенсей го подхвана лекичко, произнасяйки:

– Няма нужда, Антоний, да се прекланяш пред тялото ми.

– Не пред тялото, а пред Светия Дух се прекланям аз.

– Целият ти живот, Антоний в любовта Божия е истинското преклонение.

Поддържайки нежно под ръка стареца, Сенсей го поведе към приемната. Монахините смирено седнаха на свободната скамейка, без да спират да се кръстят и да си нашепват тихичко молитви. Момчетата естествено бяха леко шокирани от цялото това зрелище. Но не за дълго. Около Сенсей винаги се случваше нещо необикновено. След минутка двамата вече се бяха увлекли в разговор за живота насъщен. Макс седеше най-близо от всички до приемната, така че виждаше и чуваше какво се случваше там.

Влизайки в приемната старецът отново се прекръсти, когато видя иконата на Спасителя. Сенсей покани Антоний да седне на стола, а самият той приседна върху крайчето на медицинското легло.

– Благодаря на Бога, че отново ми позволи да се срещна с Теб. Душата ми се радва и трепти от благодат, когато се намира до Теб.

Старецът избърса потеклата сълза.

– Антоний, нима е имало поне един ден, когато да не съм бил до теб?

– Истинно говориш. Но все пак... Взора на очите ласкае душата с Твоята светлина, като ясно слънце на небосвода.

– Ох, Антоний... Не е далече часът, когато ще се ласкаеш под слънце вечно.

– Това е радост велика. Истинен дар за душата... Но все пак не ме напуска болката, за тези, които остават. Страш-

ни времена ги чакат. Как да се облекчи участта им?

– Светлина моя, Антоний... Толкова ме радва любовта и грижата твоя за душите намиращи се в този миг. Но струва ли си да терзаеш душата своя за тези, които слушат, но не чуват, които живеят по законите на плътта, и не чувстват с душата своя.

– Но нали не всички са загубени. Има и просто заблудени. А няма кой да ги дири сред гетата на безверието.

– Зная за какво си дошъл да ме молиш, Антоний. Тайните ти мисли са ми ведоми. Макар и да са останали малко като теб, стълбове силициеви, на които се крепи Православието, което ми е на сърце и е способно да разпалва искрата божия, но ръката ми не може да се вдигне да продължа мъчението твое.

– Да, телесата ми са немощни, но духа ми е здрав и могъщ... Поне един, дори и за ръка, но ще успея да изведа към светлината Божия.

Чу се благ смях.

– Ох, зная те Антоний! Дай ти воля да водиш за ръка, и ще подгониш цялото стадо свое в райската градина.

– Помилуй мя, Светлина моя Пречиста! Беше ми дадено да видя всички мъки адски, които ще изпитат всички загубени чада. А тези чада, са като малки котенца, слепи още от рождение. Не виждат къде да вървят.

– Че не виждат, не виждат. Но Словото нали им бе дадено. И чуха също, но не вярват. А в Бога трябва да се вярва. Казано е: „Бди!“ Следователно бди! Казано е „Укрепвай любовта своя“, следователно укрепвай.

– Всичко това е така... Но глухотата им е от неразбиране. Изкушават ги миражите на адската пустиня. Тъй като не знаят, че всичко това е лъжа призрачна, водеща към гибел душата.

– Не е, че не знаят, светлина моя Антоний, а не искат да си признаят. Помислите им към празното теглят, чиято същност – е прах. Какво да се прави? Ако градинарят не се бори с червеите, тогава и плод достоен не ще отгледа...

– Цялата тази суета мирска не им дава покой.

– Суета? Суетата, Антоний, не е в света скрита. Не е външното, което ги мори, а вътрешното. Тъкмо за това съм дошъл в това тяло, за да изживея живота човешки и както се казва с очите си да се убедя, не пречи ли нещо на човека по пътя към Бога. Нищо не му пречи! Само пустия му мързел, жажда и съблазни тленни.

– Да, слаби са още чадата духом. Зад малкото не виждат голямото. Прости ме за думите ми, но защо не разкриеш Своя лик Истинен пред стадото изгубено? Хората ще придобият голяма вяра, водеща към спасение душите техни. Времената вече са други.

– Ех, Антоний, светлина моя праведна... Духа ми тук не е за проповеди, а за Изобличаване, тъй като е нарушено равновесието, дадено от Бога. Разкрия ли Истинния си лик, това ще е равносилно на мигновена смърт за мнозина. Тъй като няма да издържат душите на грешниците ясната светлина, както тъмнината се изпарява пред яркото слънце. Могат да го видят само праведните, с чисти души и помисли... Не приказки за спасение са нужни на хората, а действия. И никой няма да може да се оправдае с неведение, един вид „Господи, търсих, но не намерих“. По цялата Земя горят светлини на истината. Който иска, той ще намери.

– И това е истина. Жалко, че времето свършва, а вярата в хората никак я няма. Но все пак душите им радеят, за тях грешните молят. На мнозина не им стига съвсем малко, за да придобият увереност по пътя към Портите Господни. Помогни им със силата на Твоята святост...

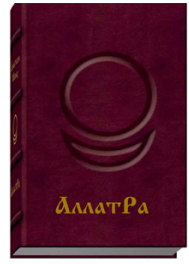
– Мога ли да откажа на молбата твоя, ти, който си преизпълнен със състрадание велико за спасението на душите човешки... Да бъде по твоему... За заслугите твои и на тези Молещи се като теб ще дам за стадата заблудени свята молитва душеспасителна, преизпълнена със сила Божия. Но запомни, Молитвата е като Пръст Господен. За този, който я е знаел, но е отстъпил, ще бъде като воденичен камък. Тъй като отстъплението му ще е равносилно на богоборство. А тези, които я изпълняват с постоянство

и чиста съвест, още приживе ще получат опрощение. Думите на тази молитватса следните: „Отче мой Истинни! На Теб Единен уповавам. И Те моля, Господи. Единствено за спасението на душата своя. Да бъде волята Твоя Свята...“

„Езоósмоз“ произлиза от оригиналната дума на руски - „Эзоósмос“ и означава първичен тласък, който благодарение на силата Аллат (Божият дъх) дарява с живот всичко в нашия материален свят.

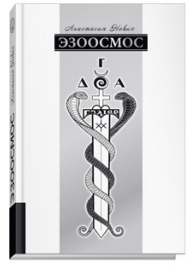
Други книги от същия автор

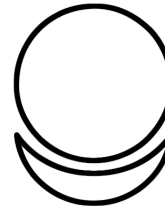

Книгите могат да бъдат свалени безплатно от
http://allatra.bg/library/

Официален сайт на Анастасия НОВИХ
www.schambala.com.ua
електронна поща - anastasija_novix@mail.ru

Официален сайт на АллатРа в България
www.allatra.bg
електронна поща - info@allatra.bg
facebook: Аллатра България